Catalunya

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Octubre 2008 • número 101 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat www.cgtcatalunya.cat

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

Volen fer-nos retrocedir un segle! No a les 65 hores!!!

El 9 de juny, els ministres de Treball de la Unió Europea van aprovar, sense cap vot en contra, una "proposta de modificació" de l'actual Directiva sobre el temps de treball. Amb això van engegar un procés que acabarà en la votació del Parlament Europeu, en principi, el pròxim 19 de desembre.

Segons la nova proposta de Directiva, els Estats podran permetre augments de la jornada de treball setmanal fins a les 60-65 hores, que s'aplicarien a través de pactes individuals entre l'empresari/a i el treballador/a, encara que els convenis fixin una jornada inferior. Això representa la tornada a jornades "legals" de 10 a 12 hores i sis dies per setmana. La proposta de Directiva estableix també que els períodes de descans en les guàrdies de col·lectius com el personal sanitari o bombers deixaran de considerar-se temps de treball efectiu.

Per què cal aturar aquesta proposta infame?

Perquè pretenen fer-nos retrocedir un segle, invalidant la jornada màxima setmanal de 48 hores que l'OIT va oficialitzar el 1917, després d'una lluita llarga, dura i plena de sacrificis del moviment obrer internacional per la jornada de 8 hores.

Perquè, en tractar d'imposar l'augment de jornada mitjançant acords individuals treballador/a-empresa, ataquen una de les majors conquestes de la lluita sindical: el dret de la classe treballadora a la representació i la negociació col·lectiva, deixant el treballador a mercè de l'empresa.

Perquè, quan estan enviant milers de treballadors/es a l'atur, en comptes de reduir la jornada (començant per les 35 hores) o rebaixar l'edat de jubilació als 60 anys, és a dir, treballar menys per treballar tothom, pretenen prolongar la jornada, provocant així encara més desocupació.

Perquè la Directiva és un instrument per abaratir uns salaris ja devorats per la carestia de la vida.

Perquè la prolongació de la jornada comporta un augment inevitable de la fatiga, que porta forçosament a un greu increment dels problemes de salut laboral i de la sinistralitat.

Perquè, mentre els governs s'omplen cínicament la boca amb la conciliació de la vida laboral i la vida familiar i personal, les jornades de 10 i 12 hores de la Directiva la converteixen en un somni impossible, afectant en primer lloc la dona treballadora.

Perquè la prolongació de la jornada és un complement necessari de les polítiques de privatització dels serveis públics, que van de la mà del seu deteriorament i de la precarització de les condicions laborals.

Perquè no és veritat que la Directiva sigui quelcom llunyà, que no ens afecta. Si s'aprova, el seu impacte serà immediat, tot i que no s'hagi traslladat encara a una llei espanyola. Per començar, la patronal podrà subcontractar personal de països on la jornada de 60-65 hores hagi estat legalitzada. Ens faran xantatge també des del principi amb amenaces de deslocalització als països on la Directiva estigui ja implantada. Els empresaris individuals, a més a més, tampoc tardaran gaire a aplicar-la, a l'empara del Tribunal Europeu de Justícia, encara que la llei espanyola no s'hagi modificat, tal com succeeix ara amb la Directiva Bolkestein.

La pretensió del capitalisme europeu és —si no ho impedim— ben clara: començar pels països i sectors més desprotegits (com els precaris i precàries i les persones immigrants) per acabar, al cap d'un temps, generalitzant la prolongació de la jornada a les noves generacions.

Perquè la Directiva no és quelcom aïllat sinó una peça, sens dubte fonamental, de l'ofensiva de l'Europa del Capital. Ve de la mà de la Directiva de Retorn contra milions d'immigrants (que presenta com a culpables de la desocupació), del pla Bolonya de privatització de la Universitat, de la Directiva Bolkestein per liberalitzar i privatitzar els serveis públics o de la permanent pressió per allargar l'edat de jubilació i retallar i privatitzar les pensions públiques.

Exigim als europarlamentaris el rebuig directe de la Directiva, i al Govern Zapatero que faci un crida urgent al seu repudi i exigeixi la seva immediata retirada.

Còmic - Águrrej

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T., Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Enric Duran, Josep Nadal, XGAE, Pasqual Aguilar, Colecti Malatextos, Roser Iborra, Rafael Cid, Miquel-Dídac Piñero, Correllengua, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Dídac Salau. **Il·lustracions:** Azagra (portada) i Agurrej. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat**
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del ***'Catalunya'*** s'ha tancat el dissabte 20 de setembre del 2008.

"La proposta pedagògica de Ferrer i Guàrdia aposta pel canvi de les mentalitats, per una formació científica i racional que permeta una autèntica revolució social"

Toni Mollà dins "Quina política lingüística?"

REPORTATGE

Si acceptem les explicacions dels nostres explotadors és ben lògic que no enteguem res del que passa i que donem la raó als amos

Cal reaccionar davant d'aquest reajustament del sistema en forma de crisi econòmica

QUINA CRISI?

Els creen del no res a través dels crèdits però ens els fan tornar amb interessos.

El 95 per cent dels diners són creats pels bancs privats

Enric Duran (www.17-s.info)

Fa ja més d'un any que la crisi financera és notícia. Des que va esclatar a Estats Units amb el nom de crisi sub- prime, s'ha publicat molt, explicant amb més o menys precisió i encert, com s'ha produït aquesta crisi en els aspectes més concrets. El que no s'ha explicat tant, i en cap cas en mitjans de comunicació massius, és com la necessitat de creixement exponencial que té l'actual sistema financer és la causa de fons de la bombolla especulativa, i per tant de la pròpia crisi, a més de tenir una relació directa amb les crisis energètica i alimentària. Així doncs, aprofitarem aquesta oportunitat d'arribar al públic per explicar no ja la crisi creditícia sinó el rerefons que fa que el sistema financer actual sigui una gran estafa per a la gent treballadora, alhora que representa un perill per a la sostenibilitat de la vida al nostre planeta. Entendrem així el paper que juguen els bancs com a principals responsables de tot plegat.

Història de la creació de diners

L'origen del negoci bancari ens remunta a quan l'or era el diner real i, com a tal, el guardava l'orfebre en el seu magatzem. Com que l'or era molt pesat i incòmode de moure, els diners en circulació eren participacions d'aquest diner metàl·lic. Un dia, l'orfebre va pensar que podia cobrar interès pel préstec d'aquestes participacions i per compensarho va començar a pagar un interès menor als dipositaris d'aquest or. Així es va iniciar a Europa el negoci bancari.

Aquest sistema tenia el problema

que la possibilitat de prestar diners estava clarament limitada per la quantitat d'or en circulació; llavors, els orfebres, ja convertits en banquers, van inventar el sistema de reserva fraccionària, que consisteix en què només hi ha en reserva una part del que realment es presta. O, dit d'una altra manera, a partir d'un diner real es crea diner del no res en una proporció que, tenint en compte que no tothom retirarà els seus diners alhora, mai no posa en dificultats els banquers a l'hora de retornar dipòsits. Aquesta proporció acostumava a ser del 10 %, és a dir, 10 unitats en circulació per cada unitat real d'or existent a la reserva. Aquest augment del diner en circulació va afavorir l'expansió comercial al món i, un cop coneguda pels estats, en lloc de prohibir-se, es va regular. Per controlar el risc que això significava si se sabia que no hi havia diners per retornar a tothom, es va crear el sistema de bancs centrals, que disposarien de reserves d'or addicionals per poder prestar als bancs en moments de crisi.

La creació de diners a l'actualitat

Amb el temps, el sistema de bancs centrals i reserva fraccionària s'ha convertit en dominant al món; l'or que garantia el diner en circulació va anar minvant fins que el 1971 es va fer desaparèixer el patró or. És a dir, es va deixar d'usar l'or com a base real del diner.

Tot i canviar aquest aspecte fonamental del sistema monetari, els bancs centrals i el sistema de reserva fraccionària van continuar, però amb unes reserves que consistien només en anotacions bancàries creades en algun moment pels bancs centrals. Aquestes reserves significaven diners però no estaven garantides per cap diner que tingués una base material. Això canvià completament la naturalesa del diner; tot el que tenim actualment en circulació surt del no res i per tant és un pur contracte, que només té valor perquè tothom n'hi dóna.

El diner que es crea avui dia, es crea bàsicament a partir de préstecs, és a dir en forma de deute, ja sigui públic, comercial, extern o de particulars. I no només això, sinó que quan es retornen els deutes, aquest diner desapareix, de manera que així el sistema financer disposa d'una eina per ampliar o reduir el diner en circulació.

Els diners els creen els bancs centrals i els bancs privats. Només entre el 3 i el 5% dels diners en circulació han estat creats pels bancs centrals, la resta els creen els bancs privats a través dels crèdits així com (i cada vegada més) a través de complexos sistemes d'especulació financera.

Avui en dia, la creació de diner només està limitada per un reglament que indica en quines condicions poden prestar diners els bancs.

En el cas de la Unió Europea, el reglament que obliga als bancs amb el BCE (Banc Central Europeu), diu que han de tenir com a reserva com a mínim el 2 % del total dels diners; l'altre 98% el poden prestar i invertir. Els diners dipositats a un termini igual o superior a dos anys no estan afectats per aquesta norma, i es poden invertir al 100%. Tot això es pot comprovar a l'article 4 del Reglament (CE) nº 1745/2003 (BCE/2003/9).

Els estats davant la creació privada dels diners

Si el diner ja no és or (que era la justificació amb què es va crear el sistema de la banca comercial i els bancs centrals, com a responsables de guardar l'or i convertir-lo en diner en circulació), com és que segueixen sent només els bancs els únics que poden crear diners? i per què només ho fan en forma de

continua a la pàgina 4 >

> ve de la pàgina 3

deute que se'ls ha de retornar amb interessos?

Dit d'una altra manera: per què els Estats han de pagar interessos al seu banc central per així poder finançar la despesa pública, quan són diners que podrien crear directament els Estats en el moment de realitzar aquestes despeses? Potser l'única resposta lògica que se'ns pot acudir és que la banca és qui controla els governs i no al revés, oi?

A Mayer Rothschild, membre de la dinastia europea de banquers més poderosa, se'l recorda per una cita que deia: "Deixeu-me emetre i controlar la creació del diner d'una nació i em serà igual qui en faci les lleis".

Els interessos i la necessitat del creixement exponencial

Quan un banc concedeix un crèdit està creant el diner principal del crèdit, però no el diner corresponent als interessos que el banc farà pagar al deutor durant la vida del préstec. Donat que tots els diners en circulació es creen en forma de deute amb interessos, podem concloure que el diner per tornar tots els interessos del deute simplement no existeix.

Llavors, com és que el sistema financer ha sobreviscut tant de temps? Fonamentalment per dues raons:

1. Perquè es financia amb l'endeutament creixent, és a dir, que el diner en circulació ha d'anar augmentant constantment per tal que es puguin pagar els interessos dels deutes anteriors i el sistema no col·lapsi. Això té a veure amb com el sistema incita cada vegada més a tothom perquè s'endeuti, començant per les persones amb hipoteques, préstecs personals fàcils i ràpids, targetes de crèdit; però també les empreses i els estats. Parlem per tant de creixement exponencial, de l'economia i de l'espoli dels recursos naturals del planeta.

2. Perquè hi ha qui no retorna el diner principal dels deutes i només en paga l'interès. Aquest és el cas dels deutes públics dels estats més poderosos, o de diverses empreses i institucions poderoses que tenen unes condicions privilegiades; o probablement també per totes les figures tipus pòlisses i targetes de crèdit, en les quals tampoc es retorna el diner principal i el contracte s'acostuma a renovar any rera any de manera indefinida.

En tot cas, això ens pot fer entendre fins a quin punt el sistema financer necessita un deute en augment, i com pot arribar a estar de relacionat l'augment de les hipoteques i dels crèdits al consum amb el manteniment del sistema financer actual.

Per tant, dins del context global, tothom està endeutat, i la diferència només es troba entre els que han de tornar els deutes i els que no.

La banca i la bombolla immobiliària

Si fa 15 anys era impensable que es concedís una hipoteca a més de 15 o 20 anys, aquesta possibilitat s'ha doblat expressament, des dels bancs i caixes, fins als 35 i 40 anys d'hipoteca actuals. Amb aquesta acció tan simple i alhora perversa, la banca ha facilitat i provocat l'encariment dels habitatges, ja que augmentant la capacitat d'endeutament de les persones ha fet créixer els preus que tenim capacitat de pagar.

Això ha beneficiat la banca perquè, amb les hipoteques, ha pogut crear diner i cobrar interessos en una quantia molt alta i amb un índex de morositat mínim, gràcies a la característica de necessitat bàsica de l'habitatge. Amb l'augment de preus, ha provocat el creixement desorbitat dels beneficis de les principals constructores i immobiliàries de l'Estat i així dels seus propis beneficis, ja que principals accionistes de la majoria d'aquestes empreses són bancs i sobretot caixes.

La inflació com a robatori silenciós del nostre poder adquisitiu

En crear diner i cobrar interessos sobre aquest, els bancs estan creant inflació, és a dir, estan augmentant la quantitat de diner disponible sense augmentar al mateix temps la oferta de béns i serveis. Si augmentéssim la quantitat de moneda en circulació al doble sense augmentar la quantitat de productes en un mode equivalent, no ens convertiríem en el doble de rics, ja que, com que hi haurien els mateixos béns, els preus també es doblarien.

Aquesta sobrecreació d'un diner que estem obligats a utilitzar ens afecta a totes les persones (siguem o no clients dels bancs), i quan aquest privilegi es manté en exclusiva per un grup d'institucions privades podem concloure que es tracta d'un robatori legal pel qual els diners perden valor en cada porció de temps en què els tenim. Tot plegat significa una quantitat robada immensa.

A més, la inflació també serveix per a tancar el cercle, ja que fa que els diners només tinguin un lloc fàcil on refugiar-se de la pèrdua de valor i aquest lloc és un banc. Així les persones, i especialment les que estalvien, estem forçades a protegir-nos de la devaluació buscant refugi en un banc, el qual amb aquest nou ingrés podrà crear més diners i produir més inflació fent que la roda no s'aturi. La inflació atrapa els nostres diners en el sistema bancari i és el millor incentiu que té per a captar dipositaris.

Una de les conseqüències d'aquest procés és la despossessió que pateixen els jubilats. Les treballadores retirades veuen com tot i haver tingut una vida sencera dedicada a la feina, al final de la seva vida productiva es troben amb què la seva renda de jubilació els dóna un poder adquisitiu cada vegada més baix. Precisament a l'edat en què haurien de poder gaudir de tot l'esforç realitzat, resulta que és quan menys tenen.

El robatori financer en l'àmbit internacional.

El finançament també intervé dins del context dels intercanvis econòmics internacionals, és a dir de les importacions i de les exportacions de matèries primeres i productes manufacturats. Si un país té una balança de pagaments negativa, és a dir que paga més pel que importa que no pas cobra pel que exporta, no podria comprar tot el que voldria si no s'endeutés.

El deute extern, per tant, és conseqüència del dèficit comercial de les empreses i el govern d'un país en el seu balanç de pagaments internacionals.

Des de després de la segona guerra mundial aquest comerç internacional es fa bàsicament en dòlars i des del 1971, en eliminar el patró or, la Reserva Federal Americana (FED) té total llibertat per posar o deixar de posar en circulació els dòlars que vulgui, ja que no ha de donar explicacions a ningú ni demostrar cap garantia. I tres quarts del mateix per la banca privada d'Estats Units, amb l'únic límit de la fracció de reserva que ha de mantenir. Per tant, controlant la creació de dòlars, una minoria financera (recordem que la FED és una entitat privada) controla els valors de les relacions econòmiques internacionals. D'aquesta manera EEUU pot comprar tot el que vulgui a fora, mentre que els altres països contreuen deutes que han de pagar. Els poders internacionals aprofiten aquest deute per obligar als països endeutats a assumir determinades polítiques d'obertura de fronteres per a les mercaderies i l'especulació financera, forçant així que els poderosos s'apropiïn de les seves produccions i recursos naturals a preus irrisoris.

El diner tal i com està concebut és una eina a partir de la qual determinats poders financers s'apropien de tots els recursos naturals i humans del planeta.

Creixement infinit vs planeta finit

Aquest sistema financer depèn de la concessió de cada vegada més quantitat de diners en préstecs. Els préstecs es tradueixen finalment en impacte ambiental, donat que la gent els demana per comprar-se un cotxe, per viatjar, per ampliar una indústria o per construir cases, entre d'altres exemples. Podem veure, doncs, que aquest sistema de creixement de l'economia mitjançant el préstec depèn de la conversió constant i creixent de recursos naturals en CO_2 i residus. I per tant, en un moment en què estem arribant als límits del creixement de la producció d'energia a causa del declivi del petroli i quan també s'apropen els límits de moltes explotacions mineres, podem concloure que aquest sistema creat fa més de 300 anys en base al crèdit creixent no pot continuar tal i com ara el coneixem.

Aquesta reflexió coincideix amb una gran crisi financera global, així que ens atrevim a preguntar-nos: significa la crisi actual el fi del sistema financer basat en el creixement?

Guerres i finances

Potser no us sorprendrà sentir que darrera de totes les guerres hi ha interessos de la indústria d'armament per a vendre més armes i embutxacar-se molts diners. La generació de necessitats on no n'hi havia és comuna a totes les pràctiques del capitalisme actual. Ja siguin armes, nous televisors, sistemes de videovigilància o aparells elèctrics domèstics, sempre ens trobem amb importants interessos comercials al darrera.

Més desconeguda pel gran públic és la utilització de les guerres pel món de les finances. La banca utilitza les guerres almenys de dues maneres fonamentals. Per una banda, les astronòmiques despeses econòmiques que genera una guerra permeten al poder financer ferse amb el domini dels països en lluita: aquests hauran d'estar-se molts i molts anys fent front al deute extern contret, com històricament ha estat el cas de Nicaragua, Filipinas, Nigeria, Camerun, Costa de Marfil i Zaire.

D'altra banda les guerres en què intervenen principals potències, com és el cas de EUA, permeten crear una gran quantitat de diners en forma de deute públic dels quals només se'n paguen interessos, i d'aquesta manera es dóna al sistema la liquidesa monetària que necessita. La guerra d'Iraq ha permès als bancs d'EUA crear 3 bilions de dòlars des del seu inici. Aquest ha estat el cost de la guerra per EUA i alhora és la quantitat en que ha augmentat el seu deute nacional en el mateix període, que actualment és de prop de 10 bilions de dòlars. Són uns diners que no paguen els ciutadans nordamericans sinó els de tot el món, a través de la inflació.

Enllaços de referència i per ampliar la informació:

"Capitalismo (financiero) global y guerra permanente. El dólar, wall street y la guerra contra Iraq". Ramon Fdez Duran, Virus Editorial

"El diner és deute". Video animat sobre el funcionament del sistema monetari, pots trobar-lo en cercadors doblat al castellà:
http://www.moneyasdebt.com

Documents, llibres i articles en relació a com funciona el sistema monetari a:
http://www.altruists.org/375

Un noticiari digital: una altra manera de pensar els fets econòmics a:
http://www.altereconomia.org

Fòrums de debat i aprenentage sobre la bombolla financera i immobiliària a:
http://www.burbuja.info

Crisi…? De quina crisi parlem?

Comitè Confederal CGT

En els últims mesos, el terme més repetit és el de "crisi". Tots/es parlem d'ella, però la pregunta que hem de fer-nos és: "de quina crisi parlem o ens parlen?". Perquè la classe treballadora duu ja molts anys sofrint la crisi econòmica i laboral.

L'Economia espanyola va créixer nominalment en l'últim decenni a una mitjana anual superior al 3 % del PIB. En aquest mateix període, els beneficis empresarials es van multiplicar en un 73 %. El model de "creixement espanyol" en aquesta dècada, seguint les directrius de la globalització econòmica, es fonamenta en unes característiques que es poden visualitzar amb facilitat en els sectors considerats essencialment més "dinàmics": (1) el sector immobiliari (el maó en habitatge residencial i l'obra pública en grans infraestructures com autopistes i tren d'alta velocitat); (2) el sector turístic i de serveis; (3) el sector financer basat en el moviment virtual de capitals i en l'especulació de terres, matèries primeres, armes, posant a la disposició dels especuladors grans quantitats de diners; (4) l'explotació de la immigració; (5) la depredació del medi ambient; (6) la flexibilització de les condicions laborals; i (7) el desmantellament dels serveis públics, tot això emmarcat en (8) una política governamental que fomenta el consumisme i l'ànsia de propietat privada.

Les grans empreses de l'Ibex 35 en aquest "casino" anomenat Borsa, mouen anualment fins a un bilió d'euros, tant com tot el PIB de l'estat espanyol. Els diners canvien de mans, s'especula amb valors i actius ficticis i s'obtenen grans beneficis per a empreses, accionistes i especuladors sense escrúpols.

Aquestes mateixes empreses embutxaquen als seus accionistes prop de 450.000 milions d'euros en l'últim decenni. Aquestes mateixes empreses i persones que ara parlen de crisis, aquestes mateixes que propugnen una aplicació total del sistema capitalista i de les teories del lliure mercat, clamen ara perquè amb diners públics es cobreixin els grans forats que elles mateixes han causat en l'economia mundial, duent a l'extrema explotació a les persones i els recursos.

Quan això marxava així, el model "espanyol" era venut com resultat de l'esforç i la modernitat per a col·locar-nos entre els països més "rics i poderosos". Ningú qüestionava les bases sobre les quals es creixia i sobre qui es construïen els grans beneficis empresarials. Als que sempre hem criticat aquest model, se'ns ha tractat de pessimistes, visionaris o derrotistes.

Un model de creixement insostenible, injust i desigual a nivell planetari, i que a l'estat espanyol atenta contra la justícia social al presentar la següent realitat:

-Gairebé un terç de les llars espanyoles són mileuristes.

-Els salaris acumulen una perduda continuada de poder adquisitiu.

-Els ingressos del 20 % de la població més rica han passat a significar 5,1 vegades els ingressos del 20 % de la població més pobra.

-La població espanyola considerada com pobra se situa en el 20 %.

-Els baixos salaris i l'alta precarietat en l'ocupació expliquen en gran mesura que la població de rendes baixes hagi augmentat a un ritme superior que la de rendes mitges.

-L'Estat espanyol és un dels més desiguals en les rendes de les seves classes socials.

A aquesta situació li deien "creixement, bonança, miracle, etc.", quan la realitat era ja d'una autèntica crisi per a gran part de la societat, i de forma significativa per a la classe treballadora.

En aquest moment, hem de tenir en compte que l'atur s'ha situat en el 11´5 % sense que la temporalitat hagi descendit del 33 %. L'IPC ha pujat al 5´5 % mentre els salaris segueixen perdent poder adquisitiu. Descendeix el PIB del seu creixement econòmic per sota del 1 % i es pretén incrementar la productivitat a costa d'abaratir més l'acomiadament i signant una nova reforma laboral que converteixi en paper mullat els drets dels convenis col·lectius.

D'altra banda, la política tributària dirigida a beneficiar al capital amb baixades d'impostos a les grans fortunes i retallada de les cotitzacions empresarials, desemboca en una política de privatitzacions i desmantellament dels serveis públics que paguem entre tots/es.

El capital, els governs, la patronal i el sindicalisme majoritari, pretenen que "la seva crisi" la paguem els de sempre: els treballadors/es, estafats amb les Reformes Laborals i les polítiques de consum insostenible que han fet desaparèixer el públic i les garanties de drets per a tots/es.

No hem d'ignorar que aquest procés d'empobriment de la majoria consolida la globalització capitalista, des d'una concepció autoritària, repressiva i militarista de la societat, fomentant l'increment del negoci armamentista, com l'especulació salvatge sobre l'energia i l'agricultura, sent capaços de condemnar a la fam a desenes de milions de persones en tot el món. Aquest procés global de reculades l'estem patint de manera especial en el cas de la UE, on assistim a un procés antidemocràtic d'imposició d'un tractat/constitució rebutjat una vegada i una altra en referèndum.

Una imposició acompanyada d'altres mesures que juntament amb l'autonomia dotada al Banc Central Europeu constituïxen el germen d'una autèntica dictadura econòmica. Ens referim al Tractat de Lisboa confirmat pel sindicalisme majoritari per a imposar la flexibilitat laboral i l'acomiadament lliure. La directiva Bolkestein que ens imposa el desmantellament dels serveis públics. La directiva de la vergonya, de retorn de la immigració, que restringeix moviments i drets de les persones immigrants, quan ja no serveixen com mà d'obra barata, consolidant la violació dels drets civils de milions de treballadors. I la més recent directiva de les 65 hores sobre la Jornada de Treball, que la perllonga i considera el treball assalariat pel temps que l'empresari determini, com un deure, impedint la vida social de les persones.

Enfront d'aquesta imposició necessitem una cultura de la resistència contra el consumisme, contra el creixement pel creixement. Necessitem sortir al carrer per a parar aquesta màquina d'injustícies i desigualtats anomenada economia de mercat.

Resposta sindical i social enfront la crisi econòmica

Comitè Confederal CGT

CGT desenvoluparà des de setembre i els pròxims mesos, per tot l'Estat espanyol, les següents campanyes d'acció sindical i social:

1.- Campanya contra la privatització dels serveis públics. Per uns serveis públics socials i de qualitat. Rebuig de la Directiva Europea Bolkestein.

2.- Campanya de mobilitzacions i assemblees enfront de la crisi econòmica:

-No a una nova Reforma Laboral o Pacte Social.

-No a l'abaratament de l'Acomiadament i Reforma de la Seguretat Social.

-No a les ETT, tancaments, deslocalitzacions, externalitzacions.

-Contra la Sinistralitat Laboral.

-Contra la carestia de la vida.

-Contra la directiva europea sobre Jornada Laboral de 65 hores.

-Contra la Directiva europea sobre ETT.

-Contra la Directiva europea sobre retorn d'immigrant.

3.- Campanya de jornades formatives i debat: "Una realitat de lluita i compromís contra la crisi del capital": De quina crisi parlem i qui la pagarà?; crisi financera; crisi de drets; crisi laboral; crisi de respostes.

4.- Campanya contra l'acomiadament lliure: Iniciativa Legislativa Popular (ILP).

5.- Mobilització el 3 de desembre de 2008 a Madrid.

6.- Mobilització internacional.

7.- Cap a una Vaga General.

CGT, com organització, en paral·lel a la seva acció sindical diària fàbrica a fàbrica, seguirà treballant amb totes les seves energies per assolir la major mobilització social que doni resposta al cúmul d'agressions que la classe treballadora ve suportant, desemmascarant als responsables i lluitant perquè siguin ells qui paguin les conseqüències. Estem davant una crisi del sistema neoliberal de lliure mercat, que té com responsables als qui el sostenen: multinacionals, patronal, governs, UE i sindicats oficialistes-majoritaris.

Crisi

Josep Nadal
(http://blocs.mesvilaweb.cat/josepnadal)

Els carrers estan buits i els botiguers fumen sense presa a la porta del negoci. La gent mira però no compra, sembla que et diguen amb els ulls. A les cases a l'hora de dinar les famílies fan números i els més ben informats comenten que aquell gran centre comercial que fa un any va obrir amb la pompositat dels triomfadors, està tirant treballadors al carrer per què la gent no té un duro.

A nosaltres que en paraules de nostre president Camps som els més competitius, els més feliços, els millors, a nosaltres ens ha arribat la crisi. Des dels més doctes en matèria econòmica fins els més analfabets, tots sabíem o preveiem que això petaria. I clar, la primera hòstia i la més forta per als més competitius, per als més feliços, per als millors.

Martinsa-Fadesa ha presentat suspensió de pagaments i a Pego ens hem quedat amb una muntanya destrossada, només amb una quinta part de les cases previstes edificades i amb un Ajuntament endeutat fins a les celles que no contempla cap alternativa per eixir de la crisi que no siga continuar construint. I als altres pobles del voltant la tònica sembla ser la mateixa, fins i tot fan colps d'estat com el de Dénia per construir encara més.

Més ciment és la guerra! Cridaven els ideòlegs del sistema, l'agricultura s'ha mort planteu cases! Era la consigna que manava als bars, als carrers i a les famílies. I ara les cases no es venen, i ara ja no sabem fer res més que cases. Cases que ningú vol comprar, cases que ni nosaltres podem pagar.

Al bar de sempre, fent un tallat, escolte com un home d'uns setanta anys brama segur d'ell mateix que no hi ha faena per culpa dels immigrants. Potser no se'n recorda de com el seu fill va fer fortuna i es va pagar una llarga adicció a la cocaïna explotant dos xicots romanesos i un equatorià que feien pasterades de sol a sol.

Però per l'estiu tot lo món viu i malgrat les dificulats que tenen enguany molts estudiants per trobar treball en aquestos mesos, la situació es manté per l'arribada encara massiva de turisme estival. Però la tardor no serà igual, i l'hivern es preveu ben dur.

Marina Alta any 2008, les desigualtats creixen i la classe política sense més visió que la políticament correcta recepta retallades socials, policia i racisme. Entre les runes del suposat estat del benestar, la bèstia feixista prepara les seues millor gales per eixir al carrer a muscles de la massa al·lienada i deforme. És el pla B del capital, quan les coses van mal a fer por a la gent.

Torne a vagar pels carrers...

Privatitzar un servei públic significa reconèixer el fracàs de la seva gestió; per tant, haurien de dimitir-ne els seus gestors.

Primer, deterioren els servei públic; després, el privatitzen

L'Administració Pública continua igual any rere any

Federació Estatal de Treballadors de l'Administració Pública FETAP-CGT

Després de diversos anys sense clàusula de revisió salarial, els treballadors públics estan perdent, any rere any, poder adquisitiu. La CGT ha de ser capaç d'informar, en assemblees, als/les treballadors/es dels diferents organismes de les diferents administracions públiques per a organitzar-se i, quan arribi el moment i sigui possible, anar a una mobilització general per a reivindicar els propis drets.
La CGT pot exigir-ho perquè és absolutament independents de qualsevol partit polític. No supedita els drets dels empleats públics als interessos partidistes. Per tant, aquesta total i radical independència, no només organitzativa i material, sinó també filosòfica, garanteix l'absència de pactes ocults amb qualsevol partit polític. Ja és hora, d'una vegada per sempre, de reclamar que retornin el deuen i que deixin d'utilitzar als empleats públics com boc expiatori per a encobrir els seus errors (governi qui governi).
Les reivindicacions de la CGT es materialitzen en els següents punts:

1.- Accés a la funció pública amb publicitat i transparència i basant-se en els principis d'igualtat, mèrit i capacitat, amb proves objectives que impedeixin les manipulacions.

2.- Recuperació del poder adquisitiu perdut en els últims anys, amb un salari com a mínim del doble del SMI i la inclusió de la clàusula de revisió salarial.

3.- Jubilació anticipada voluntària als 60 anys amb 30 anys de cotització amb el 100% de la base reguladora.

4.- Jubilació parcial en les mateixes condicions que la resta dels treballadors.

5.- Recuperació per a la funció publica dels serveis públics privatitzats.

6.- Potenciació del Sistema Públic de pensions i d'uns serveis públics de qualitat.

7.- Absorció com a salari directe de les quantitats dedicades ara a salari diferit per a qui rebutgin els plans de pensions.

8.- Pujades salarials lineals:

- Per la clàusula de revisió salarial.
- Per l'equiparació entre totes les Administracions.
- A igual treball, igual salari.
- Per la jubilació anticipada en totes les Administracions Publiques.

En defensa dels serveis públics

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

La privatització, un atac al dret a disposar d'uns serveis públics universals i de qualitat.
Des de fa anys s'està desmantellant i privatitzant la xarxa de serveis públics que pertanyen a tots i totes, i que s'han aconseguit després de molt d'esforç i lluita tant de la societat com de la classe treballadora. La privatització, sota qualsevol de les seves formes, és un atac al dret a disposar d'uns serveis públics universals i de qualitat (municipals, sanitaris, educatius, socials, transport, correus, aigua, habitatge, comunicacions…) que garanteixin unes cotes mínimes de benestar social per a la totalitat de la població.
Els administradors públics de tots els colors polítics, en complicitat amb les empreses i els sindicats institucionals, pacten dia a dia, a esquena de la societat i contra els seus interessos, la privatització de tots aquests serveis públics a la recerca de beneficis, convertint-los en un negoci i deixant de ser un dret. Aquesta és la norma del neoliberalisme: els serveis públics són un sector més amb el qual guanyar diners, que els paguin qui tingui diners i la resta de ciutadans i ciutadanes que pateixin.
La integració en la Unió Europea està significant assumir les directives neoliberals que ataquen directament el manteniment dels serveis públics com, per exemple, la directiva Bolkestein, segons la qual tots els serveis públics haurien de liberalitzar-se i sotmetre's a les lleis del mercat capitalista, al criteri de la competitivitat i el benefici empresarial. Així, després d'una planificada campanya de desprestigi i deteriorament dels serveis públics, es procedeix a la privatització.
L'argument per privatitzar sempre es basa en la farsa que el privat funciona millor que el públic, quan la realitat és: pèrdua d'ocupació, precarietat dels nous contractes, pèrdua de drets laborals, socials i econòmics, una major explotació i l'encariment per a la ciutadania del propi servei.
La CGT es rebel·la contra aquesta situació i segueix lluitant amb els objectius de:

- Mantenir i millorar els serveis públics i socials universals i de qualitat sota gestió pública. Recuperar els serveis externalitzats i/o privatitzats.
- Garantir un accés objectiu i transparent a l'ocupació pública, amb unes condicions laborals, socials i econòmiques dignes: a igual treball, igual salari. Eradicació de la cada vegada més elevada precarietat laboral en els serveis públics i socials.
- Recuperar el poder adquisitiu perdut en els últims anys pels treballadors públics, mitjançant augments lineals, i la instauració per llei de la clàusula de revisió salarial.
- Augment significatiu de la despesa i ocupació pública, i dels serveis socials i de protecció als col·lectius més desfavorits, en contraprestació als danys socials originats per les polítiques neoliberals.

La CGT defensa els serveis públics perquè:

- L'objectiu del públic és la rendibilitat social, no és econòmic i persegueix la satisfacció de les necessitats de les persones mentre que el privat busca el benefici econòmic del empresariat.
- El públic busca la protecció social i la redistribució de la riquesa de forma col·lectiva mentre que el privat busca la rendibilitat, l'eficàcia i la competitivitat des de l'interès individualista.
- El públic garanteix drets salarials, laborals, socials, repartiment de la riquesa, una major justícia, igualtat i solidaritat social mentre que des del privat no hi ha redistribució social.
- Privatitzar un servei públic significa reconèixer el fracàs de la gestió d'aquesta administració pública pel que la recepta hauria de ser la dimissió d'aquests gestors públics més que no pas la privatització.

E N T R E V I S T A

Secció sindical de la CGT a l'Ajuntament de Barcelona

"Els concursos serveixen per contractar gent fidel"

Col·lectiu Catalunya

- Des de quan funciona la secció sindical i com us organitzeu?

- En l'àmbit de l'administració municipal de Barcelona ja existien dues altres seccions sindicals de la CGT, la de Parcs i Jardins i la del Consorci de Biblioteques. També la pròpia Secció Sindical de l'Ajuntament es va constituir per primera vegada fa uns quants anys. El cert però, és que mai va aconseguir presència als òrgans de representació i es mantenia en un estat letàrgic, fins que després d'una exitosa campanya d'afiliació, es va renovar i va ser capaç de convertir-se en la tercera força sindical a les eleccions del 2007.

L'èxit a les eleccions va suposar, de retruc, un brusc augment del nivell de responsabilitat i autoexigència, i reunions setmanals per posar-nos al dia de les activitats als diferents sectors -el grup municipal té 13.000 treballadors!- i a la nostra secció. Com és obvi, també convoquem trimestralment l'assemblea d'afiliats per rendir-los comptes i prendre les decisions estratègiques.

- Com us va la negociació del nou conveni?

- Tot i ser la tercera força sindical, és més que dubtós que estiguem en condicions de fer valer cap capacitat de balancejar a l'hora de signar o no el nou conveni. L'aritmètica de la representativitat, reforçada pels vergonyosos retalls que imposa l'EBEP, en impedir als sindicats amb menys d'un 10% de la representació la possibilitat de negociar, fa que de signar CC.OO. tingui la clau del nou conveni, si com sembla previsible UGT també signa.

Això no vol dir que no tinguem res a fer: el que fem és clarificar el que s'està tractant a les meses de negociació, i denunciar els comportaments demagògics dels altres sindicats i l'actitud gens dialogant de l'administració de l'alcalde Hereu.

Ens temem que, igual com s'ha fet en anteriors convenis, es pretén tancar la negociació farcint l'articulat de declaracions d'intencions, i d'adaptacions acotades de la llei vigent. I també atorgant a col·lectius molt concrets alguna millora econòmica per tal de dividir i desmobilitzar el conjunt de la plantilla.

Nosaltres no acceptem aquest joc, ja hem dit quines són les nostres reivindicacions: la relació de llocs de treball, les 35 hores setmanals, la clàusula de revisió salarial, la funcionarització i eliminació de l'externalització-privatització. I posarem en evidència públicament, davant de tota la plantilla, a qualsevol sindicat que renunciï a aquests objectius bàsics compartits.

- Ens podeu parlar de les externalitzacions-privatitzacions?

- Fa molts anys que l'Ajuntament, com la majoria de les administracions, deixa que la plantilla vagi minvant de forma continuada, substituint-la per treballadors que presten els mateixos serveis en condicions laboralment precàries. Això es fa per la via de la privatització de serveis i equipaments públics i també per la via, en principi il·legal, de pagar per la cessió de treballadors a empreses que no fan res més que parar la mà i embutxacar-se una bona part dels diners que l'administració paga, a canvi d'eliminar de la plantilla aquests treballadors externs.

Això últim sovint és difícil de provar davant dels tribunals, per diverses raons, i concretament en el cas de l'Arxiu Històric, els propis treballadors afectats, amb el nostre suport i el dels altres sindicats, van denunciar l'Ajuntament i a Magma (l'empresa prestamista).

El cas s'ha perdut en primera instància per l'escandalosa parcialitat del jutge, que va treure tota credibilitat al testimoni de la nostra companya Laura Coll, pel sol fet de pertànyer a un sindicat, i va donar per bones les peregrines afirmacions dels portantveus de l'Ajuntament i de l'empresa, com si ells fossin espectadors imparcials. Potser no s'ha dit la darrera paraula en aquest tema, però hi ha molts altres casos similars a l'Ajuntament, que també tirarem endavant.

- I això dels concursos de provisió de llocs de treball deserts?

- Aquests concursos es fan per cobrir certs llocs de treball que tenen unes condicions especials de responsabilitat, penositat o dificultat tècnica i que representen usualment una millora econòmica per als treballadors que els guanyen. Són llocs de comandament, però també llocs bàsics, com el d'informador/a en un Districte.

Des de fa dos o tres anys l'Ajuntament ha trobat amb alguns d'aquests concursos l'excusa perfecta per a contractar personal extern passant pel davant dels aspirants de l'actual plantilla que s'hi hagin presentat. El procediment és simple: es fa el procés de selecció interna i, mitjançant uns criteris sobredimensionats i absurds, acaba per dir que ningú no reuneix la puntuació mínima, i que, per tant, el lloc queda desert. I com que el lloc queda desert, nomena "amb caràcter d'urgència" directament a algú de fora de l'Ajuntament, algú que, de fet, no ha hagut de competir en el mateix procés del qual s'ha exclòs els candidats de la plantilla. És una manera perfecta d'envoltar-se de persones agraïdes. Els concursos serveixen per contractar treballadors fidels, unes persones que d'altra banda queden en una situació de precarietat, sotmeses al caprici de qui els ha contractat, els quals en qualsevol moment poden tornar a treure el concurs i retornar-los a l'atur o al lloc d'on hagin vingut.

- Com és que l'Ajuntament cada cop privatitza més?

- En primer lloc, atès que el caràcter esquerrà d'aquest govern és més "pseudo" que no pas real, la qual cosa coincideix amb les polítiques urbanes que podem constatar a Barcelona: una ciutat amb especulació a dojo en l'habitatge i en els serveis (elèctriques, etc.), mileurisme i precarietat social molt remarcables i entrega de la urbs als negocis i al "pelotazo" urbanístic mitjançant el màrqueting urbà.

En segon lloc i igual d'important, sembla que a mesura que un partit es perpetua en un govern, els "polítics" que marquen les prioritats i la manera de fer de l'administració van deixant pas als "tecnòcrates" que veuen en la conservació del control del govern i de l'administració un fi en si mateix.

En última instància els tecnòcrates dels diferents partits són gairebé indistingibles (de fet, molts tecnòcrates canvien de partit quan canvia el signe del govern corresponent), i per als tecnòcrates només hi ha una manera "correcta", "professional" o "eficient" de governar una administració, que és la que els hi expliquen als seminaris i màsters de les escoles de negocis: reduir l'administració, esmicolar-la en peces independents i vendre o contractar aquestes peces a la molt eficient iniciativa privada. Fer qualsevol altra cosa la consideren simplement un error que cal evitar, i els objectius polítics s'han de limitar als gestos simbòlics i a les iniciatives puntuals i sense continuïtat que només busquen comprar el següent èxit electoral.

- Una llegenda urbana diu que l'Ajuntament de Barcelona funciona com a oficina de col·locació per a càrrecs intermitjos on col·loquen familiars de gent del PSC...

- Malauradament i tret d'honroses excepcions aquesta plaga, plenament constatable a l'Ajuntament de Barcelona, ha afectat i afecta tots els organismes públics, siguin del signe que siguin els partits que les governen.

OPINIÓ

El pla anticrisi dels EUA, la més gran estafa a la humanitat

Enric Duran, insubmís a la banca

700.000 milions de dòlars és el que afirma que es gastarà el govern d'EUA per "salvar" el sistema financer del seu país. Ho diu el president d'un país que té un deute extern de 9.600.000 milions de dòlars.

Aquests diners, per tant, augmentaran en més d'un 7% el deute del pais nord-americà i serà creat per la reserva federal d'EUA, que el crearà del no res.

Per tant, serà una de les accions més inflacionistes de la història, ja que es crearà molt i molt diner sense que hi hagi cap creixement de la producció i consum de béns i serveis que ho avali.

En ser encara el dòlar la moneda principal de reserva mundial, Estats Units no pagarà aquest deute, qui el pagarà llavors?

Aquest pla anticrisi farà devaluar el dòlar encara més i per tant el pla el pagaran per una banda els ciutadans dels països que tenen la seva moneda vinculada al dòlar, que veuran com es continua devaluant.

D'altra banda, el pagaran els estats que tenen grans reserves de dòlars com Xina, Corea i molts dels països exportadors de petroli, per tant els pobles d'aquests països.

Per tant, Bush torna a aprofitar la situació hegemònica de la seva moneda i del seu país per tirar endavant un pla amb el qual es financaran els deutes d'empreses privades a costa de bona part de la ciutadania de la resta del món. O dit d'una altra manera, es pretén salvar l'economia financera a costa de perjudicar totalment l'economia productiva, i això dit en paraules que qualsevol persona entengui significa que els costos de comprar menjar, de tenir serveis energètics, habitatge etc. augmentaran sense que augmentin els sous perquè les entitats financeres puguin mantenir els seus beneficis i la seva situació privilegiada al món.

Què s'hauria de fer en lloc d'això? Les solucions passen per reformular totalment el sistema financer internacional, de manera que la creació de diners deixés d'estar en mans privades i passés a mans públiques, com a part d'un pla de transformació integral que hauria de portar a posar l'economia en mans de la política i no com ara que és a l'inrevés.

Així doncs, com he titulat aquest petit article: aquest pla anticrisi, com a part del deute d'Estats Units és la més gran estafa de la humanitat.

L'ALTRA REALITAT

Conseqüències de la crisi

Pepe Berlanga

El sistema econòmic vigent, més conegut com a capitalisme, necessita crisis periòdiques per a regenerar-se i relegar a qui posen en perill la seva continuïtat. Conseqüentment, a un període de creixement, més o menys perllongat, el segueix un altre de dificultat econòmica.

Durant aquest últim cicle, els senyals identitaris més significatius han girat al voltant de la globalització i la destrucció d'allò públic. D'una banda, mitjançant la supressió de les traves a la lliure entrada i sortida de capitals, desembocant en les deslocalitzacions i, per una altra, a través de privatitzar els serveis públics, sense excepció. Per contrarestar la desindustrialització, alguns estats han optat per la precarització de les condicions sociolaborales, l'eina utilitzada les diverses reformes laborals.

En l'actual conjuntura, tant el que succeït amb les 'subprime' com, en el cas de l'Estat espanyol, la crisi del totxo o bombolla immobiliària, es troben visiblement relacionades entre si, encara que alguns intenten deslligar-les. La veritat és que amb l'IPC disparat el mes d'agost al 4,9 %, doblant l'índex a què es va arribar fa un any o l'Euribor al 5,39 % al juliol, gairebé un punt més que el mateix mes de 2007 o la reducció de 100.000 afiliats a la Seguretat Social entre juny i juliol, no són referents que cridin a la tranquil·litat.

Però, tot i que això és preocupant no són els únics sobresalts que s'han projectat en un entorn ja per si alarmant. Durant l'últim any, entre agost 2007 i agost 2008, s'ha disparat l'atur gairebé un 25 %, 500.000 persones han perdut el seu lloc de treball en aquest període, sent el sector més afectat la construcció que incrementa un 71,02 % la seva aportació a les estadístiques de desocupats. Resultat, el perfil del nou desocupat és home, paleta i que prestava els seus serveis en la costa mediterrània.

Les fórmules presentades per a superar aquesta etapa són variopintas encara que reiteratives: moderació salarial i més desregularització laboral. Per si això no era suficient, els empresaris arriben a suggerir que és necessari obrir un "parèntesi en el lliure mercat" per superar la crisi, reclamant de les administracions públiques ajudes econòmiques. És a dir, quan obtenien ingents beneficis incrementaven els emoluents dels seus gestors i gratificaven els seus accionistes i ara que arriba l'època de les vaques magres pretenen socialitzar les pèrdues en comptes de moderar els beneficis.

Les estacions del ferrocarril, en lluita

SFF-CGT

Aquestes mobilitzacions es produeixen davant l'onada de privatitzacions dels serveis de venda, informació i atenció al client d'estacions d'ADIF. En el BOE del passat dia 5 d'Agost, ADIF va publicar la licitació per procediment obert, del contracte de servei i venda de bitllets en diverses grans estacions, com les de Barcelona Sants, Passeig de Gracia, França, Tarragona i Lleida Pirineus i de l'atenció al client a Barcelona Sants.

En una mostra clara de cinisme i menyspreu al que és un servei públic bàsic per a l'usuari del ferrocarril, i a les condicions de treball dels/les treballadors/es d'estacions, ADIF adopta aquesta decisió després de mantenir paralitzada l'oferta d'ocupació pública que respecte al personal d'estacions suposava l'ingrés de 77 nous treballadors i que va ser publicada per ADIF el passat 12 d'Abril en compliment del RD 66/08 de 25 de gener sobre Oferta d'Ocupació Pública per a 2008.

La situació és especialment alarmant pel fet de publicar-se aquestes licitacions cinc dies després d'haver-se ratificat un acord de desenvolupament de la negociació, avalat pels treballadors/es d'estacions en assemblees i que havia significat la suspensió de les mobilitzacions que CGT estava portant a terme durant els últims 6 mesos.

És necessari recordar que un dels punts reivindicatius d'aquestes mobilitzacions era la paralització de les externalitzacions.

Es tracta, sens dubte, d'una agressió tant a la qualitat del servei a l'usuari del ferrocarril com al nivell i qualitat de l'ocupació pública. Per això, la CGT, així com la resta de sindicats amb representació en el Comitè General d'Empresa, va convocar aturades per als dies 5, 15 i 19 de setembre, de 12 a 15 h i de 20 a 24 h per exigir d'una banda, l'anul·lació de la resolució d'ADIF, instant a la seva publicació en el BOE per la qual es pretén la licitació per procediment obert del contracte de servei i venda de bitllets en diferents estacions de la Direcció executiva d'Estacions de Viatgers, a fi de respectar el nivell d'ocupació i les condicions de treball del personal de l'Empresa ADIF i específicament, les condicions laborals del personal depenent de la Direcció executiva d'Estacions de Viatgers, i, per una altra, que des de la Direcció de ADIF, s'insti al Ministeri d'Administracions Públiques perquè tiri endavant la OEP que cobreixi les necessitats dels increments en la demanda d'aquest servei i a més es reposi la taxa que l'empresa va assumir amb els sindicats signants del ERO.

ADIF, aplica la Llei del Sector Ferroviari i aposta una vegada més per la precarietat laboral, amb treballadors pitjor formats, amb pitjors condicions de treball i retributives, que va en detriment de la qualitat del servei que s'ha de prestar als ciutadans/es. Les nefastes conseqüències d'aquesta llei es van aguditzant pas a pas en el ferrocarril.

Continua la repressió sindical a Telefónica: cinc treballadors acomiadats i quatre de sancionats

Sindicat Federal de Telefónica de la CGT

Les sancions portades a terme per Telefònica a Madrid es concreten en 5 acomiadaments de delegats sindicals (un d'ells el company You de CGT) i 4 sancions de 45 dies d'ocupació i sou. Aquestes sancions per part de l'empresa es van produir després de la manifestació del passat 26 de juny a Madrid en què, coincidint amb diverses convocatòries de vaga, es va realitzar una concentració convocada pel comitè d'empresa de Madrid que finalitzava davant la seu de Telefónica i els sindicats UGT-CCOO. L'empresa va deduir una sèrie d'accions que qualificava d'infraccions molt greus i sancionables amb l'acomiadament.

Durant aquesta concentració d'unes 1.500 persones es van cridar consignes, es van tirar petards, es mostraren pancartes, el normal en qualsevol acte reivindicatiu organitzat pels treballadors i amb una alta participació.

En un moment donat, els membres del comitè de vaga van intentar accedir a l'edifici per realitzar les funcions que per llei tenen encomanades però l'empresa els ho va negar. En aquell moment es va produir una situació durant la qual l'empresa indica que es produïxen una sèrie de fets sancionables i decideix acomiadar a cinc persones, totes elles representants dels treballadors en el comitè d'empresa de Madrid, entre ells el company Antonio Gómez Martín (You), destacat militant, a més de sancionar a uns altres quatre treballadors amb 45 dies de feina i sou.

El pretext utilitzat per l'empresa és absolutament fals i les conseqüències totalment desproporcionades, tal com ja és habitual en aquests casos. L'acusen d'usar "la violència, atropellament als vigilants, pressions i coaccions, intentar obrir les portes dels locals sindicals i protagonisme i participació en els fets", quan va ser el propi Antonio davant l'empresa i vigilants, i veient el caire que estaven prenent els esdeveniments, qui va intentar tranquil·litzar als treballadors i delegats presents per a evitar que els successos anessin a més.

No oblidem que Telefònica és l'empresa més important de l'Estat espanyol, amb uns beneficis al 2007 de 8.906 milions d'euros, que han estat generats a través de l'externalització, la divisió en innombrables filials i retallant la plantilla directa fins a limitis mai imaginats. Els trballadors i el delegat Antonio protestaven precisament contra aquest model i contra la signatura d'un conveni frustrant i regressiu. Sembla que Telefònica no ha volgut perdonar que aquesta protesta tingués lloc davant les portes de la seu de l'empresa ni que comptés amb una alta participació de la plantilla.

El que hi ha realment darrere d'aquest nou atac al sindicalisme combatiu és la intenció de Telefònica que el comitè d'empresa de Madrid torni a les mans dels seus sindicats amics i eliminar la CGT d'aquest òrgan, aplicant el terror laboral com a fórmula dissuasòria. Per a això compten amb la inestimable col·laboració d'UGT-CCOO a través del Comitè Intercentres.

Davant d'això la CGT va portar a terme una campanya de pressió sindical per defensar el company d'aquesta actuació tan miserable, amb enviaments de faxos i correus als responsables de recursos humans de Telefónica, recollida de signatures de suport, una concentració a Madrid el 10 de setembre davant la seu de l'empresa al Districte C (el mateix lloc on es va fer la concentració del 26 de juny) i el 18 de setembre concentracions en les diferents ciutats de l'Estat espanyol, entre elles Tarragona.

Finalment, han estat readmesos dos dels acomiadats, un d'ells el delegat de la CGT, però encara en falten tres.

Havent estimat l'empresa les al·legacions del delegat de la CGT, readmetent-lo a mitjans de setembre, ja només falta que els altres tres companys acomiadats recuperin la seva ocupació. El sentit comú ha permès almenys rectificar una absoluta arbitrarietat. No obstant això Telefònica manté la qualificació de falta molt greu que el nostre company ha impugnat.

Haurien de prendre nota tant els sindicats que tenen la majoria en el Comitè Intercentres, amb una actuació vergonyosa en aquest conflicte, com Telefònica que sembla preferir mantenir el conflicte. Quan es comença a constatar les deficiències d'un conveni, es presenten els primers casos d'una doble escala salarial (injusta sense discussió) o s'anuncien Expedients de Regulació d'Ocupació a Telefónica Móviles i T Soluciones, tota la representació social ha de poder aplicar-se en aquest paper. Però per a això, segueixen faltant tres companys als quals es manifesta el recolzament en les mobilitzacions en curs.

Per a més informació:
www.cgt.es/telecomunicaciones/

Adif precaritza a les estacions del Camp i les Terres de l'Ebre

SFF-CGT Tarragona
i Col·lectiu Catalunya

ADIF (Administrador d'Infraestructures Ferroviàries), a través de la seva Direcció Executiva de Circulació, ha decidit reduir llocs de treball en les estacions de Flix, Ascó i Riba-roja, a més del tancament progressiu, fins a fer-lo definitiu al desembre d'enguany, del Lloc de Comandament de Tarragona. Aquestes actuacions són conseqüència directa de la política privatitzadora imposada amb la Llei del Sector Ferroviari, que es tradueix en l'externalitzacio i la privatització dels treballs ferroviaris a subcontractes en precari o simplement la desaparició d'aquestes activitats, amb la conseqüent disminució de la qualitat del servei.

Aquesta determinació, que ja va fer pública de forma definitiva a la representació dels treballadors el passat dia 17 de juliol i contra la qual la CGT va presentar les corresponents al·legacions i va donar mostra del seu absolut rebuig, tindrà greus conseqüències respecte a la qualitat de la prestació del servei públic ferroviari a l'usuari, a més de tenir efectes sobre la seguretat i regularitat en la circulació. A més, deixar sense personal aquestes estacions significa el deteriorament progressiu de les instal·lacions i dels propis edificis.

Concretament, els canvis afectaran diverses estacions. A la de Flix passaran de 24 hores tots els dies a només el torn de tarda -excepte els festius- i de nit -excepte divendres i dissabtes. A Riba-roja de les 24 hores tots els dies de la setmana, a només un treballador de dilluns a divendres a la nit. En el cas d'Ascó, que ja havia sofert mesos enrere la supressió de personal en el torn de matins, s'elimina l'únic treballador que quedava en el torn de tardes, deixant-la definitivament sense personal. Pel que respecta el Lloc de Comandament de Tarragona, des del qual es regulava la circulació de trens, perd la seva càrrega de treball de forma progressiva a favor dels Llocs de Barcelona i Saragossa, als quals se satura, suprimint els llocs de treball de forma progressiva en dues fases que finalitza amb el tancament definitiu al desembre d'aquest any.

Totes aquestes actuacions suposen la supressió de 17 llocs de treball. ADIF, afavorida pel Ministeri de Foment, referma la seva progressiva i constant política de precarització del servei públic ferroviari, aplicant la Llei del Sector Ferroviari i mirant únicament els comptes de resultats sense preocupar-se per les repercussions socials que comporten aquestes decisions.

Les millores tecnològiques que s'han implantat en aquest tram no poden substituir la presència dels treballadors perquè hi ha funcions que els són pròpies al Factor de Circulació impossibles de realitzar des d'un Lloc de Comandament o CTC (comprovació de carregament, senyals de cua al pas dels trens per les estacions, operacions de tren amatent…).

ADIF, ha obviat les al·legacions presentades per la CGT respecte de l'eliminació de la informació i venda de bitllets a l'usuari, la degradació de les instal·lacions, la necessitat de personal que presenciï el pas dels trens i comprovi la seguretat del seu carregament i senyals, en una línia amb una orografia especial que està afectada per diversos plans d'emergència i amb circulació de trens amb matèries perilloses, etc.

La CGT es va dirigir per escrit al director general de Transports Terrestres de la Generalitat i als ajuntaments afectats amb l'objectiu de conjuminar esforços per frenar aquest despropòsit, a més de fer una crida a l'opinió pública en general perquè mostri el seu rebuig frontal a aquestes mesures de reducció del servei públic.

El SFF-CGT es mobilitza

Les Seccions Sindicals del SFF-CGT de RENFE Operadora i Adif de Tarragona continuen la campanya de defensa del ferrocarril com a servei públic i contra el tancament d'estacions amb un seguit d'actes els dies 5 i 6 de setembre.

A Flix, els delegats sindicals es van tancar a l'estació i es va fer una xerrada informativa al Casal davant d'unes 50 persones i una concentració d'usuaris a l'estació amb l'assistència d'unes 75 persones; d'entre les quals, l'alcalde i diferents regidors de l'Ajuntament.

D'altra banda, les institucions locals afectades han reclamat a ADIF la restitució de tot el personal per poder seguir prestant el mateix servei de sempre. A més, han recordat que aquestes infraestructures donen servei a bona part dels pobles de la comarca i zones veïnes i han lamentat que el seu abandonament provocarà un greuge pels usuaris, especialment la gent més gran, i deixarà sense vigilància directa els combois de mercaderies perilloses que circulen per terrenys afectats pel PENTA. En un comunicat conjunt, els consistoris van palesar el rebuig al que consideren una política de fets consumats.

La CGT realitzarà encara un parell de mobilitzacions més a Tarragona i Valls. Pel que fa a la nova supressió de trens que passen per Valls, el SFF-CGT considera una altra mala notícia l'eliminació de dos trens a la capital de l'Alt Camp, i la previsió de suprimir la parada del Talgo. El sindicat preveu convocar-hi també una tancada.

Un acord desconvoca la vaga del comandament intermedi-maquinista cap de tren de l'AVE

Col·lectiu catalunya

La CGT va convocar una vaga indefinida des del 18 de juliol per a tots els MM.II. Caps de Tren AVE/Euromed de l'Entitat Pública Empresarial RENFE-Operadora, mitjançant aturades parcials de forma indefinida, després d'intentar per tots els mitjans buscar una solució al conflicte que, unilateralment, havia obert l'empresa en incomplir els acords aconseguits en als mesos d'octubre i desembre de 2007 i febrer de 2008.

La CGT defensa que aquest col·lectiu mantingui el contingut funcional que recull la Normativa Laboral de RENFE, a més de que s'asseguri l'ocupació dels MM.II. Caps de Tren, a través del seu treball en la conducció de trens d'Alta Velocitat de viatgers per ample UIC i que en cap cas s'haurien de produir excedents en aquest col·lectiu.

Finalment el dia 1 d'agost, la CGT i el comitè de vaga van arribar a un acord amb l'empresa, facilitant la desconvocatòria de la vaga. Aquest acord va ser possible gràcies a la ferma voluntat dels treballadors i a la pressió exercida per la CGT a la Direcció de la RENFE per tal d'arribar a una sortida negociada al conflicte. L'acord subscrit recull:

- El compromís per part de la Direcció de RENFE de respectar tots i cadascun dels drets laborals dels MM.II. Caps dels trens AVE.
- Garantir la permanència en els seus llocs de treball de la totalitat de la plantilla.
- Reconèixer com a comandaments intermedis en el desenvolupament de la seva funcionalitat.
- Mantenir les funcions de conducció per línies d'ample UIC.

QUI PAGA MANA

Els empresaris volen contractar en origen

Vicent Martínez

En els darrers temps, el ministre de Treball, Celestino Corbacho, ha assenyalat que en temps de crisi s'hauria de limitar la contractació en origen.

En la meva modesta opinió, no em sembla malament que es limite la contractació en origen si no hi ha feina per als que viuen aquí (tant siguen d'origen autòcton com forani). Els que viuen aquí (tant siguen d'origen autòcton com forani) han de tenir preferència sobre els que poden ser contractats en origen.

Evidentment, una cosa és que crega que els que viuen aquí (tant siguen d'origen autòcton com forani) tinguen preferència sobre la contractació en origen, i l'altra que les persones que vinguen seguint vies "legals" o no no hagen de gaudir de tots els drets de qualsevol ciutadà: sanitaris, de defensa dels seus drets, de reunió, de protesta, etc.

Però, des dels moviments socials hauríem d'anar més enllà i preguntar-nos per què els empresaris volen contractar en origen. Perquè aquí no hi ha candidats? O perquè les condicions laborals que ofereixen no estan disposats a acceptar-les els que viuen aquí (tant siguen d'origen autòcton com forani) i només semblen gran cosa per als de fora? Com és que la contractació en origen sempre sol ser a països amb grans desigualtats socials? Estic parlant ara, sobretot, de la contractació en origen per a sectors com l'agrari, l'hostaler o el de la construcció. Ens hauríem de preguntar si no caldria regular molt més la contractació en origen per evitar que fos una forma legal de precaritzar laboralment i de fer que importants quantitats de persones siguen desplaçades del seu lloc d'origen temporalment per haver de tornar-hi i que van (com en el cas de l'agricultura) d'un lloc a un altre en unes condicions lamentables.

Caldria que ens preguntàrem si els sindicats no haurien de fomentar la consciència de classe perquè alguns treballadors no veiessin els treballadors d'origen forani com uns enemics sinó com unes víctimes, com ells mateixos, d'un sistema en el qual l'empresari dicta les condicions mentre els treballadors competeixin i s'enfronten entre ells. Retallar la contractació en origen no és ni la solució a la crisi, ni als reptes que plantegen els nouvinguts, però potser hauríem d'anar més enllà i veure què implica realment per als treballadors.

Multa a Parcs i Jardins de Barcelona per no adaptar un lloc de treball per raons de salut

Secció Sindical CGT Parcs i Jardins Barcelona i Col·lectiu Catalunya

El Departament de Treball ha confirmat la multa de 12.000 euros imposada per la Inspecció de Treball a l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona per no adaptar un lloc de treball per motius de salut.

La història és la següent. Al 2006 un treballador de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona sol·licita reiteradament el canvi o adaptació del lloc de treball per problemes de salut i per la necessitat de conciliar una situació familiar delicada amb un fill d'11 anys al seu càrrec exclusiu. L'Institut li ofereix només un canvi al servei de vigilància i un altre horari que resulta, no obstant, del tot insuficient i el treballador ho denuncia a la Inspecció de Treball.La inspecció dóna el seus fruits i requereix Parcs i Jardins perquè compleixi l'article 25.1 de la Llei de Prevenció de Riscos Laborals sobre la protecció dels treballadors especialment sensibles a determinats riscos i, per tant, adopti les mesures protectores que corresponguin atenent a l'estat de salut del treballador afectat fins al punt de destinar-lo a un nou lloc de treball si les mesures resulten insuficients o de difícil o impossible aplicació i, a la vegada, de respectar-li les condicions laborals, incloses les de la jornada i horari.L'insitut municipal decideix no aplicar aquest requeriment i un inspector de treball, al 2007, imposa una multa -acta d'infracció- per valor de 12.000 euros per posar en situació de perill a un treballador. Parcs i Jardins recorre al·legant manca de proves i la improcedència de pagar cap sanció però el Departament de Treball ara, finalment, ha desestimat el recurs i confirmat la multa.Com els fets demostren, la política laboral de la direcció de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins, que presideix la regidora d'IC-Els Verds, Imma Mayol, no mostra massa sensibilitat per l'incompliment de la Llei de Prevenció de Riscos Laborals.

Rebuig als acomiadaments proposats per les empreses de l'automòbil

FESIM-CGT

La FESIM-CGT rebutja les pretensions d'utilitzar la situació econòmica actual per empitjorar les condicions de treball futures per mitjà de la negociació dels convenis col·lectius. Igualment la CGT exigeix que les empreses multinacionals siguin qui paguin les conseqüències d'una crisi generada per l'empobriment dels sous dels treballadors en els últims anys. Per això, proposa mesures de formació, altres formes del repartiment del treball i la disminució dels ritmes de producció.

Davant l'anunci d'alguns fabricants d'automòbil d'aplicar mesures traumàtiques com acomiadaments per la situació del mercat automobilístic, la CGT del metall i la Coordinadora de l'Auto rebutgen aquestes decisions i emplacen les altres centrals sindicals a enfrontar-se a aquesta situació. La CGT exigeix a les empreses que aportin ara una part dels escandalosos beneficis obtinguts en els últims anys, fruit de l'abaratament dels salaris amb dobles escales i els elevats augments de productivitat que han estat precisament causa de l'actual situació.

Igualment es denuncia l'actuació de les multinacionals en aplicar estratègies de producte i de mercat que han tractat la indústria espanyola com uns conillets d'índies en models que després han fracassat estrepitosament, com el Modus de Renault o el nou Toledo de Seat.

També es valora com a inacceptable que les mesures s'apliquin de primer moment, quan els resultats econòmics globals de la majoria de les multinacionals segueixen sent de gruixuts beneficis, com és el cas del Consorci Volkswagen que acumula contínuament rècords de vendes i beneficis.

Igualment s'expressa com a inacceptable que les multinacionals aprofitin el moment actual de mercat per augmentar la flexibilitat. La CGT senyala la flexibilitat actual i l'augment de la productivitat com uns elements causants d'una part important dels excedents de plantilla. La situació actual de General Motors és un clar exemple, a més d'altres empreses del sector.

En les propostes de la CGT s'aporten idees com l'aprofitament dels dies d'inactivitat per a la formació real de les plantilles, per generar un valor afegit per al futur; la humanització dels ritmes de treball, que causen estralls en la salut dels treballadors i treballadores, o la investigació i la fabricació de models ecològics, sense combustibles emissors de CO_2, el que podria assegurar l'ocupació actual i futura així com ajudar a solucionar el problema mediambiental.

En definitiva la CGT rebutja els plantejaments de les empreses, els exigeix el pagament de la crisi actual amb els grans beneficis acumulats en els últims anys i emplaça els altres sindicats a enfrontar aquesta situació amb valentia, rebutjant conjuntament les posicions radicals de les multinacionals.

OPINIÓ: Desinterès o incapacitat d'alguns delegats de prevenció de riscos laborals a Cecrops Sabadell?

Secció Sindical CGT Cecrops Sabadell

El passat mes de gener un sector de CCOO, fent ús d'una intransigència que poc té a veure amb el sindicalisme, decideix fer-se amb la responsabilitat en la representació dels treballadors per als temes de PRL (prevenció de riscos laboral). Al principi semblava que la pretensió era apartar la CGT d'aquesta responsabilitat -paraules dels delegats de CCOO-, no per una crítica a la labor de cinc anys del delegat de prevenció anterior, la feina del qual va ser valorada com positiva, sinó per aspectes relacionats amb el "monopoli sindical".

Després de diversos mesos de guardar gairebé el silenci més absolut per als temes de prevenció, esperant que els actuals delegats de PRL ocupessin les seves funcions i fossin capaços d'assumir i continuar amb els temes que s'estaven desenvolupant, entenent que el més important és el treball sindical en la defensa de la salut dels treballadors, volem comunicar al conjunt de treballadors el següent:

- Que l'activitat dels actuals delegats de PRL, si és que existeix, no és transparent. Ni tan sols es pengen en el tauler d'anuncis les actes de reunió de la comissió paritària de PRL. Per no parlar d'una total desinformació i de no posar a l'accés la documentació generada.
- Que el fet que desencadena "la presa de paraula" d'aquesta secció sindical per als temes de prevenció és la total desídia i desorganització en la presa de mostres d'orina per les analítiques sobre l'exposició a agents químics realitzada el passat dia 31 de juliol, uns aspectes que van ser comunicats al delegat de PRL que estava a la fàbrica però les seves obligacions sindicals o personals van impossibilitar-ne la presència i no va donar cap resposta ni va mostrar cap actitud a les anomalies que se li van plantejar.
- Que les condicions de treball per a la presa de mostres no eren les pactades entre els treballadors i l'empresa, ja que no representaven la situació més desfavorable d'exposició, al mateix temps que es cometien errors.
- Hi ha diversos temes pendents de solucionar com l'actualització del Pla d'Emergència, la pols a LM, l'extracció per a metanol durant la neteja de màquines SF, l'ús de pistoles d'aire comprimit durant la neteja de màquines, mesuraments ambientals de formaldehído i metanol; no es realitzen les investigacions d'accidents, solucionar el tema d'olors del pàrquing SF, protecció d'òrgans en moviment de màquines i premses, aplicació RD productes cancerígens, simulacre d'emergència, redecció de la sonometría a la zona de premses i desemparragat SF, etc.

Però n'hi ha més: uns mesuraments puntuals, on les condicions de treball no es van controlar, han servit per a llençar per terra el dret dels treballadors a unes condicions de treball segures, i a un plus de penositat.

La veritat és que aquí hi ha una sèrie de temes a desenvolupar, a part dels que vagin sorgint, doncs la prevenció de riscos és un dels aspectes més vitals i que més es modifiquen en les relacions laborals.

Els actuals delegats de prevenció poden començar a assumir aquests compromisos, o continuar amb la seva actitud de relaxament sobre els temes de salut laboral. Si el que passa és una mostra de la seva incapacitat i desconeixement sobre els temes, podrien utilitzar el seu crèdit sindical per a formar-se.

La CGT reclama una acció sindical transparent i eficaç que garanteixi l'accés a la informació i la participació de tots els treballadors i treballadores.

Més informació:
cgtcecrops.blogspot.com

Descontentament entre els treballadors de la UAB: ara la gestió acadèmica

Kaos en la Red

Tots els gestors acadèmics de la UAB (Universitat Autónoma de Barcelona) van signar una carta a començaments del mes de juliol en la qual expressaven una greu queixa contra les mesures que vol implementar la gerència: "S'inicia una política de retribució econòmica inexistent o infreqüent en la UAB, associant una part del sou al lloc concret de treball. Aquesta pràctica fins ara no s'ha aplicat a cap col·lectiu de la universitat, ni tan sols al nivell directiu". Afegeixen: "Els indicadors utilitzats diferencien entre facultats de primera, segona i tercera categoria i no representen la realitat de la gestió acadèmica actual". El seu escrit conclou amb una valoració molt negativa dels efectes: "Aquestes accions proposades per la gerència només han de servir per contribuir a una constant pèrdua de qualitat en el servei, tant de cara al professorat com als alumnes. La UAB no es pot permetre malversar el seu potencial humà i aprofundir en l'escletxa que s'obre amb mesures com aquestes".

Els treballadors de la gestió acadèmica denuncien que no es reconeix la categoria laboral real i la manca de recursos per tirar endavant. Un fet aïllat? La reforma de la universitat inclou diversos nivells de responsabilitat. Hi hagi o no una lectura global de rebuig (la sostinguda pels estudiants, fonamentalment) a nivell local universitari també hi ha responsabilitats concretes. Des d'una lectura de conjunt, la decisió d'aplicar una reforma universitària del caràcter de la LOU a cost zero és costosa a nivell social i també de la qualitat.

L'any passat l'Assemblea Contra la Precarietat va lliurar un manifest contra la nova carrera acadèmica amb més de 300 signatures de personal docent i investigador de la UAB. Fa uns mesos els becaris de col·laboració feien dues vagues pel reconeixement dels seus drets laborals i la dignificació de les beques a estudiants i fa poc la Junta de Personal d'Administració i Serveis (JPAS) també feia públic el seu descontent amb la politica de personal de la gerència. Més recentment, la secció sindical de CGT cridava l'atenció sobre el model d'universitat que s'està duent a terme a la UAB.

De rerefons, els estudiants han criticat durament la manca de perícia política de l'equip de govern per plantar-se davant l'aplicació de la reforma universitària sense un finançament públic solvent i han denunciat que aquesta reforma no respon a cap necessitat social, sinó que és purament mercantil. Al mercat no li interessen ni la qualitat dels estudis, ni que tothom tingui accés a una educació de qualitat (en termes humans i professionals), tampoc li interessa les condicions de treball del conjunt de treballadors i treballadores…

Els i les estudiants han cridat contra l'aplicació de les receptes neoliberals al camp educatiu (Acord General de Comerç i Serveis): capitalisme és precarietat. La seva veu conflueix amb la dels estudiants i professors xilens contra l'aprofundització en aquest mateix model, inaugurat sota la dictadura d'Augusto Pinochet.

TMB retalla el servei dels autobusos i acomiada treballadors

Col·lectiu Catalunya

Aquesta tardor es presenta calenta per als treballadors i usuaris dels transports de Barcelona. L'Ajuntament presenta 47 nous autobusos com una mesura de millora però els treballadors denuncien que s'ha retallat el servei en 45 línies, el que suposarà per a l'usuari una major espera a les parades del bus.

La Direcció de TMB justifica la retallada a causa d'una reducció del nombre de viatgers però el cert és que aquestes dades podrien no ser del tot fiables i la veritat és que fins al moment l'empresa municipal s'ha negat a facilitar la informació que se'ls havia reclamat. Això no obstant, el Comitè de Conveni ha estudiat les retallades i ha constatat que algunes línies redueixen el servei fins a un 16% en dies laborables. També hi ha increments de servei en cap de setmana que s'havien implantat durant l'any 2007 i que ara quedaran en un no-res.

L'empresa nega aquesta reducció del servei però els treballadors observen, impotents, com molts usuaris es queden a les parades perquè no caben a l'autobús. A partir d'ara, amb la retallada del pas dels vehicles, és evident que aquesta situació afectarà encara més persones.

Una segona causa de malestar entre els treballadors es deu també a l'acomiadament de 81 conductors/es que van estar treballant aquest estiu i als quals ja no se'ls renovarà el contracte.

L'actitud de la Direcció de TMB ja ha estat contestada amb diverses mobilitzacions per part dels treballadors: d'una banda, amb una campanya informativa a través de rodes de prensa, notícies al blog del Comitè de Conveni, repartiment d'una octaveta als usuaris; i de l'altra, amb manifestacions i un boicot a l'acte que presidia l'alcalde Hereu en el qual es presentaven uns nous autobusos.

És evident que les mesures de l'empresa municipal de transports de Barcelona de disminuir el servei és mal rebuda entre els usuaris i, encara més, entre els propis treballadors, la qual cosa podria estancar la negociació del conveni que està en marxa.

Més informació:
http://comitedescansos.blogspot.com/

UNA ALTRA SOCIETAT

Visibilitzem el govern amagat

Època de turbulències econòmiques! Els bancs, ens roben. El 95% dels diners són creats per bancs privats a través de crèdits sense una base en diner real, i a sobre els hem de pagar interessos. Guerres i finances, es retroalimenten. Els poders financers s'apropien dels recursos naturals i humans del planeta, i amb la seva necessitat d'un sistema de creixement exponencial per a poder sobreviure, ens endeuten el present i ens hipotequen el futur sense vergonya. La crisi energètica i el pic del petroli són temes cada vegada més present i inaplaçables, al mateix temps que la crisi alimentària conseqüència de la pèrdua de sobirania alimentaria per la concentració del poder en poques empreses i de l'especulació que es trasllada als aliments bàsics dels països més pobres. I davant d'això, callem? Els moviments socials no volem callar!

Bancs i caixes financien empreses assassines mentre insisteixen en fer-nos creure que tenen ànima, s'embutxaquen els guanys, i socialitzen les pèrdues. Els poders financers són immunes al poder judicial i mitjançant el seu poder per crear diner, completament antilegítim i antidemocràtic, aconsegueixen controlar els governs de tots colors en funció dels seus interessos i amordassar o esbombar els mitjans de comunicació de masses segons els convingui. Ja se sap, qui paga mana. Però realment, no som totes les que ho paguem?

Mentrestant, els moviments socials estem coent poc a poc les alternatives, formant grups amb un caràcter local, assembleari i autònom, que s'enriqueixen amb trobades comunes per enxarxar i debatre. Volem ser més autònoms i actives, no pensar que les coses canviaràn per si soles o esperar que els poderosos les canvïn, sinó actuar per a canviar-les, desobeir a la banca, fer un pas endavant. Apostem per l'autogestió de les nostres vides, deixant-nos espai per a ser veritablement lliures, desesclavitzades del treball per compte d'altres i de servir interessos que no són els nostres. Creiem en l'educació de persones lliures, que pensin per elles mateixes. Construïm mitjans de comunicació alternatius, decreixem i compartim recursos i missatges diversos. Estem en marxa!

L'economia real s'ha convertit en un apèndix de les finances, però aquest sistema de creixement infinit topa amb uns límits: l'únic planeta que tenim, amb els seus limitats recursos.

Els moviments socials som capaços si ens ho creiem.

Starbucks no respecta els treballadors

Federació Local CGT València

Starbucks és un dels principals proveïdors i torradors de cafè del món. Malgrat la seva imatge de marca compromesa amb el comerç just i la preservació del medi ambient, la cadena de cafeteries dificulta les llibertats sindicals a les seves botigues i abusa dels productors de cafè.

A l'Estat espanyol hi ha uns 43 establiments Starbucks. Amb aquesta campanya es vol donar a conèixer que humilien tant les persones que produeixen el cafè com les que treballen als seus establiments. La situació dels treballadors "no es diferencia de la d'altres franquícies similars: temporalitat, una indefensió laboral enorme i moltes dificultats per sindicalitzar-se".

En temes laborals, practica una política repressiva. Des de 2004, membres del sindicat IWW (Treballadors Industrials del Món) realitzen campanyes per defensar els drets dels/les treballadors/es. Demanen salari digne, horaris estables i assegurança mèdica. La resposta de Starbucks ha estat la intimidació per impedir que aquests s'afiliïn a IWW, arribant a l'extrem d'acomiadar diversos companys. Després d'haver arribat a un acord sobre al·legacions laborals en contra seva, Starbucks Coffee CO. torna a ser objecte d'una queixa davant de la Junta Nacional de Relacions de Treball (NLRB) per l'acomiadament de Daniel Gross i Joe Agins, activistes del Sindicat de Treballadors de Starbucks (SWU, que forma part d'IWW). El 12 de juny de 2007, en la Junta Laboral de Manhattan, s'obre un altre procés contra Starbucks per incompliments de drets laborals a quatre cafeteries, que afecta a més de deu companys i companyes.

Starbucks i les protestes pel cafè etíop: Durant anys, Starbucks ha ofert els cafès Sidamo, Yirgacheffe i Harar, els millors cafès etíops i dels ingressos dels quals els camperols amb prou feines obtenen una quantitat minúscula. Per pal·liar-lo, el Govern d'Etiòpia va llançar un projecte amb què aconseguir la propietat legal de les denominacions de qualitat, la qual cosa podria suposar una millora per als agricultors. Però Starbucks va elevar una protesta perquè la sol·licitud del país africà no fos acceptada per l'oficina de patents dels Estats Units. Després de mesos de protestes, Starbucks i el Govern etíop arribaven a un principi d'acord. Algunes Organitzacions No Governamentals (ONGs) s'han felicitat. D'altres assenyalen que Starbucks només ha reconegut "que el cafè etíop és cafè etíop", però continua instrumentalitzant el comerç just com a màrqueting per rentar la seva imatge.

P R I M E R S   A U X I L I S

Què puc fer si m'acomiaden? (I)

Comisión contra las subcontratas (CGT Aragó) i Col·lectiu Catalunya

Què podem fer davant d'un acomiadament o una fi de contracte?

Són molts els acomiadaments improcedents o nuls que es disfressen d'altres modalitats per pagar menys indemnització. Són molts els contractes que tot i ser temporals (per ETT, subcontractes, fi d'obra, acumulació de tasques); no responen a la causalitat que se'ls presumeix pel que estan en frau de llei.

1. Com diferenciar un acomiadament d'una fi de contracte?

En un principi, la terminació d'un contracte de fi d'obra, ETT, o per circumstàncies de la producció (temporal) no es tracta d'un acomiadament sinó d'una finalització del contracte per haver arribat al seu acabament, amb independència de si estàs o no de baixa laboral.

2. Com es comunica l'acomiadament?

L'acomiadament se t'informarà per escrit, a traves d'una carta, o de manera verbal.

3. I si m'ho comuniquen per escrit?

Rebràs una carta comunicant l'acomiadament (encara que sigui d'un contracte temporal). Signa-hi escrivint "no conforme" i afegeix la data del dia en què signes o reps la carta.

4. I si m'ho comuniquen verbalment?

Si no reps cap carta perquè l'acomiadament és verbal i no et deixen incorporar al lloc de treball, busca algun testimoni o delegat sindical que certifiqui que no has abandonat el lloc de treball i que t'impedeixen incorporar-t'hi. Si t'és impossible, dóna't per acomiadat.

5. Estan obligats a pagar-me una indemnització?

Sí. Tret de l'acomiadament nul, en tots els altres acomiadaments, encara que siguin declarats improcedents, és l'empresari qui compta amb la potestat de pagar-te la indemnització o readmetre't.

6. Puc fer una reclamació?

Sí, en tots dos casos, acomiadament verbal o per escrit, comptes amb 20 dies hàbils per a impugnar o reclamar. Els dies hàbils es compten a partir del dia de l'acomiadament i s'exclouen diumenges i festius.

7. Què puc al·legar en la reclamació?

És necessari revisar les causes que han generat el contracte, doncs n'hi ha molts que es realitzen en frau de llei perquè el motiu que s'al·lega per a la contractació temporal no és real. Els contractes temporals, a diferència del que molts creuen, són contractes extraordinaris l'objecte dels quals és la realització d'obres o la prestació de serveis concrets i identificables, i l'execució dels quals, encara que són de durada incerta, està limitada en el temps.

Si el motiu de la teva contractació no respon als criteris comentats es consideraria celebrat en frau de llei i es presumiria per temps indefinit (series considerat un treballador fix). En aquest cas, la rescissió del teu contracte podria ser considerat un acomiadament improcedent i podries presentar una demanda contra l'empresa per aquest motiu. Això mateix ho pots fer durant la pròpia vigència del contracte o al moment d'acabar-se.

8. Quines indemnitzacions genera un acomiadament?

Segons el tipus d'acomiadament, el treballador o treballadora tindrà dret a una o altra indemnització. Els supòsits més típics són els següents:

a) Acomiadament improcedent: 45 dies d'indemnització per any de servei amb un màxim de 42 mensualitats. (Excepte en el cas que tinguis un contracte "Per al foment de la contractació indefinida" que rebaixa la indemnització a 33 dies amb un màxim de 24 mensualitats.

b) Acomiadament per causes objectives: 20 dies d'indemnització per cada any de servei amb un màxim de 12 mensualitats.

c) Acomiadament disciplinari procedent: el treballador no té dret a cap tipus d'indemnització, encara que, si hi ha motius, es pot recórrer la sentència.

Més informació:
http://www.nodo50.org/caes/

(IN)SEGURETAT LABORAL

Tema del mes

CONVOCADA PER CGT, USTEC I ASPEPC, EL 13 DE NOVEMBRE

Vaga general de l'educació pública contra la LEC

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya

Davant l'aprovació per part del Govern de la proposta de Llei d'Educació de Catalunya, i ja que es mantenen la gran majoria de propostes davant les quals el professorat ja va expressar el seu rebuig, els sindicats USTEC-STEs, ASPEPC-SPS, i CGT, convoquen al professorat a un procés de mobilitzacions amb una Vaga general de l'educació pública el dia 13 de novembre i manifestació a les 12 del migdia a plaça de la Universitat de Barcelona, amb el lema "En defensa de l'ensenyament públic, no volem aquesta llei".

En contra d'aquesta Llei, pels següents motius:

1. És una Llei que no aporta cap millora al nostre sistema educatiu, que col·loca a la xarxa pública en condicions de subsidiarietat i que empitjora les condicions de treball del professorat.

2. Consolida i augmenta el poder i la influència de les patronals religioses en l'àmbit educatiu. Destina més diners als centres privats sense cap obligació ni cap mecanisme per evitar la distribució desequilibrada de l'alumnat. A partir d'aquesta Llei, la xarxa de centres privats passa a ser l'eix vertebrador del sistema educatiu.

3. Consolida el camí obert cap a la privatització de determinats sectors, a partir de la municipalització i altres vies: 0-3, educació de persones adultes, Formació Professional, Serveis educatius, extraescolars.

4. Estableix un model d'autonomia basat en la diferenciació dels centres segons els resultats escolars. Afavoreix l'autofinançament dels centres públics que conduirà a incrementar les diferències segons el seu entorn social. Proposa un model de gestió empresarial que dificulta el treball en equip. Defineix els directors/es dels centres públics com a "personal directiu", amb règim jurídic específic i els possibilita seleccionar, avaluar i nomenar al professorat.

5. Desregularitza les relacions laborals. Introdueix formes de provisió subjectives i discrecionals, que deixen una porta oberta a l'arbitrarietat. Proposa un nou sistema retributiu jerarquitzat basat en un model d'avaluació punitiva. Proposa increments retributius al professorat per resultats obtinguts. Obre la via a la laboralització del personal substitut amb el conseqüent empitjorament de les seves condicions de treball i redueix el salari del professorat durant els tres primers anys.

6. El compromís d'inversió pública que proposa el Departament és absolutament insuficient. Entenem que s'ha de prioritzar la inversió pública a l'ensenyament públic i aquesta ha de ser, com a mínim, del 6 % del PIB de Catalunya.

La millora de l'educació pública no passa per una gestió jeràrquica i empresarial, ni per la lògica del mercat i la privatització, sinó per una aposta real per la xarxa pública i un augment seriós de la inversió que possibiliti abordar tota la problemàtica i les necessitats dels centres i de l'alumnat.

Fem una crida al professorat a fer Assemblees en els centres i a les Zones, per tal de discutir els continguts de la nova Llei i les seves conseqüències a l'educació pública.

Davant l'inici de curs 2008-09

La Federació d'Ensenyament de la CGT de Catalunya situa com a temes més conflictius en aquest inici de curs: el projecte de Llei d'Educació de Catalunya (LEC), els Espais de Benvinguda Educativa (EBE) i la posada en marxa de projectes (zones educatives experimentals, decret de batxillerat...) que s'avancen a l'aprovació parlamentària de la LEC i deixen en evidència l'actitud autoritària i unilateral del Departament.

El projecte de LEC, aprovat pel Govern i presentat al Parlament, situa els centres públics en condicions de subsidiarietat respecte dels privats concertats (que rebran més diners públics sense cap obligació ferma de gratuïtat ni de distribució equilibrada de l'alumnat amb necessitats educatives) i consolida un model educatiu segregador; amplia les possibilitats de concertació i privatització dels ensenyaments no obligatoris i dels serveis educatius; sota la cara amable de l'autonomia de centres encobreix la competitivitat entre els centres i la implantació de categories en funció de projectes i resultats; front al model de treball en equip i la participació de la comunitat educativa s'imposa un model jeràrquic en el qual les direccions hauran d'adoptar models empresarials i tindran un poder discrecional; i, introdueix mecanismes que desregularitzen les condicions de treball del professorat de la pública: doble via de contractació de substituts, procediments de provisió especial, major ventall salarial, complements de productivitat, retribucions a criteri de les direccions...

CGT Ensenyament volem l'equitat i l'excel·lència del sistema educatiu públic: ràtios inferiors, més desdoblaments, més professorat per l'atenció de l'alumnat, oferta pública efectiva, gestió democràtica i participativa dels centres, gratuïtat real dels centres públics... i una inversió pública del 6% del PIB català.

www.cgtcatalunya.cat/cgtense/

> LA MIRADA INDISCRETA

Retirada de la LEC antisocial

Emili Cortavitarte Carral

A finals de juliol, el Govern de la Generalitat va enviar al Parlament el projecte de Llei d'Educació de Catalunya (LEC) i en els propers mesos entrarà a tràmit.

El procés ha estat llarg des de les Bases de la LEC a finals de l'any 2007: la vaga massiva del professorat i dels estudiants del 14 de febrer exigint la seva retirada, l'escenificació de negociacions del Departament d'Educació amb les organitzacions del Pacte Nacional per l'Educació i la retirada de CCOO i UGT de la mobilització; la presentació de l'avantprojecte de la LEC a finals d'abril, després de intenses negociacions entre els partits del Govern, noves negociacions amb CiU (el conseller Maragall diu que té el suport del Quadripartit) i la patronal de la privada mentre es marejava la perdiu a nivell sindical amb diverses meses sindicals que no van arribar enlloc.

En una contrareforma que té moltes semblances amb la feta fa uns anys per CiU a la sanitat, es fa veure que només hi ha un sistema educatiu sota el nom de Servei Educatiu de Catalunya on s'integren els centres públics i els privats concertats. Ara resulta que és públic tot allò que es finança amb fons públics, no importa qui gestioni ni per a què (fer beneficis)

La privada concertada passa a ser el model i eix vertebrador i la pública queda com a subsidiària. La privada obté garanties d'augment dels concerts i de més finançament addicional mentre pot continuar seleccionant els seu alumntat (en nom de la llibertat dels pares), mantenir el seu ideari i el seu negoci i no està obligada a contribuir en l'escolarització d'alumnes nouvinguts (el 85% en la pública) o amb necessitats educatives especials.

Els centres públics reberan només una dotació de funcionament "suficient" i es condiciona més finançament a projectes i resultats i a la recerca de formes d'espontsorització, donacions o lloguer de les seves instal·lacions. A més, es trenca un model de gestió democràtica i participativa i de treball en equip per passar a una estructura jeràrquica i piramidal pròpia de l'empresa privada.

Es traspassaran als ajuntaments les llars d'infants, els ensenyaments artístics i la formació d'adults i mitjançant conveni tota l'educació obligatòria. Fins ara, la majoria de municipis han passat a mans privades les llars d'infants i segons la LEC poden concertar, externalitzar i contractar serveis i molt em temo que aquestes seran fórmules comunes per privatitzar en molts d'ells.

Pel 13 de novembre hem convocat una vaga del professorat i dels i les estudiants, cal el suport generalitzat de les famílies i de tots aquells que defensem els serveis públics de qualitat amb gestió pública i control social per aconseguir la retirada d'aquesta llei antisocial.

Parlem amb...

JOAN ULLÉS, MEMBRE DEL TALLER CONFEDERAL NÚMERO 1 DE TERRASSA

"Si no hi ha moral i conducta, l'home no val res"

Col·lectiu Catalunya

L'entrevista d'aquest número li fem a Joan Ullés, obrer egarenc, que va participar de molt jove al Taller Confederal número 1 de Terrassa, la primera empresa de la ciutat col·lectivitzada per la CNT, i que va passar a ser fàbrica d'armes durant la guerra.

-Volíem parlar primer de la col·lectivització i de l'època de les col·lectivitzacions que vostè va viure. Com us organitzàveu a les col·lectivitzacions?

-Jo vaig treballar en el Taller Confederal número 1, aquí a Terrassa, que va ser potser la primera empresa que es va col·lectivitzar. Era aprenent, amb els meus quinze anys que tenia em van enviar a buscar les claus a la casa del patró. Perquè s'havia declarat la vaga general revolucionària de 48 hores quan es van aixecar els feixistots el 18 de juliol, i llavors el dilluns o dimarts quan vam anar cap el taller els quatre o cinc aprenents i operaris que érem, doncs vam anar cap al taller, perquè vam dir "hem de tornar al treball perquè això va per llarg i no ens podem adormir, sinó fem la feina". I llavors el patró no va venir a obrir. Llavors vam arribar al taller i veient que no arribava el patró per obrir, els operaris grans que eren tots companys de la CNT, en Siscu Planes Tutusaus i en Joan Serra, em van dir "tu, Joan, tu que saps on viu el Bach" -que es deia Bach el patró-, "ves a buscar-li les claus". I arribo allà i sí, sí, me les va donar de seguida. Estaven tots mig cagats: la dona, la sogra, el patró. I el patró quan em va donar les claus, encara em va dir "té, té, i digues-los si volen que hi vagi". I això era el tercer dia de la revolta franquista. Devia ser el dimarts 21 de juliol del 36 i encara em va dir allò tremolant. Mira com no tenien la consciència neta.

-Però exactament com us organitzàveu?

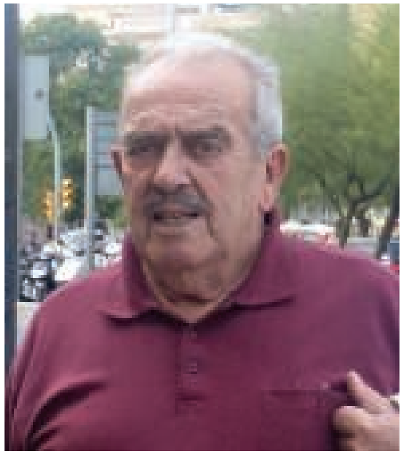
-Nosaltres si bé mai no havíem col·lectivitzat res, tot estava en els nostres estatuts. Ho havíem de saber, perquè això ho havíem tractat en cent congressos, reunions, plenàries i de tot. El que havíem de fer ja ens ho sabíem de memòria nosaltres. Vaig anar a buscar les claus, vaig obrir el taller i quan baixàvem al taller, dic "m'ha dit el Bach que si volem que vingui a treballar" i es van mirar entre dos o tres i em van dir: "no, ves a dir-li que no el necessitem". I vaig tornar cap a la casa d'ell i els vaig dir "diuen que no us necessiten". A aquell home se li havien pujat els fums al cap d'haver passat de ser treballador a ser empresari d'un taller petit perquè quan van venir eleccions es veia una desfilada de gent necessitada i humil que venien allà i ell per quatre duros els comprava el vot perquè anessin a votar per la CEDA. Per això encara la va treure bastant barata, perquè no se li va perjudicar en res a banda d'incautarnos del taller.

Tot això del tèxtil va quedar mig paralitzat, perquè la patronal havia desaparegut. Es va perdre l'accés a molta matèria prima. I llavors des del primer moment ens vam començar dedicar a fabricar i a reparar tota classe d'armes. Me'n recordo jo que amb un altre aprenent, vam fer dos o tres viatges cap el Gran Casino, que havia estat incautat, allà hi havia la Federació Local de Sindicats de la CNT. I resulta que en aquell local hi tenien emmagatzemades dotzenes de fusells i d'armes llargues. Tot allò ho vam portar dintre de sacs, vam fer dos o tres viatges i les varem portar cap al taller. Allà es revisaven, i potser s'havien de fer peces com 'cerrojos' i tot això, i tot això ho fèiem nosaltres.

-Com decidien com produir i de quina manera i quantes hores es treballava i tot això? Com es decidia?

-Es treballava vuit hores, de dilluns a dissabte. L'operari que diríem que era el més sensat i el més conscient i un gran company d'idees àcrates, que va ser en Joan Serra, ens va dir, "per què no ens posem a fer armes automàtiques portàtils? Si els bascos les fan, per què no les podem fer nosaltres?" I vàrem començar a fer dues unitats de la pistola automàtica Astra del 9 llarg. Tal vegada ja havien passat un parell de mesos del començament de les hostilitats. Ja havíem començat a reparar fusells i metralladores i de tot allò que queia a les nostres mans. Perquè aquí van arribar grapats, dotzenes de fusells quan van assaltar les casernes de Sant Andreu de Barcelona. I es van començar a fer aquest parell d'armes que es feien tipus artesanal, tot a mà, el canó i el carro i tot això. Llavors resulta que a Barcelona hi havia un delegat de la subsecretaria d'Armament que es deia Vallejo, va venir, es van provar les pistoles i van quedar encantats. I les van presentar a la subsecretaria d'armament que el Vallejo presidia a Barcelona. I d'allà la van presentar a l'Indalecio Prieto que era ministre de Defensa al primer govern del Largo Caballero. Es veu que la van estudiar, la van fer encara provar més, i quan van comprovar que la qualitat era bona, van fer una primera comanda de cinc mil unitats, per a l'Exèrcit de la República, encara que fossin milícies la majoria.

Com a conseqüència que hi havia molta paràlisi a d'altres tallers per falta de matèria prima, sobretot perquè érem del sector tèxtil, venien companys d'altres tallers on el treball d'ells no era tan interessant com podia ser el nostre per l'especialitat que fabricàvem. I llavors vam passar de set o vuit a ser quinze, setze, ...i així fins a 160 no vam parar. El taller es va multiplicar per vint.

-Quan la cosa creix, quina mena d'organització fèieu servir?

-Hi havien delegats de secció. En principi es posava el company més capaç dintre de l'especialitat, ja fos com a torner, com a forjador, com a fressadors... Vam tenir fins i tot la intel·ligència de muntar un economat per a l'escassedat de menjar que hi va haver de seguida perquè els proveïments a les botigues ja van passar a ser racionats, i poca cosa que es donava, perquè no arribaven les degudes quantitats per abastir poblacions com Barcelona, Terrassa.

-Teníeu de delegats a qui més sabia de cada ofici?

-Primava la raó. No perquè un fos militant de primera passava al davant d'un altre que en sabia més de l'ofici.

-Teníeu un sou? Els sous eren tots iguals? Es cobrava una part del sou en menjar?

-Nosaltres a l'economat, quan es distribuïa el menjar, gairebé cada setmana es passava alguna cosa: dos quilos de pa, dos quilos de cigrons, dos de farina o el que fos, oli, etc., es distribuïa el mateix per a tots, tot igual. Des del president del Consell d'Empresa col·lectivitzada fins a l'últim aprenent. La prova d'això és que quan jo em vaig allistar per anar al front, érem cinc boques a casa i la meva mare em va dir que si jo me n'anava deixaria d'entrar aquell menjar que ens anava molt bé. Vaig anar cap al taller i vaig dir als companys del Consell d'Empresa, vaig plantejar la qüestió que si me n'anava cap al front a casa meva quedaran desemparats del menjar que donava l'economat. Vaig dir que tenia un germà que era dos anys més petit que jo i vaig proposar que entrés d'aprenent. I sí, sí, ho van recapacitar de seguida i van dir que entrés a treballar el dilluns següent. I ma mare dintre de tot es va quedar contenta, perquè com ja et dic tant l'últim aprenent com el delegat número 1 del Consell d'Empresa s'emportava la mateixa quantitat de menjar.

-I els sous, com anaven els sous?

-Malgrat que nosaltres sempre dèiem que cadascú ha de produir segons el seu ofici i capacitat i consumir segons les seves necessitats, això era una mica teòric. Enlloc d'haver-hi unes diferències grans com hi havia en temps diguéssim de normalitat, que la burgesia podia donar a un operari dotze duros per setmana i a un altre quinze, doncs tot això es va subsanar. Però també havent-hi una petita diferència entre qui era un senyor operari de primera i algú que no ho fos tant. Va haver-hi alguna petita protesta, sí, però en general tothom va quedar satisfet.

-Com s'ho prenien els treballadors menys polititzats, això del mateix sou, tot igual...?, perquè a banda de confederals hi treballaria altra gent allà...

-No, no. Érem tots confederals i tots ben amotllats d'acord a les decisions que es prenien a les assemblees obertes que es feien després de l'horari de treball i on tothom podia participar amb els mateixos drets i deures.

-La resta de gent que no militava a la Confederació, estaven a la UGT, a d'altres fàbriques o d'altres tallers que no estaven col·lectivitzats?

-Totes les empreses van ser col·lectivitzades. La qüestió era per què hi va haver el Taller Confederal número 1 i no hi va haver més tallers confederals. La raó s senzilla, ja que en el moment d'incautarnos del taller els set o vuit operaris i aprenents que hi érem pertanyíem tots a la CNT. A la resta de tallers hi havia obrers que pertanyien a la UGT, i algun obrer del POUM que també era de la UGT; encara que en la majoria dels tallers de Terrassa, la majoria fos en tots els àmbits de la CNT. Però per respecte a aquells treballadors, malgrat que la CNT dominés absolutament a totes les empreses, no es posava allò de "Taller Confederal".

-Has dit que treballàveu vuit hores. Quan hi havia alguna comanda específica important fèieu més horari o bé ampliàveu plantilla?

-Es va arribar a organitzar tot d'acord a les necessitats, d'acord a les comandes que ens feia el Ministeri de la Guerra. Ens vam incautar fins i tot d'algun altre taller. Havíem organitzat la feina en tres torns de vuit hores.

-No vau tenir problemes de subministrament elèctric?

-No, perquè vam posar grups electrògens.

-I bombardejos?

-Aquí no van bombardejar mai a Terrassa. A Granollers, sí, per exemple, van fotre cinc-cents morts en un bombardeig que hi van fer.

-Una altra cosa, Joan, què n'opines de documentals com un que ha fet TV3 fa poc sobre les col·lectivitzacions on no s'esmenta en absolut la CNT?

-Jo sempre dic que aquesta democràcia i aquesta transició són la pallassada més gran que s'ha vist al món. Estem vivint una democràcia, una constitució i una transició amb un pes franquista del vuitanta per cent. I el resultat són coses com aquestes, que per televisió tinguin pebrots de fer coses com aquesta.

En fan ara un, els dilluns a la nit, que es diu "La vida del Pascal", que també és postfranquista, però l'únic que fan és que no ridiculitzen massa en Peiró, el fan passar com l'home d'una gran moral, com va ser. Sí, potser li fan dir algun exabrupte, perquè en Peiró no era de la manera aquesta. Jo el vaig arribar a conèixer personalment perquè va arribar a visitar el Taller Confederal, quan ja es feien les pistoles Astra del nou llarg, que primer s'havien de dir CNT-FAI i després que es queixés en Prieto, el ministre socialista, es van dir Francisco Ascaso. Que vé a ser menys o més igual.

El Peiró era fabulós. Era un home que se li veia abans d'obrir la boca que era un home intel·ligent i prudent. Donava aquell aire que jo que era un mocós que devia tenir setze anys, donava una satisfacció gegantina de veure aquella persona. Poc o molt que havia llegit sobre ell quan va ser director de la "Soli", quan va ser ministre a Madrid i a València, i en tornar va tenir la sinceritat amb el cotxe i el xòfer d'anar al Comitè Regional allà a la Via Laietana i dir als companys allò de "aquí teniu el cotxe i el xòfer. Si em voleu trobar, jo a partir de demà estaré a La Vidriera de Mataró". Això és gran, home, això no ho fa ningú, encara que hagis estat ministre en temps de guerra. Per fer això s'ha de tenir una moral, si no hi ha moral i conducta l'home no val res. I aquest valia molt perquè tenia totes les aptituds, i a més era intel·ligent.

Hi va haver l'altre cas, quan van evacuar el País Basc, els que eren del Partit Nacionalista Basc, van venir cap a Barcelona. Doncs va venir a refugiar-se a Barcelona l'Etxeberría, que era l'amo de l'Astra-Eibar. I quan es va assabentar que a Terrassa es fabricava una pistola del nou llarg Astra no s'ho va creure. I va venir amb una delegació i li vaig obrir les portes jo. El van rebre els membres del Consell d'Empresa i quan van veure les credencials del Tarradellas que portava se li va fer veure tot el taller, tot el sistema de producció i de muntatge que hi havia. Quan va sortir ens va dir "molt bé, senyors. Vostès han muntat un taller que si no el veig, no m'ho crec". Es va adonar que hi havia sistemes de treball i de producció que ell malgrat ser un gat vell en la producció d'armes portàtils no coneixia.

-Com a veterà, com has vist les contínues batalles internes que ha patit l'anarcosindicalisme des de l'any 1939.

-Jo vaig viure l'escissió a França a un poble d'una conca minera. L'alcalde del poble ens cedia el saló d'actes de l'Ajuntament de la ciutat on ells feien el seu consell. Era un lloc on hi cabien duescentes persones. Me'n recordo que hi havia una "Marianne", el bust de la república francesa, que està a tots els locals públics francesos, com allò del "Liberté, Egalité, Fraternité". Això pesa molt en els francesos. Encara que ells se n'oblidin i no sapiguen el fons del que representa, això pesa molt. No sé jo si això un dia aquí ho podrem tenir.

El dia que va haver-hi la batussa de l'escissió que va ser l'any 45, jo me'n recordo que aquell bust de la Marianne el vaig haver d'agafar, perquè de sobre el pedestal va ballar, que si va a terra es trenca i llavors ens tracten de més salvatges. I es va formar l'escissió allà i van haver-hi exabruptes i paraules de tota classe.

A mi això de l'escissió em va matar. Vam viure l'escissió en aquella època que a nosaltres ens deien "pieles rojas" als que manteníem l'estructura de la CNT i als escissionistes els deien "pájaros carpinteros". Això perquè ho sapigueu que no n'heu ni sentit a parlar.

-Ara a segons qui li diuen "apatxe"...

-Hem de tenir en compte una cosa: el bon criteri sempre va tenir bon raonament per no portar massa lluny una escissió, però aquesta vegada per mi això està durant massa ja. I els que en treuen profit són tots els nostres enemics i adversaris. Ja siguin polítics, el capital o de les mateixes organitzacions sindicals com són CCOO, que com el feixisme CCOO va néixer a les sagristies.

Escissions sempre n'hi va haver als nostres mitjans. Començaments d'escissions, perquè al final el bon criteri regnava, com va passar en el cas del Peiró i el Pestaña.

> LES FRASES...

"El que havíem de fer ja ens ho sabíem de memòria"

"Primava la raó"

"Aquesta democràcia i aquesta transició són la pallassada més gran que s'ha vist al món"

"En Peiró era fabulós. Se li veia que era intel·ligent i prudent"

> CONVOCATÒRIES

CENTRE D'ESTUDIS SÒCIO-LABORALS
CESL

Curs Superior de Prevenció de Riscos Laborals

1-Curs Superior Prevenció de Riscos Laborals, especialitat en Seguretat en el Treball (600 hores) modalitat a distància.
2-Curs Superior Prevenció de Riscos Laborals, especialitat en Higiene Industrial (600 hores) modalitat a distància.
3-Curs Superior Prevenció de Riscos Laborals, especialitat en Ergonomía i Psicosociología aplicada (600 hores) modalitat a distància.

CALENDARI

Inici del curs el 20 d'octubre de 2008 i finalitza el 30 de setembre de 2009.

INSCRIPCIÓ
Preu total curs 600 euros
Inscripció fins el 15 d'octubre de 2008. Per a inscriure's en qualsevol d'aquests cursos s'ha d'enviar un correu electrònic a la següent adreça info@ceslbcn.org, indicant el curs seleccionat, nom i cognoms.
Seguidament el CESL enviarà un missatge amb les dades bancàries perquè pugui realitzar-se la transferència per l'import del curs (600 euros). Una vegada rebut l'ingrés es confirmarà la inscripció al curs.
Tota la info a la web del CESL: www.ceslbcn.org/?page_id=88
Via Laietana, 18 10a planta. 08003 Barcelona. Tel: 93 295 42 25.

Curs de Formació "El Camí cap a l'Autogestió"

Tindrà lloc a la Sala del Comitè General d'Empresa de Renfe, av. Ciutat de Barcelona 10, soterrani 2n Madrid, el 28 i 29 d'octubre de 2008.
Organitza: Àrea de Formació Confederal CGT.

Bruno Lima, anarquista brasiler de la Federació Anarquista Gaucha

El mes de setembre, ens va visitar el company Bruno Lima Rocha, anarquista brasiler militant de la Federació Anarquista Gaucha (FAG - www.vermelhoenegro.org/fag), politòleg, periodista i fins a fa uns mesos secretari de Relacions Internacionals de la FAG. El company va arribar a l'Estat espanyol el 14 de setembre i va passar per Barcelona dijous 18 i divendres 19 de setembre per participar en dues xerrades-col·loqui. Altres xerrades-debat van tenir lloc a Madrid, València, Burgos, Sevilla, Marinaleda, Euskadi, Lisboa i París.

Bruno Lima Rocha és 'gaucho' d'adopció i 'carioca' d'origen, ja que va néixer el 14 de juliol de 1972 a Rio de Janeiro. Va iniciar la seva militància social i política l'any 1988, sent estudiant de Secundària i, posteriorment, s'ha format en periodisme per la UFRJ (Universidade Federal do Rio de Janeiro) i Ciències Polítiques per la UFRGS (Universidade Federal do Rio Grande do Sul, amb seu a Porto Alegre, capital de l'Estat). En aquests moments és becari CAPES (1) en el curs de doctorat en ciències polítiques a la UFRGS, i concentra la seva tasca en les àrees dels moviments populars, organitzacions polítiques, anàlisi estratègica i l'estudi dels òrgans d'intel·ligència, la seguretat i la repressió. És l'autor del llibre "O Grampo do BNDES" (editora Sotese/2003) i la tesi "A Polícia Federal após a Constituiço de 1988" (PPG Política / UFRGS /2004)". El seu treball està sempre vinculat a les lluites populars del moviment 'gaucho' i el con sud llatinoamericà. Edita una pàgina web de Estratégia & Análise (www.estrategiaeanalise.com.br), és membre de l'equip d'articulistes i analistes del Barômetro Internacional (http://barometro-internacional.org), i articles i col·laboracions seves sobre la situació social, econòmica i política del Brasil i el Con Sud, poden trobar-se en diverses pàgines de la Xarxa: www.rebelion.org,, www.alterinfos.org, www.paginadigital.com.ar, http://www.alainet.org, www.debatecultural.net, www.tribuna-popular.org, www.saltalibre.net, www.thepanamanews.com, www.aporrea.org, www.elmercurio-digital.es, …

Compromès en la lluita pels interessos de les majories empobrides i les seves formes d'organització, tant a Rio Grande com a Brasil i en tota l'Amèrica Llatina, sota els principis de democràcia directa, lluita popular, la solidaritat i la independència de classe, és un destacat militant de la Federació Anarquista Gaucha de Porto Alegre (FAG), de la qual ha estat, com hem dit anteriorment, secretari de Relacions Internacionals fins a fa uns mesos, i de l'anarquisme organitzat i inserit socialment d'Amèrica Llatina.

Aquesta visita es deu a una invitació realitzada pel grup Solidaridad Libertaria de la CGT de Burgos, en el marc de la seva activitat solidària i de treball en comú amb les organitzacions de l'esmentat anarquisme organitzat i inserit socialment d'Amèrica Llatina: Federació Anarquista d'Uruguai (FAU), Federació Anarquista Gaucha de Porto Alegre (FAG), Forum Nacional de l'Anarquisme Organitzat de Brasil (FAO), els companys argentins, etc.

El company és un dels autors del document titulat "Documento Wellintong Gallarza i Malvina Tavares: material de treball cap a la formació teòrica conjunta FAU-FAG" www.red-libertaria.net/pdfs/estructuras0507.pdf.

Els companys anarquistes llatinoamericans, organitzats i inserits socialment (és necessari tenir en compte aquesta matisació, ja que els diferencia d'altres grups), des que es va crear SIL (Solidaritat Internacional Llibertària) han volgut debatre amb els companys d'altres regions del món, especialment amb els europeus. Aquest va ser un dels motius del viatge. Així mateix, era important que vegés que les condicions socials i polítiques són clarament diferents pel que els plantejaments dels uns i els altres necessiten matisacions segons la realitat de cada país, tenint en compte que l'actuació del capital globalitzat és la mateixa, però el desenvolupament arribat en una regió i una altra és molt dispar. També per a ells és un desig trobar una o diverses organitzacions anarquistes de referència, però aquest apartat ens sembla més complicat.

Bruno Loma va particpar en dues xerrades-debat a l'Espai Obert els dies 18 i 19 de setembre. La primera va tractar el tema del "Moviment llibertari: realitat, experiències, futur, coordinació internacional…", amb els ponents Ferran Aisa, Pep Cara, Josep Maria Pi i Bernardo Rodríguez, i la moderació d'Emili Cortavitarte.

La segona, amb el títol "El moviment sindical front al capitalisme actual: situació, experiències i lluites, incidència del neoliberalisme i la crisi econòmica…", va compt amb Saturnino Mercader, Diego Rejón, Laura Gómez, Albert Rodríguez, Toni Casado, companys/es de SAS, Roca, Ensenyament,… moderats per Pepe Berlanga.

II Jornades Antirepressives de la CGT, del 2 al 4 d'octubre al local de la Federació Local de Terrassa

Com a sindicat llibertari i fermament compromès amb les lluites contra els diferents tipus d'explotació la CGT ha d'estar preparada per a enfrontar-se als intents dels poders econòmics i polítics per a neutralitzar el nostre sindicat. Coneixem aquestes actuacions en l'àmbit de les empreses (per exemple en els 660 acomiadaments de SEAT i un llarg etcètera), on les actuacions patronals, sovint aplaudides pels sindicats grocs/còmplices, s'ha encebat moltes vegades en afiliats o simpatitzants de CGT.

L'acció sindical de CGT en gran mesura ha intentat donar resposta a aquestes agressions als i les treballadores.

No obstant això, una bona part del creixement de CGT en els últims anys s'ha degut també a la seva tasca d'acompanyament d'un seguit de lluites socials, fora i dintre de l'àmbit estrictament laboral. Entre aquestes es troben les lluites de les persones immigrades, les lluites contra la destrucció del territori, contra l'especulació i per l'habitatge digne, contra les diferents formes d'homofòbia, pels drets de les persones preses, per l'objecció fiscal a les despeses militars, … i un llarg etcètera. Aquest fet va ser reconegut en el Congrés Confederal de Valladolid on es va resoldre que aquest tipus d'acció social, implicant l'organització en les lluites quotidianes emancipadores, era part de l'activitat del nostre sindicat.

En aquest acompanyar les lluites, fent-les també nostres i implicant-nos personalment en elles, la CGT ha conegut de prop també altres formes de repressió: les que exerceix directament l'Estat com garant mitjançant lleis i porres dels interessos del Capital. Aquesta situació és en gran mesura un resultat lògic de les actuacions llibertàries de la CGT, confrontant directament les diferents formes del Poder. També en ocasions les lluites estrictament "laborals" (convé no oblidar que és una fal·làcia separar l'acció "sindical" de la "social") han acabat en fets repressius mitjançant actuacions policials i judicials externes a les empreses (un exemple: les denúncies de l'empresa de TMB durant la passada vaga). És per això que és necessari que la nostra organització reconegui que la repressió policial, judicial i política cap als seus afiliats/des és una realitat que cal analitzar, compartir i a la qual es pot i s'ha de donar resposta.

La repressió intenta anul·lar a les persones que lluiten, moltes vegades buscant individualitzar-nos i aïllar-nos.

Com sindicat que lluita per la transformació social la CGT és susceptible de rebre l'envit repressiu de l'Estat i del Capital. La resposta col·lectiva, compartint i enfortint la solidaritat és la primera victòria sobre la finalitat desmobilitzadora de la repressió.

Pronunciament de la Caravana d'Observació i Solidaritat amb Chiapas

Els i les zapatistes han passat 14 anys contestant, dia rere dia, la pregunta: "Podem viure i construir la rebel·lia en temps de guerra permanent, sense transformar aquesta rebel·lia en terror i guerra?". Durant tot aquest temps, han inventat a la pràctica la seva resposta, avançant en la construcció de la seva autonomia a Chiapas, construint l'alternativa, llançant a Mèxic i al món les seves iniciatives d'"una altra forma de fer política".

Nosaltres, adherents a la Zezta Internazional i a l'Altra Campanya, conformem aquesta caravana nacional i internacional i vam recórrer comunitats indígenes en resistència de 4 dels cargols zapatistes que són: La Realidad, Oventik, Morelia i la Garrucha. L'objectiu era observar la situació política, social i econòmica en la qual es troben els i les companyes, mostrar-los la nostra solidarita.

Constatem la recuperació de la mare terra i el seu territori que estava en poder dels terratinents i que avui es troben a les mans dels pobles originaris. Els zapatistes treballen i conreen la terra de manera comunitària i col·lectiva, la qual cosa els permet desenvolupar la seva autonomia, a nivell alimentari. Això, a més, possibilita de fet la realització dels seus propis sistemes de salut, educació i un llarg etcètera, a través de les seves pròpies formes de govern, on el poble mana i el govern obeeix.

Sobre el sistema de salut, ens van explicar que abans es morien nens, adults i ancians de malalties guaribles. Avui, hem trobat promotors de salut, clíniques, ambulàncies i instal·lacions adequades per a l'atenció mèdica, quirúrgica i amb aparells de diagnòstic. També conserven la seva pràctica d'herbolària i medicina tradicional. És important comentar que aquest sistema atén sense distinció persones que no són pròpiament zapatistes.

En el tema de l'educació, ens vam sorprendre enormement en visitar les escoles on els nens i les nenes participen a la seva pròpia educació, escolten i aprenen de la seva pròpia història. Ens van contar que abans, el tipus d'educació era imposat, aliè a les seves necessitats i en un sol idioma. Ara, els promotors d'educació són joves de la pròpia comunitat i el model educatiu es basa en el que ells necessiten i en la seva realitat, de manera activa i bilingüe. És important esmentar que aquesta, com totes les activitats comunitàries, no rep retribució econòmica.

També ens van explicar com, des de la creació dels municipis autònoms rebels zapatistes i després de les Juntes de Bon Govern amb el naixement dels Cargols fa cinc anys, el desenvolupament de l'autonomia camina de forma irreversible. Les comunitats indígenes en resistència desenvolupen l'autogovern mitjançant el sistema del manar obeint, amb el seu propi esforç i el suport de molts més. Els diferents nivells de govern autònom: comunitari, dels MAREZ i de les Juntes de Bon Govern, permeten desenvolupar de forma coherent els seus sistemes de treball col·lectiu, d'educació, de salut, d'alimentació i tot el que hagi de veure amb la seva autonomia. Els membres són elegits en assemblea (d'homes i dones de totes les edats). Els càrrecs són honorífics (sense remuneració) i són revocables en qualsevol moment per l'assemblea. A més, participen en solucionar els assumptes, conflictes o dificultats de qui acudeix a la Junta de Bon Govern encara que no sigui Base de Suport, amb la idea que per a tots, tot. Les Juntes de Bon Govern permeten l'enllaç amb les comunitats no zapatistes, col·lectius, organitzacions o individus amb respecte al desenvolupament dels seus processos cap a l'autonomia.

Observem la participació de les dones en tots els àmbits de la seva autonomia: diferents càrrecs com autoritats locals, conselleres municipals, membres de les juntes de Bon Govern, així mateix com a promotores d'educació, salut, etc. ens van explicar que abans de la Llei Revolucionària de Dones (1993) les dones estaven oblidades, no tenien drets, no podien decidir el nombre de fills que tenien, l'edat de matrimoni, amb qui s'anaven a casar i tampoc no tenien accés a l'educació o al sistema de salut. Ara existeix fins i tot una clínica de salut reproductiva, cooperatives, aconseguint així la seva llibertat no tan sols en el dir sinó també en el fer ja que es poden organitzar elles soles sense demanar permís a ningú.

El que ha fet possible aquesta realitat que perdura, és sens dubte la dignitat i resistència quotidiana dels homes i dones zapatistes, al costat de la solidaritat compartida. La tremenda força d'aquesta dignitat, resistència i solidaritat han aconseguit la construcció de la vida en lloc de mort i de la rebel·lia pacífica en lloc de la guerra que l'aliança entre poders polítics i econòmics de Mèxic pretenen imposar des de sempre. I aquesta mateixa força zapatista i solidària ha fet possible la construcció de l'esperança d'una alternativa en les maneres i la paraula dels moviments i resistències del planeta Terra, que igualment sofreix la barbàrie del capitalisme i el seu model neoliberal. Però l'amenaça continua latent, pel que -avui, com ahir- ens toca una vegada més compartir la solidritat com a espai i camí comú, defensant la dignitat rebel que viu i resisteix a les muntanyes del sud-est mexicà, mentre alimenta les nostres pròpies lluites, esperances, formes i pràctiques per -junts i juntes- aconseguir un altre món nou, millor i possible.

Evitar el desastre i no permetre al govern mexicà imposar els seus plans de mort, està també a les nostres mans. Cal actuar ja! La solidaritat és la nostra arma. Cal renovar la seva força i imaginació. Cal donar a conèixer els propis sebaptistes, a la societat, al món i als governs, que el zapatisme continua sent inspiració, esperança, vida i solidaritat.

Pronunciament

Nosaltres i nosaltres, com a adherents a la Zezta Internazional i a l'Altra Campanya, donem suport al procés d'autonomia de les comunitats zapatistes en els seus territoris i ens reconeixem en aquesta altra forma de fer política, a baix i a l'esquerra.

Encara que no ens quedem, reiterem que els zapatistes no estan sols i que tenim el compromís de seguir la lluita en la construcció d'un altre món on hi càpiguen molts mons.

Continuarem denunciant enèrgicament els tres nivells de govern per qualsevol tipus de fustigació, detencions, amenaces, provocacions que intentin acabar amb el procés d'autonomia de les comunitats zapatistes.

També exigim la desmilitarització i el final de la reactivació dels paramilitars del territori zapatista. Tenim clar que els atacs cap als pobles originaris han de veure amb les polítiques, lleis i programes capitalistes que rebutgem. Exigim immediatament l'alliberament dels presos polítics.

Celebració del pimer Fòrum Social Magrebí

Secretaria de Relacions Internacionals CGT

Els dies 25, 26 i 27 de juliol es va celebrar a El Jadida (Marroc) el I Fòrum Social Magrebí, amb participació de col·lectius i persones del Marroc, Algèria, Mauritània, Tunísia i Líbia, a més dels estats francès i espanyol. La CGT va participar com a ponent en una taula rodona sobre "Perspectives del sindicalisme, avui"

El company Agustín Gómez (secretari de Relacions amb el Magreb de la CGT) va centrar la seva intervenció en la necessitat de marcar una línia clara entre el sindicalisme reformista i institucional, CSI i CES, i el sindicalisme alternatiu i revolucionari, que és l'únic que pot plantar cara a les polítiques neoliberals, i en la necessitat d'una xarxa, d'una coordinació del sindicalisme alternatiu a nivell euromagrebí, en primer lloc, amb la perspectiva d'una coordinació mediterrània.

També va justificar aquest espai per la proximitat geogràfica, l'herència cultural i històrica, la presència de l'emigració nord-africana a Europa, l'espai econòmic al qual pertany l'economia del Magreb, els diferents projectes de la UE sobre l'espai mediterrani, als quals cal plantar cara…

El Fòrum Social Magrebi va ser contestat pel seu caracter socialdemòcrata i de col·laborador del projecte de "transició democràtica marroquina" per l'ANDCM (Associació Nacional de Diplomats/des a l'Atur) i el corrent de l'esquerra radical de la UMT (Unió Marroquí del Treball).

La CGT va participar exclusivament en l'àmbit sindical, tenint contactes i reunions amb la CGT de Mauritània, la ODT i el Sindicat Autònom d'Ensenyament Primari (SAEP) del Marroc, i amb els sindicats autònoms algerians de diferents sectors de la funció pública (SNAPAP, CLA, SADEF i CNES), amb vista a la pròxima reunió de la Coordinadora sindical i social euromagrebí el dia 1 de novembre al Marroc. També van ser-hi presents Solidaires i la CNT francesa, amb la qual es va treballar conjuntament durant tot el Fòrum.

La línia de Molt Alta Tensió és un més dels negocis d'uns pocs que són nocius per a la majoria i compten amb un fort rebuig social

Cada dia som filmats més de 200 vegades per algú que ens 'controla'

BALA PERDUDA

Memòria històrica

Fernando Hernández Holgado.

No sóc expert en Dret, però sí historiador aficionat, i el tercer gran procés judicial contra les anomenades "estructures de l'entorn d'ETA", que ha culminat amb la il·legalització de Gestores pro Amnistia –en aplicació de la *doctrina Garzón*-, m'ha fet recordar macrojudicis d'altres èpoques.

Cito l'abstrús paràgraf de la sentència de l'Audiència Nacional: "Gestoras es una organización terrorista, por cuanto en pro del diseño político que le une en estos términos con ETA, avanza en su desarrollo bajo la dependencia de aquélla para lograr el derrocamiento de España en el País Vasco". Deixant de banda la sintaxi desballestada, sorgeix la primera inquietud: havíem sentit a parlar d'un govern o un règim derrocat, però... un país? Com s'enderroca un país?

Una altra perla: "Gestoras se encarga de socializar, a través de la *sensibilización social* lo que el brazo armado por sí mismo no puede acometer". La pressuposició per part dels jutges del fet que una associació de ciutadans comparteixi la mateixa finalitat que ETA, entesa aquesta com la "subversión del Poder legítimamente constituido", és suficient per titllar-la de terrorista. Si anteriorment la víctima havia estat la sintaxi, ara li toca a la lògica. Fa anys, jo militava en una associació ciutadana entestada en subvertir l'estat lluitant per l'abolició dels exèrcits –començant per l'espanyol- mitjançant la desobediència civil a les lleis i d'accions de *sensibilització social*. Vol dir això que estaria formant part d'un altre "braç d'ETA" sense ser-ne conscient? Espero sincerament que no sigui una citació judicial la que m'hagi de treure d'aquest dubte.

Totes aquestes acusacions són suficients per a condemnar vint-i-una persones a penes d'entres 8 i 10 anys de presó per "integració en banda armada". El règim franquista fabricava també macrojudicis contra desenes de persones amb sentències molt semblants tant en els aspectes de la sintaxi com en els de la lògica. Quant al delicte, també hi havia similituds: el terme "rebel·lió militar" podia englobar tota mena d'activitats.

Tornen els vells temps. Em temo que el nostre jutge estrella s'està prenent massa seriosament la recuperació de la memòria històrica en aquest país a punt, sembla ser, de ser enderrocat.

La MAT, un episodi més de la guerra contra els límits

Pasqual Aguilar,
un dels portaveus de la Plataforma No a la MAT

La Grècia clàssica utilitzava el terme 'hybris' per referir-se al comportament patològic de negar els límits que imposa la terra, la mort o la llei. Per tant, la temptació de perllongar la línia del progrés més enllà dels límits de la natura i la cultura es castigava condemnant l'incaut a repetir sense descans un esforç infinit i inútil (pensem en els mites de Prometeu, Sísif i Tàntal). En el bressol de la cultura occidental, es rebutjaven la il·lusió d'omnipotència, les fantasies d'invulnerabilitat i el triomf de la voluntat il·limitada.

Avui, quan el bé comú és un terme manipulat en mans del poder que camufla la seva tirania sota una aparent democràcia, volen fernos creure que projectes com la MAT, que expremen al límit el territori, són imprescindibles per a la nostra existència.

És fonamental per al confort i progrés deforestar 558.000m2 de bosc només al tram Sentmenat-Bescanó? És tan greu la precarietat energètica que obliga els governants a tramitar la MAT ignorant lleis de la Unió Europea sobre infraestructures transfrontereres? Cal fer tan aviat la MAT com per iniciar irregularment les obres malgrat els dictàmens jurídics del Síndic de Greuges? Quants interessos hi ha en joc que fins i tot el mediador europeu, Mario Monti, incompleix la seva comesa i es desentén de manera escandalosa del tram Sentmenat-Santa Llogaia? Què diuen Iniciativa i Esquerra Republicana de la presència en el govern d'Agustí Maure -exdirectiu de Red Elèctrica de España (REE)- amb el càrrec de director general d'Energia? No hi ha cap altra alternativa més per millorar el subministrament elèctric que eliminar un milió d'arbres des del Vallès fins a l'Albera? Per tenir una economia "competitiva", cal assecar rieres, fer desparèixer turons, trinxar una part significativa del bosc català, agreujar el risc d'incendis i malmetre l'economia i la salut de les persones que viuen en i del territori?

Aquest tipus d'actuacions remeten a l'actitud dels dèspotes que per als nostres clàssics eren mostra d'excés i de megalomania. Com, per exemple, la de Ciro II el Gran -fundador de l'imperi persa-, el qual va decidir venjar-se del riu Gynden que havia engolit un dels seus cavalls preferits; i no va desistir fins que va convertir-lo en una esplanada de sorra. Avui dia, tenim personatges com ara Luis Atienza, president de REE, que calcula despeses i guanys amb la complicitat de la classe política. Un executiu que treballa per als accionistes i per als dividends, insensible a la massiva destrucció a què pensa sotmetre les muntanyes, valls i planes de mitja Catalunya. Recordem, a més a més, que el 3 de desembre de 2007 REE va tenir uns beneficis del 3% a la borsa de Madrid, arran de les informacions aparegudes sobre el nou sistema retributiu de les inversions, que preveia una taxa de rendibilitat del 7,71%. El càlcul, l'acumulació fins a l'infinit, per sobre de la vida… La bogeria dels antics, conscients de la fragilitat de l'individu, ha esdevingut la superba racionalitat de la modernitat.

I, mentrestant, la majoria dels diaris amaguen la realitat de la finitud dels recursos i del territori. D'aquesta manera, s'indueix l'absurda i perillosa il·lusió que les bases de la nostra supervivència no estan amenaçades. Només d'aquesta manera es pot crear la imatge de Luis Atienza com un home de negocis emprenedor al comandament d'una empresa responsable que impulsa el progrés d'aquest petit i trist país, venut a l'ambició sense límits, a la 'hybris' dels nous bàrbars: les grans corporacions que, com a REE, imposen la seva desmesura en nom d'un progrés basat en xifres i comptes de resultats.

Els perses, després de la derrota de Salamina, van intentar dividir els grecs per aconseguir una victòria tot i la immensa desigualtat de forces. Els atenesos sabien què estava en joc, per la qual cosa van rebutjar les propostes del poder absolutista persa. Aquí i ara, hem de ser conscients del que ens juguem amb la construcció de la MAT. La clara desproporció de mitjans entre la ciutadania i els governs no pot ser una excusa per defugir la nostra responsabilitat. La lluita contra la mentida, la dictadura i la injustícia que representa la MAT és avui tan urgent i necessària com la resistència que van continuar els hel·lènics per defensar els seus valors -els nostres valors- de democràcia i llibertat.

OPINIÓ: Spanair a Madrid, només un accident?

Colectivo Malatextos

Escrit del Colectivo Malatextos a propòsit del accident d'un avió de la companyia Spanair a l'aeroport de Madrid el passat 20 d'agost en el que van morir més de 150 persones.

Accident: casualitat, eventualitat; succés eventual o acció que involuntàriament resulta dany. Si la casualitat és el que se surt de les estadístiques, vivim en una societat capaç de tornar-la a tancar en elles, en la previsió. Per cada milió de desplaçaments correspon un nombre fix de morts sobre el qual anar treballant: en el tràfic vial aquest nombre depèn de l'estat de les carreteres i del parc automobilístic, la regulació del tràfic, etc.

La casualitat només influeix, i també relativament, en el repartiment. Passa una cosa similar en els accidents aeris?

Les d'aviació estan tan sotmeses a la dinàmica feroç de la competitivitat com qualsevol altra empresa. En funció del benefici es mengen entre elles, desapareixent unes i apareixent altres. És un procés en el qual s'aconsegueix l'increment reiterat del benefici a costa de externalitzacions i de la degradació reiterada de les condicions de treball.

Es degrada, també en aquest procés, la seguretat dels vols?

Previsiblement. Més, quan el manteniment dels aparells s'encarrega a tercers, que, al seu torn, poden encarregar-la a uns segons tercers.

Encara que es pretengués, que no és segur que s'intenti quan els diners estan pel mig, en el món de la pressa i de la mobilitat, el control no pot arribar al que la nostra voracitat demanda. No hi ha temps per perdre, encara que la pressa obre la porta a la casualitat, encara que la faci previsible.

El temps que era or, avui és diners. Així, Barajas mal barrejades com la de Madrid, incrementen les possibilitats de rebre la pitjor mà.

En vol xàrter o en pastera, amb adhesió fervorosa o violentament empesos, aquesta voràgine a la qual ens dirigeixen és a la qual ens sumim. Naturalment, no és el mateix, és radicalment diferent i àdhuc l'oposat, encara que de vegades els resultats els equiparin.

També el tractament mediàtic és diferent: aquests altres despareixen ràpidament dels mitjans sense que escoltem els seus testimoniatges ni coneguem el dolor dels seus entorns familiars. Dels primers ens donen informació fins a la sacietat, apel·lant als elements més sensibles de manera que causin commoció fins a Pequín o a la Zarzuela. Commoció falsa, que res qüestiona. Falsa informació per més que reiterativa, que ens oculta les causes, les responsabilitats i la necessitat de canviar els nostres estils de vida.

Convocades accions a diferents ciutats del planeta, entre elles Barcelona

11 d’octubre: "Llibertat sense por. Atureu la vigilanciamania!"

Secetaria de Comunicació de la CGT de Catalunya

Un ampli moviment d’activistes i organitzacions fan una crida a tots per a unir-se a la jornada contra l’excessiva vigilància per part dels governs i les empreses. El 11 d’octubre de 2008, es prendran els carrers en diversos països sota el lema "Llibertat sense por 2008". En diverses capitals del món, es planeja desenvolupar actes pacífics i creatius, des de marxes de protesta a demostracions artístiques, festes, entre altres coses.

La vigilanciamania s’està expandint. Els governs i les empreses registren, vigilen i controlen exahustivament i cada vegada més el nostre comportament. No importa el que fem, a qui truquem per telèfon, amb qui parlem, on anem, de qui som amics, quins són els nostres interessos, en quins grups participem - "el gran germà" en el govern i els "germans menors" en les empreses saben més i més de nosaltres en diferents moments. La falta de privadesa i confidencialitat està posant en risc la llibertat de culte, la llibertat d’expressió així com el treball dels doctors, de les línies telefòniques d’ajuda, dels advocats i dels periodistes.

La variada agenda de reformes del sector de seguretat inclou la convergència de la policia, les agències d’intel·ligència i els militars, fet que amenaça amb esborrar la divisió i el balanç de poders. L’ús de mètodes massius de vigilància, la cooperació transfronterera dels militars, els serveis d’intel·ligència i les autoritats policials estan dirigits a l’establiment de noves fronteres i muralles, a la construcció de veritables "Fortificacions" a Europa i altres continents, dirigides contra refugiats i persones diferents però que també afecten, per exemple, als activistes polítics, els pobres i els menys privilegiats, i als fanàtics de l’esport.

Les persones que constantment se senten observades i sota vigilància no poden defensar els seus drets lliure i valentament, com seria necessàri en una societat justa. Per aquesta raó, la vigilància massiva està amenaçant l’estructura d’una societat democràtica i oberta. La vigilància massiva està al seu torn posant en perill el treball i el compromís de les organitzacions de la societat civil. La vigilància, la desconfiança i la por estan transformant gradualment la nostra societat en una de consumidors acrítics que no tenen "res que amagar " i –en un va intent d’arribar a la seguretat total– que estan preparats per a renunciar a les seves llibertats.

Nosaltres no desitgem viure en aquesta societat! Creiem que el respecte a la nostra privadesa és una part important de la nostra dignitat com éssers humans. Una societat lliure i oberta no pot existir sense l’existència d’incondicionals espais i comunicacions privades. L’increment del registre electrònic i la vigilància de la totalitat de la població no ens fa més segurs enfront del crim, això costa milions d’Euros i posa en risc la privadesa de ciutadans innocents. Sota el regnat de la por i l’acció cega, les mesures de seguretat dirigides i sostingudes es queden pel camí, de la mateixa manera que buscar solucions de problemes quotidians com l’atur i la pobresa.

Amb la finalitat de protestar contra la mania de la seguretat i de l’excessiva vigilància prendrem els carrers de les ciutats en molts països el dia 11 d’octubre de 2008. Fem una crida a tots a unir-se a la nostra protesta pacífica. Els polítics han de veure que estem disposats a prendre els carrers per a defensar les nostres llibertats. Pots trobar la informació més recent de les marxes de protesta i la llista de ciutats participants en el nostre lloc: wiki.vorratsdatenspeicherung.de/Freedom_Not_Fear_2008

Les nostres peticions:

1. Reducció de la vigilància
-Abolir l’ingrés general a les nostres comunicacions i ubicacions (retenció de dades).
-Abolir la recol·lecció general de les nostres dades biomètriques així com els passaports amb dispositius de RFID (Identificació per radiofreqüència).
-Abolir la recol·lecció general de dades genètiques.
-Abolir la permanent vigilància amb càmeres en circuit tancat de televisió (CCTV) i tècniques de detecció automàtica i retallar el finaçament per al desenvolupament de noves tècniques de vigilància.
-No al registre general a tots els viatgers aeris (dades PNR (Registre de Nom de Passatgers)).
-No a l’intercanvi d’informació amb els EUA i altres estats que no contin amb una efectiva protecció de dades.
-No a les recerques secretes dels sistemes de computadores privades ja siguin en línia o sense connexió.
-No a la vigilància general i al filtrat de les comunicacions per Internet (Paquet EU Telecoms (Telecomunicacions UE)).

2. Avaluació dels poders de vigilància existents
Fem una crida a la revisió independent de tots els poders de vigilància així com de la seva efectivitat i els seus efectes col·laterals nocius.

3. Moratòria de nous poders de vigilància
Després del armamentisme intern dels últims anys demanem un immediat cessament de les noves lleis de seguretat nacional que restringeixen encara més les llibertats civils.

4. Garantir la llibertat d’expressió, el diàleg i la informació a Internet
-Prohibir la instal·lació d’infraestructura de filtrat en les xarxes ISP.
-Només jutges independents i imparcials pot requerir la remoció del contingut a Internet.
-Crear el ple dret a realitzar referències a material multimèdia, avui indispensable per al debat públic en democràcia.
-Protegir llocs comuns d’expressió a Internet (llocs de participació, fòrums, comentaris en els blogs (bitàcores)) avui amenaçats per lleis inadequades que encoratgen l’autocensura (efectes inhibitoris).

Més informació:
wiki.vorratsdatenspeicherung.de/Freedom_Not_Fear_2008/Madrid_es/Ilamada
A Barcelona:
destapaelcontrol.blogspot.com/2008/09/11oct2008-libertad-sin-miedo-2008-ii.html

SALUT I ANARQUISMES

Més barrets que caps!

Pep Cara (Berga)

Quan el Pau Juvillà em va embolicar a fer aquesta columna va dir-me que havia de triar un nom. Vaig triar “Salut i anarquismes!” fent el plural d’anarquia perquè és evident que no hi ha una sola manera d’entendre, treballar per, ser o fer l’anarquia. Tants caps tants barrets, com a mínim. Aquesta diversitat que assenyalen com a debilitat tradicionalment els socialistes autoritaris és de fet una de les grans virtuts i forces d’allò llibertari.

L’anarquisme és un cadàver amb molt bona salut, llegia l’altre dia. Segons la meva opinió, per tant, hi ha moltes maneres de pensar l’anarquia, de ser anarquista, de militar o bé fer coses per la Idea..., i finalment: l’anarquia no implica ni pot implicar un model únic d’autogestionar la vida.

Fa anys que participo en el projecte de “El Pèsol Negre” i m’encanta trobar-me articles que m’agraden i d’altres amb els que no m’identifico. El dia que hi estigui d’acord amb tot el contingut d’un número, plegaré. Per mi, doncs, la diversitat, el respecte, el lliurepensament i l’acció directa són bàsics per a un projecte llibertari. I per què dic això? Perquè trobo que dins els anomenats moviments socials —també als mitjans de comunicació— hi ha massa actituds i maneres de fer idèntiques a les que critiquem del sistema.

Aquest darrer any, he conegut la reacció d’un col·lectiu davant la denúncia pública que ha fet una noia en sentir-se assetjada per membres d’aquest ateneu: tancar files. Finalment, fa uns dies, se’ns ha fet fora a totes les companyes del programa “Berga Podrida” de l’exmitjà lliure Ràdio Korneta. Motiu: criticar l’aprovació d’una ordenança de civisme a Berga per tots els polítics, també per la CUP —organització formada per persones de l’anomenat Ateneu Llibertari del Berguedà, espai on estava situada la ràdio. Des de la mateixa freqüència hi havia qui defensava que la nova ordenança era inofensiva —l’examic Oriol del qual vaig parlar en una altra columna—, i nosaltres en canvi la criticàvem. Abans d’estar al carrer, no m’he cansat de repetir que m’agradava estar a un mitjà on jo pugui criticar l’ordenança i els seus artífexs i uns altres la defensessin.

Però això, aquesta idea de món, entra en contradicció amb tancar files, amb ficar-se amb un dels nostres i clar, la ràdio la vam fer entre totes però a casa seva i ara, els dolentots estem al carrer. “Apaga i vámonos”. I, malgrat tot: salut i anarquismes!

Solidarit amb Xavi Oñate

La CGT de Sabadell s'ha solidaritzat amb el jove barberenc Xavi Oñate. Aquest jove va haver d'anar a judici el 22 de setembre per un presumpte delicte d'injúries a la corona.

La denúncia va ser promoguda per agents de la Policia Local de Barberà, a requeriment d'una veïna, actuació que sempre ha estat defensada pel govern municipal de Barberà, encapçalat per Ana del Frago (PSC) i Celestino Sánchez (EUiA), que abans de donar validesa a la gestió de la Regidoria de Joventut per defensar el dret a opinar a Barberà ha preferit tancar files entorn un càrrec polític temporal, el d'Antonio Báez (PSC), i uns funcionaris públics, els policies locals, que encara no han donat cap resposta del per què es va tirar endavant aquesta denúncia i, sobretot, per què es decidir assenyalar al Xavi.

En un ple municipal, Antonio Báez (PSC), Ana del Frago (PSC) i Celestino Sánchez (EUiA) es van quedar sols oposant-se a una moció en favor del Xavi que tenia el suport de la PCPB, d'ERC, d'ICV i CiU i l'abstenció del PP, i que va ser aprovada hores abans al ple de Badia del Vallès amb l'única abstenció del PP. Aquell va ser el moment de les institucions públiques, col·lectives i municipals de la ciutat. Ara, és el moment dels veïns i les veïnes, del carrer,de solidaritzar-nos amb el Xavi.

Campanya per declarar municipis i comarques lliures de transgènics

S'està portant a terme la campanya per declarar municipis i zones lliures d'OGM als Països Catalans, desenvolupada per la Plataforma Som lo que Sembrem i altres col·lectius, a la que ja s'han adherit uns 60 municipis i 2 comarques.

Per donar continuïtat a la campanya de la Iniciativa Legislativa Popular per una Catalunya Lliure de Transgènics promoguda per la Plataforma Som lo que Sembrem, que va lliurar el passat mes d'agost al Parlament de Catalunya les signatures de 105.896 ciutadanes i ciutadans.

Si voleu impulsar que el vostre municipi sigui declarat lliure d'Organismes Genèticament Modificats (OGM) us podeu descarregar la moció que hi ha a la pàgina web en el següent enllaç, on també hi ha el mapa dels que ja s'han declarat lliures d'OGM:
www.somloquesembrem.org/index.php?id=17&hover=

Tot per a la banca

Rafael Cid

I Mahoma va anar a la muntanya. Finalment, la gran banca ha cobert els seus últims objectius militars. Encara que per a Rodríguez Zapatero no hi havia crisi econòmica sinó una desacceleració conjuntural, el rebost era ple i el sistema financer espanyol figurava en la lliga de campions, els "botins" nacionals gaudeixen ja de la seva operació rescat. El govern ha elevat a 100.000 euros la quantitat dels dipòsits bancaris garantits i ha obert una línia de crèdit d'entre 30.000 i 50.000 milions precisament per a les seves necessitats. El que prova, més enllà de l'argot oficial, el que molts ja sabíem: que a Espanya impera una bicefàlia formada pel Govern i la Banca.

Perquè el que es presenta com un servei a la societat i un gest de responsabilitat política no és sinó una gorrejada social i una transferència de riquesa pública a mans privades. És com si els contribuents de a peu (més del 80% de la recaptació de l'IRPF) haguessin decidit (a qui han preguntat? ens "representen" realment els sindicats "representatius" que han donat el sí a costa nostra?) regalar a aquests magnats part dels diners destinats a la inversió social. La clau està que aquesta generosa pujada de 20.000 a 100.000 euros no és tal, ja que els bancs no posen un euro més en el fons de garantia de dipòsits, que segueix fix en els 6.500 milions actuals (una misèria davant d'un possible procés de fallides en cadena; gairebé el deute de l'Ajuntament de Madrid i poc més que la del Grup Prisa). L'ordre dels factors no altera el producte.

I el més greu és el fons per drenar d'actius full a bancs i caixes. Bancs i caixes que porten anys amb beneficis siderals. Bancs i caixes que han protagonitzat la major destrucció de llocs de treball de la història via jubilacions anticipades i prejubilacions. Bancs i caixes que van fomentar l'estafa piramidal del maó, concedint crèdits a interès gairebé negatiu a constructores, a immobiliàries i a promotores. Bancs i caixes d'estalvi que són els principals finançadors dels partits polítics a fons perdut. Com no anava a rendir-se el Govern socialista als cants de sirena de tan magnífics emprenedors? Primer hi va haver una reunió a La Moncloa amb els economistes a sou d'aquestes entitats financeres perquè el president del Govern conegués el seu pensament únic sobre la no crisi. I aquesta setmana el conclave va ser directament amb seus primers espases. Com estranyar-se, doncs, després de semblant amistançament, que la ideologia dominant sigui la ideologia de la classe dominant? Si la muntanya no va a Mahoma…

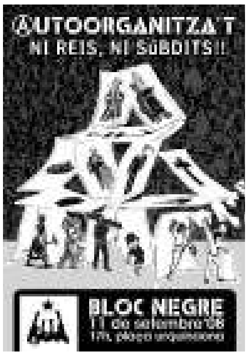
La socialització preventiva de les pèrdues de bancs i caixes posada en marxa pel Govern socialista representa el paradigma del que la classe política és capaç quan arriba en poder. Primer, en èpoques de bonança, privatitza per a casa les empreses públiques amb dimensió estratègica de mercat global (Telefónica, Repsol, Endesa, etc.) per complir el pacte secret amb els seus neoliberals patrocinadors. I després, al canviar les tornes, es socialitzen les seves pèrdues, perquè és de ben nascuts ser agraït. Sempre per el nostre propi bé. I traient pit, amb patriotisme. Com quan Zapatero va jurar davant dels miners lleonesos que mai no afavoriria els que s'han folrat amb el negoci del piset i una setmana després va aprovar una dotació de 3.000 milions d'euros per als promotors immobiliaris. Segurament perquè com deia Paul Valery "ell no és sempre de la seva mateixa opinió".

Sense trampa ni cartró. Estava escrit. Ja fa mesos que la patronal bancària va suggerir la possibilitat de confiscar preventivament els diners del Fons de Garantia de la Seguretat Social per trampejar el temporal. I ara ho han aconseguit, encara que canviant-li el cognom al que llavors, tan bruscament presentat, sonava a indecent atracament. Ara s'emporten els diners per el nostre propi bé, per garantir a tots els ciutadans que els seus estalvis estan fora de perill. Segons l'Informe del Laboratori d'Inclusió Social 2008 a Espanya en aquests moments hi ha gairebé 9 milions de pobres (el 19% de la població) i als menjadors de Cáritas per a menesterosos no donen l'abast. És real la realitat?

Ni reis, ni súbdits. Autoorganització social!!!

Gent del Bloc Negre a la mani de l'11 de setembre

Cal construir, crear. Qualsevol voluntat real de canviar les societats ha de passar necessàriament per aquests dos verbs, per aquestes dues voluntats. No ens podem quedar en la mera crítica i negació dels sistemes i les seves autoritats, hem de ser capaços de donar alternatives i proposar models que des de l'autoorganització i l'autogestió permetin avançar cap a la utopia llibertària, fent que cada cop sigui menys utopia i més realitat. Aquells que volem una transformació social des de la base no podem instal·lar-nos en la cultura del no, hem de ser positius i, al costat de la crítica, demostrar que la destrucció de les jerarquies, de les opressions, de l'esclavisme laboral encobert, del patriarcat, etc. es pot fer perquè hi ha altres models que no es basen en la competitivitat, en el poder, en la submissió, ni en la desconfiança. Hem de ser conscients que aquests canvis, aquestes transformacions, aquestes revolucions socials sols les podrà fer el poble, la gent, els individus. Per tant no ens calen líders, no ens calen avantguardes, elits ni il·luminats que ens mostrin el camí, que ens diguin que no som prou madurs per derrocar les lleis i per assolir un veritable contrapoder popular que ens apropi a l'emancipació i a assolir totes les independències que els individus, els barris, els pobles i les cultures necessiten.

Però no sols cal la crítica constant, la proposició inacabable d'alternatives socials i econòmiques, és molt important que també siguem capaços de realitzar una autocrítica de tot allò que fem, és necessari que les iniciatives caminin per si mateixes i evolucionin per l'anàlisi constant, sense caure en l'error de crear guetos ni en la prepotència d'aquell que vol estar per damunt del poble enlloc de ser part del poble.

Davant la seva economia de mercat i la seva explotació cal l'autogestió per tal que el procés econòmic sigui desenvolupat i organitzat per les que hi participen.

Davant els seus exèrcits, els seus carcellers, els seus buròcrates i mercenaris cal la solidaritat i l'autodefensa, cal el suport mutu, la cooperació entre totes les persones que pateixen, sigui al carrer, a la presó o en d'altres estructures de control i aïllament. Davant les seves lleis i els seus jutges cal la desobediència, la insubmissió. Davant el seu model patriarcal de dominació masclista on les diferències són menyspreades i on es vulnera la llibertat de cadascú de disposar del seu propi cos i de la seva pròpia sexualitat, cal la visualització de les diferències i de la normalitat dels sentiments i les eleccions individuals.

En front de les seves institucions i estats, enfront dels seus lobies, els seus diners i el seu poder cal l'ajuda mútua de tota la societat per teixir xarxes que permetin donar veu als sense veu i per donar a conèixer els ningú. Destruïm la seva autoritat per crear quelcom millor de les seves cendres on les llibertats i independències es donin des de l'individu al món, aconseguint l'autogestió social, econòmica i política, aconseguint un federalisme de pobles i individus lliures.

11/09/08 - 17:00 - Pl. Urquinaona. Bloc Negre'08

Valoració de la campanya per l’Amadeu Casellas

El passat 5 de setembre Amadeu Casellas va finalitzar la vaga de fam després d'acceptar el compromís que se li començarien a donar permisos després de la seva recuperació encaminats a la concessió d'un tercer grau.

En aquests 75 dies que Amadeu ha estat en vaga de fam la solidaritat s'ha notat al llarg de tot el món. El nombre d'accions i la seva tipologia ha estat d'allò més variat, des de concentracions en diverses ciutats, com Barcelona, Bilbo, Madrid, L'Haia , Lima (Perú), a vagues de fam solidàries com a Toledo o en presons italianes i andaluses, passant per accions directes (talls de vies ferroviàries, atacs a entitats bancàries i a la seu del PSC), …

Hem vist com molts sectors de la societat s'han solidaritzat amb ell: independentistes, autònoms, anarquistes o gent del carrer.

Però també hem vist com la nostra reacció ha estat lenta, es pot dir que no s'ha començat a notar una forta pressió fins que no duia 50 dies en vaga de fam.

Podem pensar que això ha estat motivat bé perquè la penya estava de vacances (cosa que no deixa que cadascú pot solidaritzar-se en

qualsevol lloc, això pot dur a cada unx a reflexionar de com a estat la seva actitud) o bé perquè no ens hem pres seriosament el significat d'una vaga de fam a la presó. Quan una persona presa esta en vaga de fam les seves bones raons tindrà i se li ha de donar suport des del principi (dugui un dia o dugui 60).

I ja finalment recordar que Amadeu segueix pres i que de res. Tampoc podem oblidar que Amadeu no és un cas aïllat, en la presó hi ha molts casos com el seu (com per exemple Juan José Garfia, Manuel Pinteño, etc.) en els quals Institucions penitenciàries i la justícia no compleixen les seves pròpies lleis.

Hem de seguir denunciant i atacant al sistema penitenciari.

Després de la vaga

Després que Amadeu Casellas deixa la vaga de fam comencen les represàlies, el primer afectat és Francesc Argemí "Franki" que ha estat sancionat amb un expedient disciplinari, per la qual cosa haurà de dormir un dia més a la setmana a la presó. El motiu que han donat per a posar-li expedient és una suposada falta de respecte a la Institució penitenciària.

Tot això només per donar el seu suport a Amadeu i escriure algunes opinions, amb això atempten contra la lliure expressió de les persones, per tant tornen a incomplir les seves lleis.

Quant a Amadeu, va ser traslladat a Quatre Camins 3 dies despres de finalitzar la vaga de fam. Allí va recollir les seves coses i a l'endemà va ser traslladat a Brians II, on roman en els mòduls ordinaris. Al principi el volien traslladar a la infermeria, però ell no va acceptar ja que en el mòdul es podrà recuperar més ràpid.

En referència al seu estat de salut, la seva millora és lenta i sofreix algunes molèsties, com gran dolor muscular, insomni, de vegades se li ennuvola la vista i se li inflen les cames i els peus. Ja serà l'enèsima vegada que sol·licita ser visitat per una doctora de confiança, però la presó li posa impediments amb aquesta única explicació: "Parli amb els serveis mèdics".

D'altra banda només arribar A Brians II va ser visitat pel director i el sotsdirector de tractament. Li van dir que no molestés molt que així treballarien millor. Pel que fa a Amadeu si no veu que les promeses progressen es tornarà a posar en vaga de fam. Després de bastantes instàncies ja han estat autoritzades les visites.

Si vols escriure-li:
Amadeu Casellas Ramón
CP Brians 2, MÒDUL 4
Cra. Martorell a Capellades km 23
08635 Sant Esteve Sesrovires
(Barcelona)

OPINIÓ: Mouem muntanyes

Roser Iborra Plans,
Grup de solidaritat amb Amadeu Casellas d'Osona
(http://paisatgedesdelafinestra.blogspot.com i
http://koktelkontrainformatiu.blogspot.com/)

Aquest matí de dissabte, ja amb una premonició de tardor a l'aire, ja amb un alè de llibertat al cor, hem tornat una vegada més a l'Hospital Penitenciari de Terrassa. Mentre uns acompanyàvem la mare d'Amadeu Casellas en la seva visita (en previsió dels possibles, previsibles i probables entrebancs a què ens tenen acostumats), un grup d'una trentena de persones pujava a peu des de l'estació de tren de Terrassa, amb pancartes i crits de llibertat per a Amadeu.

Ha arribat la gent, ens hem abraçat, amb una alegria explosiva, amb l'alleujament d'aquesta angoixa que ens ha tingut tants dies destrossats: aquesta llarga i fatídica cursa cap a la llibertat o la mort que Amadeu emprenia cada dia: 73 dies de vaga de fam, 74, 75, 76...

El rellotge, finalment, s'ha aturat al dia 76: just a temps o potser no, potser massa tard, perquè no tenim encara una noció exacta del seu estat de salut, ja que no han permès l'entrada a l'hospital penitenciari de metges de la nostra confiança.

El rellotge de la repressió, però, no s'ha aturat sol. Han calgut moltes concentracions, pancartes, cartells, pintades a les parets, xerrades informatives, crits; ha calgut una vaga de fam d'una setmana, dia i nit, a Toledo; moltes pancartes de "Llibertat Amadeu"a Vic, a Barcelona, a Girona, a Manresa, a Terrassa..., i cartells de "Amadeu askatu", a Alsatsua- Nafarroa, de "Libertad Amadeu" a Madrid, a León, a Valladolid, a Palencia, a Badajoz, a Albacete, a Mèxic..., de "Free Amadeu" a Belfast, a Dublín; de "Muerte al estado" a ¨Holanda; signatures des de Nova York, Filadèlfia, Finlàndia; suport de presos, crits des de les presons; han calgut molts articles, molts mòbils sense saldo de tant convocar amics, molts e-mails a la xarxa de gent que no ens coneixíem i que des d'ara ja serem, per sempre, amics.

I quan, finalment, les autoritats polítiques i penitenciàries d'aquest país han decidit que la mort d'Amadeu no els convenia, han anat a l'hospital penitenciari per la porta gran, la porta on no t'identifiquen, on no t'humilien, i n'han sortit amb la notícia de la vaga de fam acabada gràcies a uns beneficis penitenciaris ajustats a la llei que, si són legals ara, també ho devien ser 76 dies enrera, i un any enrera, i dos anys...

I, potser pensant que encara es penjaven alguna medalla, no han tingut la decència de telefonar a la mare i dir-li: el seu fill ja ha acabat la vaga de faml; no han tingut la mínima correcció de trucar a l'advocada i, des de la presó-hospital, han dificultat tant com han pogut a l'Amadeu una trucada, la trucada que tots i totes esperàvem, perquè la seva veu era l'única que ens podíem creure.

Per tant, estem contents, aquesta és una victòria (parcial) de la solidaritat; però tampoc no podem deixar d'acusar els qui, de vacances al Japó o a la platja, o ben asseguts en despatxos als quals no hem tingut accés, han allargat una agonia de 76 dies, als quals cal sumar una setmana anterior de vaga de fam a l'abril, avortada amb promeses que mai no es van complir.

Arribats on som, estem més convençuts que mai que, encara que sembli una incongruència, no podem deixar la política en mans dels polítics; no podem deixar el govern en mans de governants que se'ns rifen cada quatre anys i se'ns venen com si fóssim un ramat de xais a l'escorxador. No deixarem de vigilar els qui ens vigilen, i cada decisió serà nostra, i mourem muntanyes.

I si d'això en volem dir anarquia, en direm anarquia; i si en volem dir independència, en direm independència. Perquè no són les sigles, el que importa, no són els noms. Potser no estàvem d'acord en tot, al cent per cent, tots els qui hem hissat la lluita d'Amadeu Casellas i n'hem fet una única bandera; però això no ha estat obstacle per empènyer tots en la mateixa direcció, contra un enemic comú. Ha estat possible, i convé recordar-ho.

La lluita contra les presons continua: les físiques, les parets que amaguen odi i tortura i també aquelles més subtils que ens adormen la ment i ens assassinen l'ànima.

Amadeu Casellas: gràcies per la teva lluita, ens has fet una mica més humans, una mica menys indignes.

Polítiques alimentàries mundials fora de l'OMC

La ronda de Doha està morta

Coordinadora Europea de Via Campesina

El col·lapse de les negociacions de la ronda de Doha de l'OMC constitueix una victòria per a les organitzacions que van lluitar a Seattle, Cancún, Hongkong, Ginebra i en diversos altres llocs contra l'OMC. El fracàs d'aquesta setmana de negociacions és una victòria per als camperols i camperoles del món sencer que lluiten contra la liberalització dels mercats i la mercantilització dels productes essencials com el menjar, l'aigua i les llavors.

Les crisis estructurals en els àmbits de l'alimentació, el clima, les finances i l'energia són una conseqüència directa d'aquestes polítiques de liberalització, impulsades per l'OMC i els tractats de lliure comerç, que fan del mercat lliure una solució per a tot sense avaluació de resultat.

Amb l'OMC fracassada, demanem a la societat mundial mobilitzar-se contra els tractats de lliure comerç bilaterals i regionals que van sovint més lluny que els acords de l'OMC pel que es refereix a la privatització dels recursos naturals i béns públics. La liberalització de l'agricultura, que només beneficia a algunes empreses agroalimentaries, causa una volatilitat dels preus que té repercussions negatives sobre les poblacions més vulnerables. Els productes alimentaris i agrícoles són molt més que una mercaderia i requereixen polítiques solidàries, locals i de gestió de l'oferta. L'accés al menjar en quantitat i qualitat ha d'estar en el centre de les polítiques agrícoles.

A Europa, la liberalització dels mercats agrícoles implica una disminució del nombre de camperols, una concentració de les produccions en explotacions industrials, importacions a preus massa baixos i el reforç d'un model productivista i contaminador. La PAC actual, pel dúmping dels excedents en els mercats exteriors, afecta negativament els camperols i les camperoles d'altres regions del món. A més, no compleix les exigències mediambientals, de qualitat, i de salut de les poblacions europees.

Demanem que la PAC sigui reformada per a afavorir una bona repartició de les produccions en tot el territori i la creació d'ocupació. Hauria d'afavorir el desenvolupament de circuits de comercialització curts, garantir preus remuneradores i donar suport mètodes de producció sostenibles. La sobirania alimentària és l'alternativa proposada pels camperols.

> EL FAR

ÀCRATES I POETES: El combat poètic llibertari

Ferran Aisa

Els poetes àcrates, durant la guerra civil i la revolució, marcats pels anhels del nou món que portaven al cor, com havia dit Durruti, van crear una literatura popular plena de vitalisme, sinceritat i, moltes vegades, malgrat que ingènua, pura. Totes les publicacions, amb més o menys regularitat, eren portadores de seccions poètics, la majoria de la premsa llibertària en disposava, només cal resseguir periòdics com CNT, Solidaridad Obrera, Tierra y Libertad, Ruta, Mujeres Libres, Campo, Fragua Social, Castilla Libre, Mi Revista... Alguns dels poetes llibertaris que van afilar la lira i van cercar la inspiració en el combat contra el feixisme eren: Antonio Agraz, Félix Paredes, Lucia Sánchez Saornil, Gregorio Oliván, José García Prada, Rafael Beltrán Logroño, Enrique López Alarcón, José Luis Gallego, Valentín de Pedro, Pedro Luis Gálvez, Antonio Esteban Mambrilla, Alfons López Muela, Antonio Ruiz Vilaplana, Miguel Alonso Somera, Virgilio G. Igualada, Alfonso López Muela, Manuel Zambruno "Nebruzán", Juan Usón "Juanonus", Jesús Muro i Melchor Rodríguez García "El Ángel Rojo". La poesia popular d'aquests poetes va trobar el seu camí més planer en el romanç, per tant, cal encabir-la dins del romancer general de la Guerra Civil espanyola, veritable tresor d'aquella època d'èpica, tragèdia i heroisme. Els rapsodes dels elencs teatrals llibertaris o els mateixos poetes van llegir els seus versos a la rereguarda i al camp de batalla. Els seus versos suren per les barricades, els barris proletaris, les fàbriques col·lectivitzades, els teatres i, al front, a peu de trinxera. Son lloats els "herois" i els "màrtirs" de la Revolució: Durruti, Ascaso, García Lorca, Ferrer i Guàrdia, camperols, obrers, milicians anònims, les mares, les dones, els fills orfes, les columnes confederals, la UHP, el poble... Antonio Ruiz Vilaplana, a CNT (25-2-1937), fa un elogi del poble en armes: "No quise ser capitán / de esas tropas mercenarias... / ¡Soñaba con ser un día / sargento del pueblo en armas. / (...) Madrid, Cataluña, España; / ya sé lo que es el orgullo: / es tenerte a ti por Patria... / ¿Cómo iba a ser capitán / de esas tropas mercenarias?".

Malgrat que no és norma habitual entre els poetes llibertaris d'escriure en català també trobem poemes en aquesta llengua. J. Cluses Ribes publica "Voldria escriure els meus versos" (Vida Nueva, 3-1-1937), òrgan de les JJ. LL. de l'Alt i el Baix Penedès. És un poema escrit amb la ràbia d'un combatent per la llibertat del proletariat: "Voldria escriure els meus versos / amb un punyal ple de sang, / i xopar-lo cada volta / al cor dels vils tirans. / I cada volta voldria / escriure una estrofa més, / remarcant els fets dels homes / que assassinen l'Univers...". I un altre català que signa el seu poema com a Tuneu publica "Primer de Maig" a la revista Campo (1-5-1937).

Dinamita de cervell

LA CONCEPCIÓ DE L'HUMÀ SEGONS KROPOTKIN

El suport mutu

Carlus Jové

El suport mutu (Mutal aid) és una de les principals aportacions teòriques de Piotr Kropotkin (1842-1921), naturalista, revolucionari i pensador anarquista rus d'origen aristocràtic, motiu pel qual fou també conegut pel sobrenom de "príncep anarquista". Els textos que conformen el llibre foren originalment publicats a la revista "Nineteenth century" per la Societat Geogràfica Russa i per ells rebé una medalla d'or. També escrigué articles de geografia per a la Geografia Universal d'Elisée Reclus, l'Enciclopèdia Chambers i l'Enciclopèdia Britànica (1).

"Kropotkin es decideix a escriure aquesta obra com a resposta a l'emergència dels darwinismes socials

Kropotkin es decideix a escriure aquesta obra com a resposta a l'emergència dels darwinistes socials, que tractarien de demostrar "que l'home, gràcies a la seva intel·ligència superior i coneixements, pot suavitzar la duresa de la lluita per la vida entre els homes; però al mateix temps, tots ells reconeixen que la lluita pels mitjans de subsistència de cada animal contra tots els seus congèneres i de cada home contra tots els homes és una 'llei natural'" (pg. 29), el qual, segons el pensador rus, "no tan sol no ha estat demostrat encara, sinó que que de cap manera és confirmat per l'observació directa". Per tant, volgué desenvolupar un estudi on emfasitzar "la importància de l'ajuda mútua com a factor d'evolució", deixant oberta la qüestió sobre l'origen d'aquest "instint"(2).

La voluntat de Kropotkin es mou sempre dins l'àmbit de la demostració científica, alhora que sota la concepció aristotèlica de què l'humà és, per definició, zoon politikon. "La societat, la humanitat –escriu Kropotkin– de cap manera s'ha creat sobre l'amor ni tampoc la simpatia. S'ha creat sobre la consciència –encara que sigui instintiva– de la solidaritat humana i la dependència recíproca dels homes" (pg. 32), dependència aquesta que "obliga l'individu a considerar els drets de cada un dels altres com a iguals als seus propis drets" (pg. 33). Òbviament, darrera aquesta afirmació hi ha una convicció política i moral que de cap manera es despren de l'observació objectiva, però no serà aquesta objecte de desenvolupament a l'obra, construïda fonamentalment a partir d'obvservacions de camp en primera o tercera persona.

El suport mutu és un treball dirigit a contestar les obres de Huxley (Struggle for existence and its bearing upon man) i Herbert Spencer, dos dels màxims precursors de l'anomenat darwinisme social, en opinió de Kropotkin una deformació de les idees de Darwin, molt especialment del seu concepte de lluita per la supervivència, de la que el propi Darwin havia advertit que calia entendre "en un sentit ampli i metafòric, tot incloent-hi la dependència d'un ésser respecte a un altre, i tot incloent-hi (ço que és més important) no solament la vida de l'individu, ans el seu èxit en deixar descendència"(3). Aquesta lluita no tan sols no serà negada pel pensador rus, sinó que serà entesa en un sentit molt similar a com l'entengué Darwin, qui en el capítol sobre el desenvolupament de les facultats morals i intel·lectuals de L'origen de l'home escrigué: "quan dues tribus d'homes primitius que viuen en el mateix indret entren en competència, si en una d'elles (i amb les altres condicions iguals) hi ha més homes valents, fidels i que se senten solidaris dels altres, que estan sempre disposats a alertar-se del perill i a ajudar-se i defensar-se sens dubte, aquesta tribu tindrà més èxit i vencerà l'altra"(4). L'ajuda mútua fou ja considerada per Darwin, per tant, com a part de la sel·lecció natural.

Anticipant la possible crítica i el possible titllament de la seva postura com a naïf, Kropotkin deixa clar ja a l'introducció que davant l'objecció d'haver presentat "tant als homes com als animals des d'un punt de vista massa favorable", cal entendre El suport mutu no com una demostració empírica de la bondat natural de l'humà, sinó com l'afirmació biològica, moral i política que el suport mutu i la solidaritat és el principal factor d'evolució, en contra de "l'escola d'escriptors que armats, no tant de les idees de Darwin, com de la seva terminologia" han volgut emfatitzar tot el contrari.

El punt de partida de l'argumentació de Kropotkin és la conducta dels animals, per després centrar-se en la conducta humana en les diferents etapes històriques, amb la voluntat última de posar de manifest que "la sociabilitat és tant una llei de la natura com ho és la lluita mútua" (pg. 43). Així, la pregunta que cal respondre és: "qui són més aptes, aquells que constantment lluiten entre sí o, pel contrari, aquells que s'ajuden entre sí?" (pg. 43). El pensador serà rotund en la seva resposta pel què fa als humans: "la societat humana, sense l'ajuda mútua, no podria ser mantinguda més enllà de la vida d'una generació" (pg. 228).

A partir de la comparació de les seves investigacions fetes a Sibèria i altres regions asiàtiques amb la d'altres zoòlegs, arriba a la conclusió ja manifestada per K. F. Kessler que "quan més es vinculen entre sí els individus d'una determinada espècie, com més ajuda mútua es donen, més es consolida l'existència de l'espècie i més es donen les possibilitats de què aquesta espècie vagi més lluny en el seu desenvolupament i es perfeccioni, a més, en l'aspecte intel·lectual" (pg. 44). Aquesta seria segons Syevertsof, per exemple, una raó per la qual l'ànec tot i els seus escasos patrons organitzatius en la cacera, però amb la pràctica generalitzada de l'ajuda mútua, s'han extès pel planeta mentres que determinades classes de falcons, molt organitzats per a la caça però amb poca cooperació tendeixen a extingir-se (pg. 45). Sorprenen especialment els teixits socials d'algunes classes de formigues, amb forts hàbits de cooperació en el treball i de compartiment dels aliments (pg. 48).

Centrant-se ja en els humans, Kropotkin desenvolupa un ampli estudi de les societats salvatges, bàrbares, medievals i modernes. Per Hobbes i els seus continuadors "l'anomenat 'estat natural' no era res més que una lluita entre els homes agrupats casualment per les inclinacions de la seva naturalesa de bèstia" (pg. 104), i la vida en societat constituïria poc més que un refugi. Citant un gran nombre d'estudis realitzats sobre societats tribals concretes, el pensador rus posa de manifest que, lluny de complir-se aquesta tesi, la majoria de poblats practiquen el treball comú i l'anomenat comunisme primitiu, en què tots els béns pertanyen a la comunitat i la família extensa –diverses famílies sanguínies que viuen en un mateix allotjament– constitueix el nucli fonamental de convivència, provant així que "l'individualisme desenfrenat és manifestació de temps més moderns, però de cap manera propi de l'home primitiu" (pg. 113),

a més de ser "contrari a la naturalesa humana" (pg. 146), com ja havia exposat Darwin quan va escriure "no podem deturar la nostra solidaritat, encara que ens ho digui la raó, sense enderrocar una de les parts més nobles de la nostra naturalesa"(5).

Els hotentots, per exemple, tenen el costum de dividir-ho tot entre els presents, i per més afamat que estigués un d'ells, no podria menjar sol (pg. 115). Però Kropotkin evita crear la imatge rosseauninana del Bon Salvatge, per ell tan artificial com la contrària, i així com ressalta els elements de cooperació no amaga els de lluita, sovint relacionats amb la forta moral tribal, construida sovint sobre l'idea de venjança, i les creences religioses. (pg. 116-117). "L'home primitiu no pot ser considerat com un ideal de virtut ni com a ideal de 'salvatgisme'. Però té una qualitat elaborada i fortificada per les mateixes dures condicions de la seva dura lluita per l'existència: identifica la seva pròpia existència amb la vida de la seva tribu; i, sense aquesta qualitat, l'humanitat mai hauria assolit el nivell al què es troba ara" (pg. 132). Per Kropotkin, però, resulta evident que "el salvatge educat en les idees de societat tribal, practicades en totes les ocasions, dolentes i bones, és tan exactament incapaç de comprendre l'europeou 'moral' que no té cap idea de solidaritat, com l'europeu mitjà és incapaç de comprendre el salvatge" (pg. 127).

Les societats bàrbares constitueixen segons Kropotkin una evolució de les societats tribals en què "en lloc de les unions anteriors per la sang" es desenvolupen "les unions territorials". Si fins ara la tribu havia estat el principal mitjà d'unió, ara la "Comuna aldeana" ocuparà el seu lloc, tenint com a elements principals el territori comú, la terra de cultiu comuna i la independència familiar. Aquest model existiria a tota la Gran Bretanya i Irlanda, França, Itàlia, als països escandinaus, la Índia, a gran part dels països africans, etc. Si al clan encara no existia la propietat privada, a la comuna ja existiria l'acumulació de propietat dins la família i la seva transmissió seria hereditària, però exclusivament en béns materials (pg. 142). Segons la definició de Kropotkin, "la Comuna aldeana no era tan sols una associació per asegurar a cada un la part justa en el goig de la terra comú; era, també, una associació per al cultiu comú de la terra, per al suport mutu en totes les formes possibles, per a la defensa contra la violència i per al màxim desenvolupament dels coneixements, els llaços nacionals i les concepcions morals; i cada canvi en el dret jurídic, militar, educatiu o econòmic de la comuna, era decidit per tots a la reunió del mir de la vila, l'assemblea de la tribu, o a l'assemblea de la confederació de tribus i comunes" (pg. 143). En aquesta pràctica comunitària de l'agricultura, però, el consum no era encara necessàriament comú –cada casa cuinava la seva ració–, però sí el seu repartiment, equitatiu (pg. 145).

Pel que fa a Justícia, "tota baralla sorgida entre dos paisans es considerava assumpte que concernia a tota la comunitat" i quan s'arribava a la violència física "l'home que la presenciés i no intervingués per aturar-la era considerat com si ell mateix hagués produit les ferides causades" (pg. 147). El sistema de penalitzacions es basaria majoritariament en la reparació del mal fet, i en general no coneixien "els càstigs espantosos que van ser introduits més tard per la legislació laica i canònica sota la influència de Roma i Bizanci" (pg. 150). No amaga Kropotkin les guerres i alguns costums que avui consideraríem discriminatoris, però seguint la tònica ja mencionada, destaca els elements de suport mutu per damunt de la resta.

Imatge de l'enterrament de Kropotkin.

"La majoria de poblats practiquen el treball comú i l'anomenat comunisme primitiu, en què tots els béns pertanyen a la comunitat"

Entrant a l'època medieval i el feudalisme continúa la tendència mutualista dels diferents pobles, de manera que no només "el feudalisme no implicà la descomposició de la comuna aldeana", sinó que "cap altre període de la humanitat serveix de millor confirmació de les forces creadores del poble que els segles XI i XII, en el que les viles fortificades i les viles comercials que constituien una mena d''oasi dins la selva feudal' van començar a lliurar-se del jonc dels senyors feudals i a elaborar lentament l'organització futura de la ciutat" (pg. 174-5). Això es veurà il·lustrat amb les guildes, associacions d'artesans que actuarien com a "perllongació del clan anterior", en les que els membres "s'anomenaven mútuament germà i germana" i que podien ser estables o temporals per a, per exemple, la construcció d'una catedral. Aquestes guildes mantindrien costums comunitàries de l'època tribal com per exemple el convit comú, en què els membres de l'assemblea local compartien els aliments provinents de la collita ja fos per celebrar-ne la finalització o per tancar el procès d'el·lecció dels caps de la comuna. La guilda era així "una associació per el suport mutu 'de fet i de consell', en totes les circumstàncies i en totes les contingències de la vida". També era una organització per a la justícia, de manera que "quan el germà de la guilda compareixia davant el tribunal d'aquesta, era jutjat per persones que el coneixien bé" (pg. 184).

Per Kropotkin és ben clar que la ciutat medieval "no era una simple organització política per a la protecció de certes llibertats públiques. Constituia una temptativa d'unió estreta amb finalitats d'ajuda i suport mutus, per al consum i la producció i per la

continua a la pàgina 24 >

El suport mutu i la solidaritat no tenen res a veure amb l'almoina que defensen cristians i altres grups religiosos. És donar-se per ser.

> ve de la pàgina 23

vida social en general" (pg. 191). Els Estats que es desenvoluparien en els tres segles següents, però, destruirien sistemàticament aquestes institucions, tendint cap a una organització centralitzada en la qual "tan sols l'estat i l'església poden construir els llaços d'unió entre els súbdits" i en funció de la qual "el federalisme i el 'particularisme', és a dir, la cura dels interessos locals d'una regió o d'una ciutat eren enemics dels progrés" (pg. 226). "No tolerarem un estat dins de l'estat" seria la consigna de la naixent societat moderna.

Aquesta transformació política generaria canvis en l'esfera moral, i "l'absorció de totes les funcions socials per part de l'estat, va afavorir fatalment el desenvolupament de l'individualisme estret i desenfrenat. En la mesura que els deures ciutadans cap a l'estat es multiplicaven, els ciutadans evidentment es lliuraven dels deures cap als altres" (pg.226). Davant un conflicte entre ciutadans ja no hi hauria necessitat d'intervenir, "per això ja hi ha la policía". "Triomfa aleshores –diu Kropotkin– l'afirmació que cada un pot i ha de preocupar-se de la seva pròpia felicitat, sense para massa atenció a les necessitats d'altri" (pg. 227). Tot i aquesta tendència a l'individualisme i tot i la destrucció progressiva de les guildes, les unions d'obrers professionals i les societat cooperatives, desenvolupades amb grans dificultats, constituiran algunes de les noves formes de suport mutu.

L'estudi de Kropotkin posa en evidència el que actualment el filòsof nord-americà Peter Singer apunta a les seves propostes per una esquerra darwiniana: "Al marge del sistema social i econòmic en què visquin, la major part de les persones respondran positivament a les oportunitats autèntiques de participar en formes de cooperació mútuament beneficioses", allhora que "en els diferents sistemes socials i econòmics, moltes persones actuaran de manera competitiva"(6). Singer proposa la "promoció d'estructures que estimulin la cooperació" així com "tractar de canalitzar la competència cap a objectius socialment desitjables", partint de l'acceptació "d'una cosa així com una naturalesa humana" i que, per tant, les mesures polítiques que hom adopti es poden basar "en les millors dades possibles sobre com som els éssers humans", rebutjant però "tota inferència que dedueixi d'allò que és 'natural' el que és 'bó'"(7). Com apunta Singer, Darwin havia negat que es poguessin treure lliçons morals de la seva teoria evolutiva, cosa que tant Singer com Kropotkin eviten, si bé no sempre ho aconsegueixen. El simple fet de destacar unes conductes i no unes altres en la construcció del discurs ja constitueix una primera forma d'apropiació moral –com fa Kropotkin de forma no explícita.

"Kropotkin es mou tota l'estona dins l'àmbit de la demostració científica i es limita a exposar observacions de diferents àmbits"

Tot i aquesta evident selecció, Kropotkin es mou tota l'estona dins l'àmbit de la demostració científica, com ja s'ha comentat, i es limita a exposar observacions pertanyents a diferents àmbits. No obstant, una pregunta malintencionada apareix llegint la seva exposició: si l'instint de solidaritat és l'origen de la cooperació entre humans –oblidem-nos ara dels animals–, quin és l'origen de la lluita, l'autoritat i la competició? Que potser no són aquestes tan presents o més que la solidaritat? El pensador rus no només no dóna resposta, sinó que a vegades sembla tombar la vista davant situacions en què competició i cooperació apareixen paral·lelament, en benefici sempre de la segona, el qual en facilita una crítica superficial. Si som més rigorosos, però, i no ens quedem en la superfície dels fets, observem que la tesi que Kropotkin planteja, això és, que el suport mutu és el principal factor d'evolució, queda sobradament demostrada, car en tots els casos presentats, fin i tot en la guerra, aquells grups d'individus que han practicat la cooperació s'han acabat imposant. Això, com s'ha comentat, ja fou observat per Darwin a "L'origen de l'home", i un debat al marge seria què n'ha resultat de la imposició, a quin progrés ha conduit, sobre quins fonaments morals s'ha assentat, etc. Anarquistes actuals com Zerzan, per exemple, seran absolutament destructius amb la idea de progrés que va implícita al discurs de l'anarquista rus.

A favor de Kropotkin tan sols resta dir que en cap moment vol demostrar la bondat innata de l'humà, però tampoc pretén fer el contrari. Tot i animada per una motivació política, i per tant interessada, la seva és una lectura en clau evolutiva, i rara vegada moralitza sobre els fets. El suport mutu és, doncs, una lectura d'alt interès per a tota persona interessada en una dosi elevada d'evidències contràries a l'afirmació, no poc extesa, que la naturalesa humana és contrària a la solidaritat.

Notes:

(1)Pròleg de "El apoyo mútuo", Madre Tierra 1989. D'ara endavant, si no s'indica el contrari, totes les cites pertànyen a aquesta edició.
(2)Sobre la consideració de la solidaritat i l'ajuda mútua com a instint, és interessant la lectura del capítol V de "L'origen de l'home", de Darwin.
(3)Charles Darwin: "L'origen de les espècies". Barcelona: Ed. 62, 1983.
(4)Charles Darwin: "L'origen de l'home". Barcelona: Edicons Científiques Catalanes, 1984, pg. 154.
(5)Ídem, pg. 160.
(6)Peter Singer: "Una izquierda darwiniana. Política, evolución y cooperación". Barcelona: Crítica, 2000.
(7)Ídem.

LA MORT ACCIDENTAL DEL PINTOR LLIBERTARI PEPE OCAÑA

Ocaña i llibertat!

Miquel-Dídac Piñero i Costa

Fa 25 anys, el 8 de setembre de 1983, va morir, acompanyat per familiars i amics, a causa de les cremades que havia patit de manera accidental el pintor i artista global Pepe Ocaña (José Luís Pérez Ocaña), que la seva amiga Consuelo García del Cid considera el veritable orgull gai del temps de la Transició postfranquista a Barcelona, ja que aquest artista plàstic andalús es considerava "una gitaneta llibertària" que regnava a la Rambla de Barcelona, en un triangle anarquista que tenia els seus tres vèrtexs existencials entre casa seva, a la plaça Reial, el cafè de la plaça del Pi i el de l' Òpera.

Ventura Pons va filmar "Ocaña, retrat intermitent", un reportatge en què l'artista exposa la seva vida. El cafè del Pi acollia la tertúlia d'Ocaña, que pintava d'una manera subversiva i imitava allò naïf. Acompanyat pel dibuixant d'Anarcoma -Nazario- i el seu amic Camilo, va triomfar a l'escenari del parc Güell en una nit de les Primeres Jornades Llibertàries de Barcelona de juliol de 1977 enmig d'una festa revolucionària que espantà l'Europa burgesa i en paraules del ja traspassat Juanjo Fernández va originar l'eurorepressió de l'alcalde Socias Humbert contra la Barcelona que havia passat de clandestina o subterrània a subversiva de carrers i places d'aquesta ciutat port de la Mediterrània. De fet, la cultura clandestina dels 'ramblers' sota el franquisme es va transformar en la cultura de subversió de la Rambla l'any 1977 amb una escenificació magnífica i feliç al mig del parc Güell sota els colors negres de l'Anarquia i rojos de la classe obrera. El 8 de setembre de 1978, després de l'incident policial de la terrassa de l'Òpera, a la seva Sevilla natal Pepe Ocaña vestit de Sol va patir unes greus ferides que van ser mortals a causa d'unes bengales festives, una veritable mort accidental d'un artista anarquista.

El 27 de juliol de 1978 Nazario i Ocaña eren a la terrassa del cafè de l'Òpera per celebrar la nit de sant Jaume, com explica Pepe Ribas a les seves memòries "Los 70 a destajo. Ajoblanco y libertad" (RBA Libros, Barcelona, 2007, pàgines 555 i 556), quan més de vint policies municipals es van llançar contra Ocaña, que anava vestit per a aquella ocasió de 'femme fatale', mentre cantava una copla. José Guijarro s'encarà a la policia mentre Nazario intentava aturar les detencions. Una gentada s'aplegà en aquell cèntric punt de la Rambla. La policia municipal va agredir a tots tres de manera contundent i els va lliurar a la Policia Nacional de la comissaria de Via Laietana, on van romandre fins a arribar al jutjat. El jutge els va empresonar a la Model. Al cap de 72 hores, van sortir de la Model amb una gentada al carrer Entença que aplaudia i cridava. L'alcalde de la Trasició, Socias Humbert, volia una Barcelona turística, sense aldarulls, concerts de gentades, espais autònoms, manifestacions anarquistes o festes espontànies, com aquella d'Ocaña a la terrassa de l'Òpera.

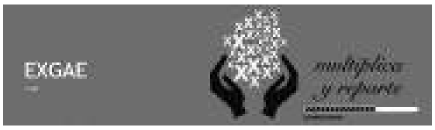

Exgae: la cultura lliure basada en compartir

L'EXGAE, la primera assessoria legal quasi gratuïta especialitzada en lliurar als ciutadans dels abusos de la SGAE i companyia, ha llençat un text en resposta a un manifest emès per aquests, les principals entitats de gestió; un text una mica llarg però on es concentren moltes visions que ens ajudaran a entendre cap on ha d'anar la cultura digital.

EXGAE www.exgae.net

L'avarícia trenca el sac, per una cultura lliure de ciutadans que compartisquen: 7 solucions/realitats.

Una resposta ciutadana als últims atacs a les llibertats fonamentals perpetrats en nom de la Propietat Intel·lectual.

En aquestes dates hem assistit a diversos atacs a les llibertats en nom de la propietat intel·lectual. També hem tingut l'ocasió de llegir el manifest que ha perpetrat una autodenominada Coalició de Creadors i Indústria de Continguts [que agrupa a cinc de les principals entitats de gestió de drets i corporacions de la indústria cultural - SGAE (autors), Egeda (producció audiovisual), Promusicae (productors musicals), Adivan-Adican (distribuïdors i importadors videogràfics) i FAP (propietat intel·lectual) - que al seu torn agrupen el lobby a Espanya de les grans productores i distribuïdores de cinema nord-americanes: Disney, Universal, Paramount, Sony Pictures, Fox i Warner] i les declaracions dels seus portaveus sobre la suposada agressió a la cultura que suposen les xarxes d'intercanvi d'arxius o xarxes P2P.

Els qui escrivim a continuació som mestresses, empresàries, internautes, advocades, jutges, "il·lustres" intel·lectuals, programadors, aturades, professionals, científiques, artistes, artesanes, treballadors, àvies, adolescents, ciutadans en general, som uns dels milions de persones que utilitzen aquestes xarxes en l'estat espanyol. Volem aprofitar l'ocasió per a deixar clares algunes coses que, amb grandiosa mala fe, es volen tergiversar:

La que proposa "la Coalició" i similars és una partida amb les cartes marcades i les seues posicions no són sinó el fanal d'una indústria que intenta guanyar el joc en l'últim moment canviant les regles del mateix.

El problema fonamental és que el que ens estem jugant no són simplement els dividends econòmics, sinó la pròpia concepció de la cultura i el dret a l'accés a la informació (que ens ha costat uns quants centenars d'anys aconseguir).

Quan vaig dir cultura...

Parlem de cartes marcades perquè en el discurs mediàtic aquesta "Coalició" i la indústria cultural en general utilitza "cultura" i "creació" de forma interessada, intentant redefinir aquests conceptes per a benefici propi i per als seus interessos estrictament econòmics.

Quan diuen "cultura" es refereixen simplement a "Indústria de l'entreteniment". Quan diuen "creació" en realitat estan parlant d'explotació "comercial de certs drets d'autor dels seus afiliats", en poques paraules estan parlant dels seus negocis. Quan diuen "pirates", "saquejadors", "expoli" s'estan referint a tots i totes nosaltres. Només la reducció interessada dels conceptes pot propiciar tals afirmacions.

Modificar les lleis de propietat intel·lectual d'acord a aquestes tergiversacions seria alguna cosa així (i perdoneu la trista comparança) com modificar la Llei de Costes en benefici d'un grup de promotors immobiliaris. La cultura i la platja són de tots i les crisis en les seues respectives indústries no han de fernos perdre l'horitzó de la importància del patrimoni comú.

I no obstant això es mou...

Un fenomen social de tal magnitud i envergadura (13 milions de llars i 70 % dels internautes, és a dir la majoria absoluta de la població) no pot ser interpretat d'una manera tan simplista i menys intentant conscienciar a la societat de les seues "males pràctiques" utilitzant la por, la difamació, les amenaces i, com pretenen en la seva nova campanya, la modificació de les lleis per a tenir tribunals a mesura.

En Espanya tenim un cas flagrant d'una institució privada que va aconseguir imposar la seua forma d'entendre a la societat. S'anomenava Inquisició i va aconseguir imposar els seus interessos durant segles a costa de crema de llibres, prohibició de la ciència i condemna a mort de milers de persones.

També va aconseguir retardar uns quants segles l'evolució cultural i tecnològica d'Occident. Això sí, durant aquest temps la definició de cultura (cultura=religió) no va tenir cap discussió.

Però deixem enrere comparances d'altres segles. Tornem a l'era present, a la societat de la informació.

La societat de la informació

La societat de la informació, com veurem més endavant, no té cap possibilitat d'existir amb la reforma que "la Coalició" i la indústria cultural en general estan proposant. De fet desapareixeria en favor d'una "societat de la indústria de l'entreteniment".

L'era digital facilita a totes les persones, com mai abans havia succeït, la lliure circulació del coneixement i multiplica les possibilitats d'aprenentatge i creació, en benefici de tota la humanitat.

Els temps han canviat, tots els ciutadans han de poder beneficiarse de tots els avantatges que ofereix la Xarxa de Xarxes a nivell de l'intercanvi horitzontal d'informació i cultura. Els mitjans de producció cultural han d'adaptar-se a aquesta nova democràcia i no al revés. La còpia i els seus beneficis estan en la base de tot això.

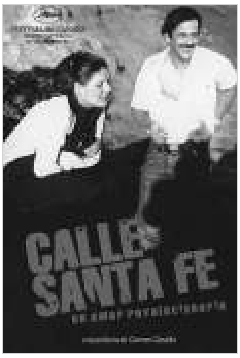
La cultura: Imitació i còpia

Per què demonitzen la còpia quan és la matèria de la qual està fet l'aprenentatge?

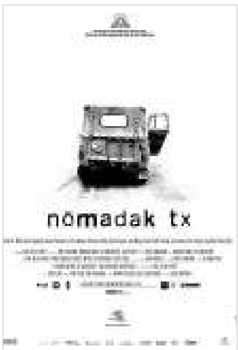
No vivim aïllats, vivim en xarxa,

continua a la pàgina 26 >

Pel·lícules

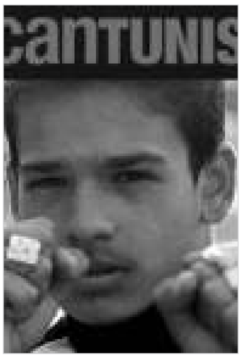
CALLE SANTA FE
Carmen Castillo , 2007
El passat i el present de Xile a partir de la supervivència i dignitat d'unes víctimes de la dictadura de Pinochet.

NOMADAK TX
Raúl de la Fuente, 2006
Larecerca de dos músics perquè la música de la txalaparta es converteixi en un lloc de trobada cultural.

4 MESES, 3 SEMANAS Y 2 DÍAS
Cristian Mungiu, 2007
Les dificultats d'una estudiant universitària per avortar a la Romania dels darrers temps de la dictadura.

CAN TUNIS
Paco Toledo y José González, 2007
Documental sobre els darrers temps d'aquest barri marginal de Barcelona, dur i cru com pocs.

> CONVOCATÒRIES

El Correllengua 2008

Col·ectiu Catalunya

El Correllengua és una iniciativa a favor de la nostra llengua i cultura sorgida de la societat civil catalana. És una proposta per la defensa i promoció de la llengua catalana, transversal, oberta, participativa i popular, que té com a objectius fomentar l'ús social de la llengua en tots els àmbits. També és una eina per donar a conèixer la nostra llengua i cultura a les persones que, nouvingudes o no, encara no la coneixen, i una manera festiva i oberta de celebrar la catalanitat, al carrer, de manera desacomplexada i en positiu.

Sorgeix l'any 1993 a l'illa de Mallorca, inspirada en la Korrika del País Basc. El 1995 es comença a fer al País Valencià i a partir del 1997 la CAL agafa el compromís de portar-lo a la resta dels territoris de parla catalana.

El Correllengua es vertebra amb el pas de la flama, que és l'element simbòlic i cohesionador de tota aquesta iniciativa, per les diferents poblacions del país. Al seu pas es llegeix el Manifest del Correllengua, i es realitzen, en l'àmbit local, tota mena d'activitats de caire lúdic, festiu, pedagògic i reivindicatiu: xerrades, taules rodones, programes de ràdio i televisió, música i balls populars, actes gastronòmics, cercaviles, teatre al carrer, concerts,... amb l'objectiu de mostrar la vitalitat de la nostra llengua i cultura, així com d''implicar tothom en la defensa de la llengua catalana.

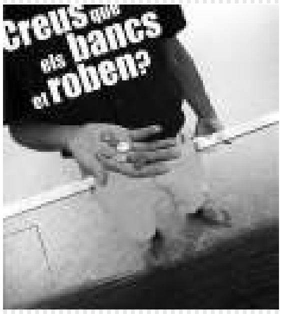
El Correllengua s'estructura en quatre columnes que reten homenatge a quatre persones destacades. Enguany tenen el nom de: Montserrat Roig i Maria Aurèlia Campmany i de dos escriptors: Pere Quart i Jaume Fuster.

La CAL coordina actes al Principat, a Andorra, a Menorca, a Eivissa, a la Franja de Ponent i a Catalunya Nord, amb el suport de les entitats d'aquests diferents territoris, mentre que al País Valencià l'encarregada de coordinar el Correllengua és Acció Cultural del País Valencià.

El Correllengua és la iniciativa per la llengua que anualment mou més persones arreu del país; prova d'això ho és l'èxit de participació de l'any passat, que va mobilitzar més de 300.000 persones, celebrant-se més de mig miler d'actes arreu del país.

Des de fa 7 anys la cloenda del Correllengua es fa a Perpinyà, coincidint amb la signatura del Tractat dels Pirineus, el 7 de novembe de 1659, pel qual s'imposava a Catalunya una greu divisió i fractura territorial. Aquesta cita –ineludible en el calendari nacional– creix cada any en participació i mobilització i esdevé un clam per la recuperació dels lligams històrics entre el nord i el sud de la nostra nació.

> CONTRAINFORMACIÓ

Carta als companys i companyes dels moviments socials

Enric Duran

En primer lloc vull agrair a tothom que va participar en la distribució de la revista "Crisi", la mostra de confiança que va significar el seu compromís per fer-ho donat que no vam enviar el contingut fins el dia abans. Només sabent qui hi havia al darrere i en alguns casos ni això, va ser prou perquè us impliquessiu en aquesta acció que no hauria estat el mateix sense vosaltres.

També vull agrair a tothom que ha col·laborat i participat en accions i campanyes que s'han dut a terme els darrers temps sense saber com es finançaven i sovint sense rebre unes respostes clares a les seves preguntes.

També ho agraeixo a qui, fins i tot sense participar o sense estar-hi del tot d'acord, ens ha respectat permetent que hi hagués un clima de prou confiança per a que la distribució de la publicació "Crisi" s'hagi pogut dur a terme.

Entre totes hem fet possible que s'hagi creat un debat públic, però especialment social, que potser no té precedents en relació a la banca i l'activisme social.

Això ha permès que totes les enquestes d'opinió que m'han arribat aquests dies de l'àmbit de Catalunya han situat el suport social de la meva acció i en contra de la banca, entre el 60 i el 80% a favor. Els polítics no han obert la boca, la banca només ho ha fet per tractar de treure ferro a l'assumpte, ambdós censurant que la difusió no arribes als telenoticies, sempre amb la intenció que se'n parli el mínim i que la gent se n'oblidi. Amb això s'ha demostrat que no tenen arguments contra aquesta acció, s'ha demostrat que si fem les coses bé, els moviments socials que ens mobilitzem per enderrocar aquest sistema i construir alternatives de societat, tenim més legitimitat que el sistema establert, i que ens podem guanyar la simpatia de molta gent. El que ha acostumat a faltar és confiança en nosaltres mateixes; el que ha sobrat és por. Potser aquesta acció ha servit perquè moltes persones recuperin l'esperança, així m'ho han expressat unes quantes desenes de persones al correu electrònic i ho he llegit en molts fòrums d'internet.

Hi ha moltes d'altres accions també molt vàlides que molta gent està duent a terme. Em podeu contactar a enric@enricduran.cat

> ve de la pàgina 25

en contínua comunicació; des que naixem i som socialitzats absorbim contínuament coneixements imitant, copiant i samplejant. No hi ha altra manera de fer-ho. El coneixement es dóna per la imitació i la còpia.

Així es constitueix el nostre imaginari cultural, en el qual ens inspirem i permet la creació de noves idees, obres d'art, teories, etc. Tota creació cultural, tota ampliació del coneixement es basa en aquesta tradició rebuda, de manera que cap creació és completament original ni seria possible sense l'existència d'aquest patrimoni col·lectiu.

Bé ho saben les grans multinacionals de la cultura que des de sempre s'han enriquit rendibilitzant contes i músiques populars que han saquejat del nostre patrimoni comú o de la creativitat de les persones que creen pel simple fet de comunicar-se i de contar.

En l'era digital i de la comunicació, "allò digital" són els nostres records compartits i la comunicació, les xarxes que els connecten.

"Allò digital" és la matèria del que està feta la nostra memòria contemporània.

Voler lucrar-se àvidament del que és la nostra forma natural d'aprendre -copiar- en el moment de la seua major florida, això sí és un saqueig.

Molts comparen aquest canvi tecnològic amb la invenció de la impremta, eina que va revolucionar la difusió de la cultura gràcies a la seua capacitat de copiat, més ràpid i fidedigne a l'original que el qual pogués realitzar el copista més benvolgut de l'època. La utilització de la impremta va extreure dels monestirs els llibres que només estaven a l'abast d'una elit privilegiada, a pesar de la poderosa oposició d'uns pocs, moguts pels seus interessos particulars. És cert que els copistes es van quedar sense el seu treball i hagueren de dedicar-se a altra cosa però, qui seria capaç avui de prohibir la impremta?

Alguna cosa similar succeeix en l'era digital. Les noves eines beneficien fins i tot a la indústria de l'entreteniment, aquesta petita part de

la producció cultural que tracta de defendre els seus interessos particulars a costa dels altres. Ells són avui aquests pocs que s'oposen a la nova impremta, paralitzant injustament el desenvolupament de la circulació del coneixement.

La pirateria no existeix, els pirates són els pares

És simplista i tendenciós dividir a la població en els qui copien i els qui compren, quan tots fem ambdues coses alhora.

Seria com dir-los pirates gastronòmics als qui cuinen sense comprar llibres de receptes.

Com caldrà dir-ho?: El fet que recopile música per internet i que això faça de mi un melòman, em provoca molt més interès per a acudir a concerts i per comprar els originals del que més m'ha agradat. Només en el deliri insaciable de la indústria discogràfica es pot pensar que la gent haja de comprar els milers de discos als quals tens accés ara per escollir, quan decidisc consumir.

És fals dir que compartir ens farà perdre l'estima pels creadors i els originals.

A cas s'ha deixat de vendre el Quixot perquè siga de domini públic? A cas s'ha deixat de vendre perquè els pares poden passar la còpia del Quixot que havia estat dels avis als seus fills?

A cas es deixarà d'anar a les estrenes d'Almodóvar i a commoure's allí -els qui es commouen en les estrenes d'Almodóvar-? Deixarà Almodóvar de ser milionari? Segurament no. Una mica menys milionari? De debò la població sencera ha de preocupar-se per les fluctuacions en la fortuna d'Almodóvar?

Sens dubte la cultura, com ha estat sempre i sempre serà, seguirà produint comunitat, emocions i riquesa i també inversions. Seguirà copiant-se a si mateixa per a produir nous originals, seguirà convocant a la gent allí on es manifeste.

Ara, en l'era digital, seguirà havent més i més gent que es dedique a la cultura amb el que aprenga directament d'uns altres a través de la xarxa.

No es perd l'estima als creadors, tot el contrari, són persones més properes, són els nostres mestres quotidians, som nosaltres mateixos.

Per tot això DEMANEM:

7 mesures necessàries i urgents per a protegir i impulsar la societat del coneixement en benefici de tots (tots de debò ;])

1. Considerar qualsevol retallada a les xarxes d'intercanvi d'arxius (xarxes P2P) com un acte d'obscurantisme i un atemptat contra els drets democràtics fonamentals garantits per la nostra constitució i per innombrables tractats internacionals que l'estat espanyol ha ratificat. Els nostres drets al coneixement, a l'aprenentatge, a l'accés a la cultura i a la llibertat d'expressió es veurien greument soscavats si es limitassen les eines de les quals disposa actualment la societat.

2. Que les entitats de gestió passen a ser el que són: entitats privades que gestionen NOMÉS I EXCLUSIVAMENT els "comptes" dels seus socis o siga els drets d'explotació per una part dels artistes. Que, com tota entitat privada, es permeta la lliure competència i que en cap concepte es consentisca que entitats privades furguen en la privadesa i en les butxaques dels ciutadans i menys que s'utilitzen béns i sòl públic per als seus beneficis privats (com l'exemple de la Torre de la Música de València).

3. Que els creadors siguen pagats de forma equitativa siguen o no socis d'entitats de gestió. Que els artistes cobren, si així ho desitgen, principalment per la seua creació i no per l'explotació que genera.

4. Abolició immediata del cànon digital, impost que sanciona indiscriminadament la ciutadania en nom de la "compensació" a la creació per un delicte que no és tal, quan, en realitat, és recaptat en benefici de poques persones privades que rares vegades són creadors i menys d'alguna cosa que estiga relacionat amb la Cultura. Pagar per ser sospitós és propi de les dictadures.

5. Que una obra passe a ser de Domini Públic en uns terminis beneficiosos per a la creació i la societat. Permetre que més d'una generació visca del treball d'algú, és un forma de fomentar el parasitisme i l'estancament creatiu, desactivant la reinversió i més considerant que una mesura pensada per a afavorir a les persones en realitat beneficia principalment grans multinacionals que desvirtuen la creació primigènia. Demanem el pas al domini públic en un període de temps raonable, depenent del tipus de creació, amb un màxim de 30 anys.

6. Defendre el dret "a cita" com vehicle de creixement democràtic de la societat de la informació.

7. Eliminar el concepte de "lucre cessant" en tot el que concerneix a la producció cultural.

http://exgae.net/

Pàgines web

CGT
http://www.cgt.org.es/
Tot sobre la CGT de l'Estat espanyol: notícies, notes de premsa, materials formatius, legislació directori, recursos, butlletins...

LA MALATESTA
http://www.lamalatesta.net/
Distribuïdora llibertària immensa que funciona a través d'Internet: llibres, revistes, música, etc. Un hi pot trobar materíal difícil de trobar.

Llibres

“Dels drets a les llibertats”

EUGENI RODRÍGUEZ I JOAN PUJOL (coordinadors)
Virus editorial

Col·lectiu Catalunya

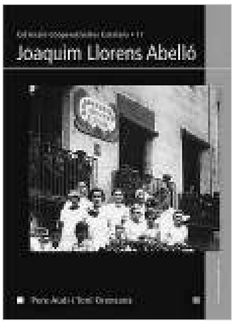
L’any 1986 té lloc la IV Conferència del FAGC, un esdeveniment marcat per la recent incorporació de joves que, a més de la reivindicació sexual, es troben vinculats a moviments socials reivindicatius de l’esquerra radical. Uns anys en què entra en escena la sida, una pandèmia que obligà el moviment GLT a fer una profunda reflexió i a replantejar-se objectius i estratègies per avançar en l’alliberament sexual. L’any 1987, una parella de gais de Vic reclama el dret al matrimoni, i el 1991 es produeix a Barcelona el tràgic assassinat de la transsexual Sònia. Cinc anys després, l’Ajuntament de Sitges es dedica a fitxar gais que passegen per la platja. Aquests fets no pertanyen a l’època “fosca” de la dictadura: han succeït i s’han denunciat en ple “període democràtic”.

Aquest llibre aborda la història política del moviment GLT a Catalunya i, específicament, del FAGC, i dóna prioritat a les veus de les persones que van viure aquests fets per sobre de la cronologia rigorosa. Una aposta motivada per la situació autocomplaent del miratge democràtic respecte de la temàtica GLT, on aparentment tot s’ha assolit “naturalment” i on només fan falta els últims detalls perquè tot quedi arreglat dins de la modèlica família rosa. L’absorció institucional del moviment gai ha portat a la presència d’una forma hegemònica de comprensió d’aquest basada en el consumisme i en el model de família nuclear, comprensió que es difon constantment en els mitjans de comunicació de gran tiratge. Aquesta obra posa de manifest com, durant aquest període, s’ha produït un intens i productiu activisme polític que s’ha traduït en una particular manera de treballar que s’expressa en la forma i el contingut de les activitats reivindicatives a Catalunya. Un activisme que no s’ha quedat atrapat en el llenguatge dels drets oferts i que mira a un futur de llibertats.

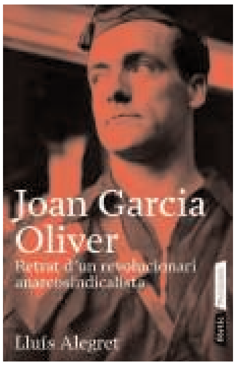
”Joaquim Llorens Abelló”

PERE AUDÍ I TONI ORENSANZ
Col·lecció: Cooperativistes Catalans, 11; Editorial Cossetània

Joaquim Llorens Abelló (el Lloar 1885 – Mèxic 1961) va ser un cooperativista convençut des de la seva primera joventut, al Priorat, fi ns a la seva mort, exiliat a Mèxic. Féu de cooperativista a l’Argentina. De retorn a Catalunya, col·laborà en la creació d’una cooperativa de consum al Lloar el 1918 i impulsà amb força a Falset El Porvenir, una cooperativa obrera a cavall de les societats de resistència i les cooperatives més tradicionals. Llorens entenia el cooperativisme com una eina de transformació social que havia de cobrir les necessitats bàsiques de les persones davant la deixadesa de l’Estat. Va ser un polític destacat, primer, en les files de la Confederació Nacional del Treball i, durant la II República, en el si d’Esquerra Republicana de Catalunya, on formà part de la direcció nacional. El seu exili mexicà continuà marcat per algunes de les seves grans obsessions: el coope-

rativisme i el mutualisme. Primer alcalde republicà de Falset durant la II República, la seva ha estat una memòria interessadament tacada pel franquisme.

“Joan Garcia Oliver. Retrat d'un revolucionari anarcosindicalista”

LLUÍS ALEGRET
Segell editorial: Editorial Pòrtic

Finalment, tenim en català una biografia decent d’un dels líders de l’obrerisme anarquista més destacats de la primera meitat del segle XX, Joan Garcia Oliver.

Garcia Oliver (Reus 1901 –Mèxic 1980) fou -juntament amb Durruti i Ascaso, amb qui s’uní per a formar el grup Los Solidarios- el líder anarcosindicalista més conegut i influent de la primera meitat del sele XX als Països Catalans. Empresonat i torturat diverses vegades, fou home d’idees i d’acció, va participar de manera decisiva (i heroica) en els combats i barricades del 19 de juliol de 1936, i va formar part del Govern de la Generalitat després de crear i desmuntar el Comitè de Milícies Antifeixistes que havia substituït la Generalitat ‘de facto’ després del 19 de juliol del 1936. Féu amistat amb Josep Tarradellas i fou ministre de Justícia del Govern de Francisco Largo Caballero. Va posar en funcionament els Camps de Treball per a detinguts polítics i va esdevenir, entre el 1936 i el 1939, un dels homes més forts del moviment anarquista.

Tot i això, el seu itinerari vital era pràcticament desconegut, i en aquest sentit, aquest llibre és una biografia molt esperada dins del món de la historiografia catalana. Fins ara, podíem llegir “El eco de los pasos” -les seves memòries- si el trobàvem en llibreries de vell o en una edició més recent que també costava de trobar. El que tenim davant és d’una biografia feta accessible al públic lector mitjà, entenedora però que alhora no renuncia a la complexitat d’enquadrar el personatge en un context i una època que a voltes ens consta d’entendre. En el cas de Garcia Oliver, sense context és molt difícil d’entendre el personatge, un context que ha de ser alhora ideològic i social, ja que sense un i altre no podem entendre moltes de les coses que viu i que decideix de fer com a polític (sí, polític) i com a anarcosindicalista (que és el mateix). El llibre es completa amb textos introductoris de Miquel Siguan i de Bernat Muniesa.

Revistes

L'ACCENT 139
El Nou d'Octubre contra l'apartheid institucional
Europa socorre bancs mentre precaritza el treball i els drets

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans, aparició quinzenal, l'actualitat de les lluites, ppcc@laccent.cat / www.laccent.cat/

utopia i realitat
Continua el pulso

UTOPIA I REALITAT
Butlletí de la secció sindical de CGT als Autobusos de Barcelona TMB, segueix el fil de la seva lluita, www.cgtbus.com/

SOCIALISMO LIBERTARIO

SOCIALISMO LIBERTARIO
Revista trimestral del Fórum do Anarquismo Organizado, format per diferents col·lectius llibertaris del Brasil, www.vermelhoenegro.org/

Cuba libertaria
Entrevista a Porno para Ricardo

CUBA LIBERTARIA
Butlletí dels grups de suport als llibertaris de Cuba, GALSIC, 145 rue Amelot, 75011 Paris, www.nodo50.org/ellibertario/cubalibertaria.html

> IMATGES QUE PARLEN

Lubitsch i la sàtira

És Ernst Lubitsch un cineasta antisistema? A primera vista sembla una afirmació exagerada però un repàs a la seva coneguda filmografia ens dóna algunes sorpreses.

1918 - No quiero ser un hombre
Aprofitant l'absència del seu oncle, una jove decideix viure com un home. Es vesteix com a tal i troba un nou tutor del que acaba enamorant-se… encara vestida d'home. El mestre alemany de la comèdia, que deixaria després la seva empremta a Hollywood, firma un dels seus films més provocadors, una faula sobre la discriminació sexual i el transvestisme.

1919 – La Princesa de las Ostras
Míster Quaker, el rei de les ostres a Amèrica. És tan ric que té un servent només per aguantar-li el cigarret mentres fuma. L'única cosa que podria deixar-lo impressionat és casar la seva filla amb un príncep real. Encara que qualificada normalment com una sàtira no poc agressiva contra els Estats Units, en realitat el tema constitueix una crítica de la ridiculesa dels rics.

1921 - El Gato Montés
La filla del cap d'una quadrilla de bandolers de la muntanya s'enamora del cap del comando militar encarregat d'arrestar a son pare. A partir d'aquí, Lubitsch elabora una trama que satiritza constantment el militarisme i la guerra, la qual cosa va provocar una freda acollida a Alemanya i que la pel·lícula no s'estrenés als Estats Units.

1932 – Si yo tuviera un millón
Un magnat deixa la seva herència a gent que l'apreciï més que els seus hereus. Tria a l'atzar diverses persones, d'entre les quals, un humil oficinista, que rep un milió de dòlars. Abandona tranquil·lament la seva taula, es dirigeix al despatx del president i es burla d'ell.

1933 – Una mujer para dos
Un pintor i un autor teatral que comparteixen un pis a París coneixen al tren que es dirigeix a una dibuixant publicitària. Tots dos s'enamoren de la jove però com que ella és incapaç de decidir-se per un, decidixen viure un ménage à trois.

1939 – Ninotchka
Uns camarades soviètics són enviats a París per obtenir diners amb la venda de les joies confiscades a una duquessa que viu a la capital francsa. El govern rus envia a una agent, 'Ninotchka', per arreglar les coses però els seus principis comunistes es derrumben davant els plaers de la societat de consum.

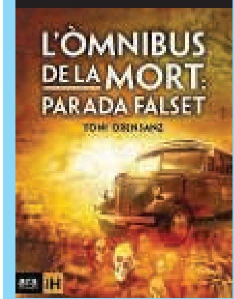
1942 - Ser o no ser
Una companyia de teatre munta una conspiració a la Polònia envaïda pels nazis durant la II Guerra Mundial. Novament, una sàtira contra els totalitarismes.

TONI ORENSANZ, PERIODISTA I AUTOR DE 'L'ÒMNIBUS DE LA MORT'

"La CNT respon a Fresquet que la revolució no era allò'

El líder de la Brigada de la Muerte deia que els assassinats comesos eren "la revolució"

> LA FRASE...

"Eren la Brigada de Investigación de la Columna Ortiz, amb seu pròpia a un carrer de Casp"

Els 'anarquistes' de la Brigada de la Muerte maten 26 persones a Falset en una nit. Gent de missa, de dretes... però cap feixista, que era per al que teòricament s'havia creat.

Jordi Martí Font
(jordimartif69@mesvilaweb.cat)

Toni Orensanz és periodista i escriptor de Falset. Ha publicat, a Ara Llibres, "L'omnibus de la mort", un llibre d'investigació sobre 26 assassinats que van perpetrar a Falset, entre el 13 al 14 de setembre del 1936, membres d'una autoanomenada Brigada de la Muerte.

-De què tracta 'L'òmnibus de la mort'?

-A l'any 91, poc abans de les eleccions del 91, l'alcalde del moment, Ramon Aleu, tomba el monòlit "A los caídos por Dios y por España" de Falset. En aquella època de Ràdio Falset efervescent decidim fer, amb el Xavi Rull, professor ara de la Universitat Rovira i Virgili, un especial informatiu sobre allò. El Xavi em desperta a les nou del matí i em diu: "Toni, una notícia bomba, han tirat el monòlit". Aquella tarda sóc conscient, amb una innocència de vint-i-pocs anys, per primera vegada, que les cicatrius de la Guerra Civil no estan ben tancades. Truquen a la ràdio persones que no es volen identificar, gent que quasi plora per telèfon... A partir d'allò, circula un anònim. Algú fa circular unes fotocòpies en castellà en què s'explica, en principi des de l'època, què va passar la nit del 13 al 14 de setembre del 36, quan a Falset hi va haver vint-i-sis morts de dretes, als quals anava dedicat el monòlit.

-Fa anys que remenes en aquesta història. Què hi trobes que sigui tan interessant?

-Hi ha unes coses que ja sé en aquell moment i que de fet són les que m'han posat en la història. Una era que els assassins havien vingut en autobús, gent amb autobús amb calaveres pintades, uns quaranta homes armats amb un posada en escena sorprenent. I em sorprèn que el cap de la Brigada de la Muerte, que és com es feien dir, l'endemà dels morts surt al balcó de l'Ajuntament, a la plaça de la Quartera, i s'explica, legitima els assassinats. Sé que el cap es feia dir Fresquet i jo em pregunto qui devia ser aquest home.

Em poso en una història en què acabo reconstruint la ruta de la Brigada de la Muerte l'estiu del 36, acabo sabent qui és exactament Fresquet i el segueixo fins al seu llit de mort.

-És un llibre d'història?

-He hagut de fer una feina important de contextualització i a través d'aquesta feina he reconstruït la dinàmiques que seguien alguns d'aquests grups que es deien "incontrolats" l'estiu del 36.

En veure el context et fas una idea més clara de si la dinàmica era o no incontrolada i hi poses matisos. Aquesta és una de les lliçons que jo he extret d'això. La Guerra Civil està plena de matisos a tot arreu. Ens l'hem mirat massa des d'un punt de vista maniqueu, de bons i dolents, i realment has de matisar-ho tot molt. És allò que dèiem: "els que lluitaven per la democràcia"; home, en molts casos, tot i lluitar contra el franquisme, el model de societat que haguessin construït era molt diferent a l'actual.

-Quina importància tenen els conflictes latents de cada un dels lloc per a aquesta violència extrema de llocs com Falset en aquestes dates?

-Jo crec que en el cas de Falset, o a Gandesa a on hi ha també la Brigada de la Muerte, es donen diversos factors. D'una banda, un conflicte més o menys latent de molt anys abans. Als anys 20, a Falset hi va haver vagues en què arribava la Guardia Civil i carregava. A la Cooperativa Obrera, hi va haver assalts de la Guardia Civil amb el Somatent per buscar armes. És a dir, hi havia enfrontaments i al 36 es té molta memòria d'aquests enfrontaments. D'altra banda, l'estiu del 36 s'han enfonsat completament els mecanismes de control social. És un altre món. Hi ha una revolució simbòlica i a tots els nivells i la gent que havia exercit el control ja no existeix i aquesta era una societat amb un fort control social; i amb una pressió dels cacics important.

-Quina és la ruta que segueix aquesta Brigada de la Muerte?

-La Brigada de la Muerte tenia la base a Casp. La formen milicians de l'àrea de Barcelona, herois del 18 de juliol a Barcelona que han estat lluitant contra els militars sublevats a plaça d'Espanya, a Sants, etc. Un cop aturen la sublevació a Barcelona, gent vinculada a la FAI i a la lluita pistolera marxen cap a Casp en direcció a Aragó. A Casp, sotmeten la Guardia Civil, també sublevada. Fresquet està allí, és un heroi del 18 de juliol també.

La Brigada opera bàsicament a Aragó amb incursions a Catalunya de les quals jo tinc documentades segures les de Falset, Gandesa, Reus, Móra d'Ebre i Flix-Riba-roja; a l'Aragó, Calanda, Sant Pere de Calanda, Albalate del Arzobispo ("del Luchador" en aquell moment), Maella, Favara i Nonasp. Els morts pugen a quatre-cents i escaig documentats, i jo continuo sospitant que me'ls podria trobar a més llocs.

-Com a grup responen a una actuació orgànica?

-La conclusió a què arribo, i això surt en la investigació, és que ells eren la Brigada de Investigación de la Columna Ortiz, amb seu pròpia a un carrer de Casp. Durant uns mesos, la Brigada de Investigación està legitimada a investigar i detectar "feixistes i contrarevolucionaris". De fet, la CNT mateixa, en un document de setembre del 36, parla de "las fechorías de la Brigada de la Muerte, que dirige personalmente Ortiz". Per tant, aquest és el primer matís al tema "incontrolats".

L'estiu del 36, les columnes anarquistes decideixen que han de tenir brigades d'investigació per aturar el perill que suposa que hi hagi feixistes a la rereguarda.

-I com s'acaba tot això?

-A partir del setembre del 36, la CNT mostra la seva preocupació per les seves malifetes. En un Pleno de Regionales de la CNT a Madrid, el representant de l'Aragó es queixa de les columnes catalanes. Diu que no respecten les directrius de la CNT aragonesa i pregunta què han de fer. El representant de Catalunya li respon que ja coneixen el cas i que a Barcelona ja hi ha l'acord de destituir Ortiz davant les malifetes que comet la Brigada de la Muerte que ell dirigeix.

A Fresquet el criden a l'ordre, li diuen què està fent i sabem, gràcies a testimonis, que ell respon que el que està fent és "la revolució". I la CNT li respon que la revolució no és això. A partir d'aquí, l'octubre del 36, jo a la Brigada de la Muerte com a tal ja no la trobo.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Economia

Jordi Martí Font

Sembla increïble que una colla d'ineptes de la mena dels que tractem, de la colla dels benmudats farloperos que omplen de "negocis" (del de "negocis dels rics, ruïna per a tothom") les pàgines dels diaris salmó, de la colla que no té tractes amb nosaltres tot i que en depenen directament, hagin estat capaços de construir un edifici de fang de les dimensions que ha arribat a tenir aquest de l'economia. L'edifici del capitalisme, és clar. Ells, és clar, com a constructors són economistes, els amos de la paraula economia.

Economia no és treball, economia no són condicions dignes per fer la feina que ens dóna (de moment) el salari que ens alimenta i tota la resta, economia no és benestar per a totes i tots, economia no és alegria i ni tan sols plaer, economia no és ni tu ni jo ni ell, economia no és res que puguem entendre fàcilment, economia no és vida sinó tot el contrari. I depenem, ens diuen, de la seva economia. I hem d'acceptar totes les seves receptes per salvar-la, fer-la créixer o convertir-la més encara en el centre de les notícies que els seus mitjans repeteixen com lloros sense entendre el que diuen.

Economia és la paraula central d'una falla immensa –destinada a cremar com totes les falles- que s'anomena, tot i que el mot el diguin poc, capitalisme. Central perquè així, embolcallat amb ella, sembla fins i tot respectable. El sistema i els qui se'n beneficien, els economistes (els especialistes) i els rics en general. Els primers expliquen obvietats i parlen de confiança, gran pànic, recessió i altres paraules que també tenen en propietat, per fer-nos por i amb la por fer-nos oblidar coses bàsiques com que sense treball no hi ha economia i el treball continua sent nostre; i si no ho fos perquè les màquines ens el fessin tot, l'economia també hauria de ser nostra, perquè les màquines que ens substitueixen i ens substituirien també tenen qui les ha fet, qui les ha pensat i qui les porta, i totes i tots som/són dels nostres.

Molts d'aquests nostres que som nosaltres es creuen les paraules dels amos de l'economia (de la paraula). I pensen i repeteixen, com lloros, que "si l'economia va malament, haurem de fer un sacrici!", "Si els beneficis empresarials no són els que volien, l'economia va malament". El sacrifici el demanen els economistes sempre als del mateix costat, així que sempre hi perdem els mateixos, els que fem anar l'economia però no en som els amos.

L'economia al centre d'algunes de les vides de molts dels nostres és només l'excusa per fer més gran el patiment, fer més intens el sofriment, augmentar la por, el malestar..., la no vida.

Costarà, però un dia l'economia serà només una paraula del diccionari perquè igualtat, llibertat i justícia l'hauran arraconat. Aleshores, tal com deia l'Ovidi, "floriran flors i cants i alegries".